Galeria fantastică

Theodore Sturgeon

Nestemate visătoare

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Theodore Sturgeon

NESTEMATE VISĂTOARE

THE DREAMING JEWELS

Traducere de:
Nicolae Baltă
Coperta:
Andreea Apostol, Raluca Popescu
Ilustraţia copertei reproduce un detaliu din:
Oglinda falsă, de René Magritte
Versiunea 1.1 standard RIF1

Leda
2005

L-au prins pe puşti făcând ceva dezgustător sub tribuna stadionului liceului şi l-au trimis acasă de la gimnaziul de peste drum. Avea pe atunci opt ani şi obişnuia să facă deja de mult timp treaba asta.

Într-un fel, era păcat. Era un puşti drăguţ, ba chiar frumuşel, deşi fără nimic deosebit. Câţiva elevi şi profesori îl plăceau într-o oarecare măsură, iar alţi câţiva îl cam antipatizau; dar, când vestea s-a răspândit, toată lumea a sărit la el. Îl chema Horty – de la Horton – Bluett. Bineînţeles că a încurcat-o rău de tot când a ajuns acasă.

A deschis uşa cât a putut de încet, dar tot l-au auzit; l-au înşfăcat şi l-au târât în sufragerie, unde a rămas în picioare, roşu la faţă, cu capul plecat şi cu una din şosete căzută în jurul gleznei, cu braţele pline de cărţi, deasupra cărora se afla o mănuşă de baseball. Pentru un puşti de opt ani, reuşea să prindă foarte bine mingea.

— Am fost… spuse el.

— Ştim, îl întrerupse Armand Bluett.

Armand era un tip ciolănos, cu o mustaţă mică şi cu nişte ochi reci şi umezi. Se lovi cu palmele peste frunte, după care îşi ridică braţele în sus,

— Doamne, băiete, pentru numele lui Dumnezeu, ce te-a putut împinge să faci un lucru atât de urât?

Armand Bluett nu era credincios, dar vorbea totdeauna astfel de fiecare dată când se pocnea cu mâinile peste frunte, ceea ce se întâmpla destul de des.

Horty nu răspunse nimic. Doamna Bluett, al cărei prenume era Tonta, suspină şi ceru un whisky cu sifon. Nu fuma, aşa că, atunci când nu mai ştia ce să spună, avea

nevoie de ceva care să înlocuiască răgazul oferit fumătorului de aprinsul ţigării. Se întâmplase atât de rar să nu-şi găsească cuvintele, încât în ultimele şase săptămâni nu consumase mai mult de o cincime din sticla de whisky. Armand şi cu ea nu erau adevăraţii părinţi ai lui Horton. Părinţii lui Horton erau sus, la etaj, dar soţii Bluett n-o ştiau. Îi permiteau lui Horton să-i cheme pe numele mic.

— Te-aş putea întreba, spuse Armand pe un ton îngheţat, de când ai căpătat acest obicei scârbos? Sau a fost doar un experiment?

Horty ştia că nu va scăpa uşor de ei. Faţa lui Armand era schimonosită de acelaşi rânjet pe care îl avea de fiecare dată când gusta din vin şi îl găsea neaşteptat de bun.

— Nu o fac prea des, răspunse Horty, după care aşteptă.

— Doamne, îndură-te de noi pentru generozitatea de care am dat dovadă atunci când l-am primit pe porcul ăsta mic în casă, spuse Armand, pocnindu-se iarăşi cu palmele peste frunte.

Horty răsuflă adânc. Acum era clar că se-ngroaşă gluma. Aşa spunea Armand întotdeauna când era furios. Se duse să-i pregătească Tontei un alt whisky cu sifon.

— De ce ai făcut asta, Horty?

Vocea Tontei era mult mai blândă, însă numai fiindcă, spre deosebire de soţul ei, avea nişte coarde vocale mai fine. Pe faţă i se putea citi însă aceeaşi răceală implacabilă.

— Păi… am simţit nevoia s-o fac.

Horty îşi puse cărţile şi mănuşa de baseball pe un taburet.

Tonta îşi întoarse faţa şi scoase un sunet de nereprodus, de parcă ar fi râgâit. Armand se întoarse lângă ea, ţinând în mână un pahar în care gheaţa scotea clinchete.

— N-am auzit aşa ceva în viaţa mea, spuse el dispreţuitor. Cred că s-a aflat în toată şcoala, nu-i aşa?

— Cred că da.

— Copiii, şi cu siguranţă că şi profesorii, au aflat. Bineînţeles că da. Ţi-a spus cineva ceva?

— Doar doctorul Pell.

Acesta era directorul.

— A spus… a spus că pot…

— Vorbeşte odată!

Horty mai trecuse prin toate acestea. De ce trebuia să le mai suporte iarăşi?

— A spus că şcoala se poate descurca foarte bine şi fără nişte sălbatici tt-ticăloşi ca mine.

— Îmi închipui ce a simţit, spuse Tonta înţepată.

— Şi ceilalţi copii? Au zis ceva?

— Hecky mi-a adus nişte viermi, iar Jimmy m-a numit Limbă-lipicioasă. Un tatu.

Iar Kay Hallowell râsese, dar despre asta tăcu mâlc.

— Limbă-lipicioasă. Nu-i deloc rău pentru un puşti. Adică mâncător de furnici, spuse Armand.

Din nou, mâna pocni, lovindu-se de sprâncene.

— Doamne, ce-o să mă fac dacă domnul Anderson o să mă salute luni cu bună dimineaţa, Limbă-lipicioasă? Cu siguranţă c-o să vuiască tot oraşul, la fel de sigur cum doi şi cu doi fac patru.

Îl ţintui pe Horty cu privirea ascuţită a ochilor lui apoşi.

— Şi vrei să-ţi câştigi existenţa ca mâncător de gândaci?

— Nu erau gândaci, replică Horty sfidător, continuând să rostească clar fiecare cuvânt. Erau furnici. Din alea mici şi maronii.

Tonta se înecă cu băutura.

— Scuteşte-ne de detalii!

— Doamne, glăsui din nou Armand, ce-o să iasă din el?

Şi trecu în revistă două posibilităţi. Horty înţelese doar una din ele. Cealaltă o făcu până şi pe atotştiutoarea Tonta să sară în sus.

— Pleacă de aici! se răsti ea.

Horty se îndreptă spre scară, în timp ce Armand se aşeză exasperat lângă Tonta.

— M-am săturat până peste cap! De prima dată când i-am văzut mutra murdară la orfelinat, am ştiut că puştiul ăsta o să-mi aducă numai nenorociri. Locul ăsta n-are cum să ne încapă pe toţi… *Horton!*

— Îhî.

— Vino încoace şi ia-ţi gunoiul de aici. Sper că nu-i nevoie să-ţi amintesc că te afli în casă, nu pe maidan.

Horty se întoarse încet, având grijă să se ţină la distanţă de Armand. Îşi adună cărţile şi mănuşa, scăpă penarul pe jos, ceea ce provocă iarăşi lamentaţiile lui Bluett, îl culese, aproape că scăpă şi mănuşa, după care, într-un târziu, începu să urce în grabă scările.

— Păcatele părinţilor vitregi, spuse Armand, se abat, în cele din urmă, asupra lor înşişi până la a treizeci şi patra generaţie. Ce-am făcut ca să merit aşa ceva?

Tonta îşi sorbea băutura cu privirile aţintite în pahar, plescăind apreciativ din buze. Fusese o vreme când nu se înţelegea deloc cu Armand şi se certau tot timpul. Mai târziu, a fost o vreme când au continuat să nu se înţeleagă, dar renunţase să se mai certe. Ambele ipostaze se dovediseră însă a fi mult prea obositoare. Acum însă, dădea de înţeles că este de acord cu el, compunându-şi o expresie înţelegătoare şi aşteptând ca el să o observe şi să o aprecieze. În felul acesta, viaţa era mult mai uşoară.

Odată ajuns în camera lui, Horty se aşeză la un capăt al patului, cu mâinile pline încă de cărţi. Nu închise uşa, întrucât nu exista aşa ceva, ca urmare a concepţiei lui Armand conform căreia intimitatea dăunează tinerilor. Nu aprinse lumina, fiindcă îşi cunoştea camera la perfecţie şi putea găsi orice lucru cu ochii închişi. De fapt, nu se aflau prea multe acolo: un pat, o măsuţă de toaletă, un dulap cu oglinda crăpată şi un birou de copil, aproape ca o jucărie, care de mult devenise prea mic pentru el. În şifonier se aflau trei baloturi învelite în mătase cerată, ticsite cu hainele vechi ale Tontei, nelăsând prea mult spaţiu pentru ale lui.

Ale lui…

De fapt, nimic nu îi aparţinea cu adevărat. Dacă ar fi existat în casă o cameră şi mai mică, cu siguranţă că ar fi fost înghesuit acolo. Erau două camere de oaspeţi la parter şi încă una sus, dar ei nu primeau aproape niciodată musafiri. Hainele pe care le purta nu îi aparţineau; erau de fapt o concesie faţă de „poziţia mea în acest oraş”, cum

zicea Armand. În lipsa acesteia, zdrenţele ar fi fost socotite suficient de bune pentru el.

Se ridică şi mişcarea îl făcu să-şi dea seama că ţinea încă în mâini grămada aceea de obiecte, drept pentru care le puse cu grijă pe pat. Mănuşa îi aparţinea, totuşi. O cumpărase cu şaptezeci şi cinci de cenţi de la magazinul Armatei Salvării. Banii îi obţinuse învârtindu-se prin piaţa Dempledorff şi cărând cumpărăturile oamenilor pentru zece cenţi. Se gândise că Armand va fi încântat, dat fiind că nu înceta să repete că trebuie să ştii să te descurci şi să câştigi bani; acesta însă i-a interzis pentru totdeauna să mai facă aşa ceva. „Dumnezeule! Lumea o să creadă că am ajuns la sapă de lemn.” Astfel încât mănuşa era singurul lucru cu care se alesese în urma acelui episod.

Era, de fapt, tot ce avea pe lumea aceasta – cu excepţia, bineînţeles, a lui Junky.

Se uită prin uşa întredeschisă a dulapului la raftul de sus unde, într-o dezordine de nedescris, zăceau laolaltă beculeţele de pom (bradul de Crăciun se monta afară, în curte, ca să-l vadă vecinii, niciodată înăuntru), zdrenţe vechi, un abajur şi… Junky. Trase scaunul de la biroul prea mic pentru el, îl ridică în braţe – dacă l-ar fi târât pe jos, Armand ar fi urcat într-o clipă scările ca să vadă ce se petrece şi, dacă ar fi constatat că e vorba de ceva ce îi face plăcere, i-ar fi interzis s-o mai facă – şi îl aşeză cu grijă lângă uşa dulapului. Urcându-se apoi pe el, dibui îndărătul vechiturilor până ce dădu de forma pătrată şi tare a lui Junky. Îl trase afară – un cub de lemn vopsit ţipător şi cioplit grosolan – şi-l duse la birou.

Junky era genul de jucărie atât de des folosită şi, în consecinţă, atât de bine cunoscută, încât nu mai este nevoie s-o vezi sau s-o atingi prea des ca să ştii că se află acolo. Horty era un copil abandonat, care fusese găsit într-un parc într-o seară de toamnă, înfăşurat doar într-o pătură. Pe Junky îl primiseră la orfelinat, iar când Armand l-a ales ca să-l adopte (acest lucru se întâmpla în timpul campaniei electorale, când Bluett candida pentru postul de consilier orăşenesc – pe care nu a reuşit să-l obţină, de altfel – şi se

gândise că va beneficia de o creştere a popularităţii dacă se va afla că a adoptat un mic vagabond lipsit de cămin), Junky a făcut şi el parte din tranzacţie.

Horty îl aşeză încetişor pe Junky pe birou şi atinse un buton ce se zărea în lemnul jucăriei. Cu un salt la început violent, apoi tot mai şovăielnic şi leneş, iar în final sfidător, Junky ţâşni afară – un omuleţ pe arcuri, supravieţuitor al unor vremuri mai bune. Era un Punch[1] cu nasul cioplit şi coroiat, care aproape că îi atingea bărbia ascuţită şi ridicată în sus, iar în adâncitura dintre ele se lăţea un zâmbet plin de înţelepciune.

Dar toată personalitatea lui Junky – şi toată valoarea pe care o avea pentru Horty – se afla în ochii săi. Aceştia păreau că au fost tăiaţi sau turnaţi, în faţete grosolane, dintr-un soi de cristal, care le dădea o strălucire ciudată şi complexă, chiar şi în cea mai întunecoasă cameră. Deseori, Horty credea că ochii aceştia aveau o lumină a lor, proprie, deşi n-a putut fi niciodată pe deplin sigur.

— Bună, Junky, şopti el.

Omuleţul pe arcuri dădu demn din cap, iar Horty îl prinse de bărbia netedă.

— Junky, hai s-o ştergem de aici! Nu ne vrea nimeni. Poate că n-o să avem ce mânca, poate c-o să ne fie frig, dar, uliuu!… Gândeşte-te puţin, Junky. Să nu ne mai fie teamă când îi auzim cheia în uşă, să nu mai stăm la masă în timp ce *el* ne întreabă o mulţime de lucruri până ce suntem nevoiţi să minţim, şi… şi toate celelalte.

Nu era nevoie să-i explice tocmai lui Junky. Dădu drumul bărbiei, iar faţa aceea rânjită începu să penduleze înainte şi înapoi, după care dădu din cap, îngândurată.

— N-ar fi trebuit să facă atâta tărăboi pentru chestia cu furnicile, îi mărturisi Horty. N-am *târât* pe nimeni după mine ca să mă vadă. Mergeam singur, dar lipitoarea aia de Hecky m-a urmărit, iar apoi s-a furişat ca un şarpe şi l-a adus pe domnul Carter. N-aveam ce face, nu-i aşa, Junky?

Îl bătu uşor pe nas şi jucăria dădu din cap aprobator.

---

[1] Personaj comic în teatrul de păpuşi englez, corespunzător lui Păcală (n.tr.).

— Nu pot să sufăr pârâcioşii!

— Bineînţeles că-i vorba de mine, nu? se auzi vocea lui Armand Bluett din prag.

Horty încremeni şi pentru o clipă i se păru că până şi inima i se oprise. Stătea pe jumătate ghemuit în spatele biroului şi-i era frică să se întoarcă cu faţa spre uşă.

— Ce faci aici?

— Nimic.

Armand îl lovi cu cureaua, plesnindu-l peste obraz şi ureche. Horty scânci şi îşi muşcă buza.

— Să nu mă minţi! spuse Armand. Cu siguranţă că făceai ceva. Vorbeai de unul singur, semn clar al unei minţi degenerate. Ce-i asta? Ah, da, jucăria care a venit odată cu tine. Averea ta. E la fel de scârboasă ca şi tine.

O luă de pe birou, o aruncă pe jos, îşi şterse mâna de pantaloni şi, potrivindu-şi cu grijă piciorul, calcă pe capul lui Junky.

*

Horty ţipă de parcă propriul său cap ar fi fost strivit şi se năpusti spre Armand. Atacul fusese atât de neaşteptat, încât omul se dezechilibră şi căzu greoi, lovindu-se de piciorul patului; încercă să se agaţe de el, dar nu reuşi şi căzu grămadă pe podea. Rămase întins câteva secunde, clipind din ochi şi mormăind printre dinţi, după care îşi miji şi mai mult ochii şi îi aţinti asupra lui Horty, care tremura de groază.

— Hmm-hmm, rosti Armand pe un ton de mare satisfacţie şi se ridică. Ar trebui să fii exterminat.

Îl apucă pe Horty de cămaşă şi începu să-l lovească peste faţă, subliniindu-şi cuvintele rostite sacadat.

— Un criminal, asta eşti! Aveam de gând. Să te dau de aici. La o şcoală. Dar nu-i un loc sigur. Poliţia o să aibă grijă de tine. Au ei un loc. Pentru delincvenţi juvenili. Ticălos mic şi pervers.

Se năpusti prin cameră, târând după el copilul ameţit de lovituri şi îl înghesui în dulap.

— Asta o să te facă să stai cuminte până la sosirea poliţiei, spuse el răsuflând din greu şi trânti uşa, prinzându-i între balamale trei degete de la mâna stângă. La auzul strigătului de suferinţă ţâşnit din rărunchi, Armand o deschise din nou.

— N-are rost să zbieri! Tu... oh, Doamne! Ce porcărie! Acum presupun că trebuie să chem un doctor. Văd că nu se mai termină cu necazurile pe care ni le faci. Tonta!

Ieşi din cameră şi coborî în goană scările.

— Tonta!

— Da, iubitule.

— Diavolul ăsta mic şi-a strivit mâna în uşă. A făcut-o intenţionat, ca să ne stârnească mila, şi acum sângerează ca un porc înjunghiat. Ştii ce-a făcut? M-a lovit! M-a atacat, Tonta! E periculos să-l mai ţinem aici!

— Bietul de tine! Te-a rănit?

— E de mirare că nu m-a omorât! Mă duc să chem poliţia.

— Mai bine merg sus cât timp telefonezi tu, spuse ea, umezindu-şi buzele.

Dar când ajunse în cameră, Horty nu mai era acolo. O bucată de vreme a urmat o mare agitaţie. La început, Armand dorea să pună mâna pe Horty din nişte motive numai de el ştiute, dar apoi s-a temut de ceea ce avea să spună lumea dacă băiatul va da propria lui versiune, denaturată, a incidentului. Trecură o zi, o săptămână, apoi o lună, încât acum putea să se uite liniştit spre ceruri şi să spună misterios:

— E pe mâini bune acum, împieliţatul ăsta mititel.

Iar ceilalţi puteau răspunde:

— Înţeleg.

Oricum, toată lumea ştia că Horty nu era copilul lui Armand.

Dar Armand Bluett păstră un gând ascuns, undeva în străfundurile minţii sale: acela de a fi atent pe viitor la orice tânăr căruia îi lipseau trei degete de la mâna stângă.

Familia Hallowell locuia la marginea oraşului, într-o casă care nu avea decât un singur neajuns: acela de a se afla chiar la intersecţia dintre autostrada statală şi capătul străzii principale, astfel încât vacarmul circulaţiei se auzea zi şi noapte.

Kay, fetiţa blondă a soţilor Hallowell, avea destule prejudecăţi pentru un copil de şapte ani. I se ceruse să cureţe locul din spatele casei de resturile aruncate şi, ca de obicei, crăpase portiţa din spate atât cât să poată arunca o privire spre autostradă ca să se asigure că nimeni cunoscut n-o va surprinde făcând o treabă atât de umilitoare.

— Horty!

Băiatul se trase îndărăt în umbra ceţoasă a semaforului.

— Horton Bluett, te văd!

— Kay…

Se apropie de gard.

— Auzi, să nu spui nimănui că m-ai văzut, bine?

— Dar ce…? Ah, ai fugit de-acasă! exclamă ea, observând legătura pe care o purta la subsuoară. Horty, eşti bolnav? Băiatul era palid şi crispat.

— Te-ai rănit la mână?

— Un pic.

Îşi ţinea strâns încheietura mâinii stângi, pe care şi-o bandajase cu câteva batiste.

— Aveau de gând să cheme poliţia, aşa că am ieşit pe fereastră şi m-am ascuns pe acoperişul magaziei toată după-amiaza. Au căutat pe stradă şi peste tot. N-o să spui la nimeni, da?

— N-o să spun. Ce ai în pachet?

— Nimic.

Dacă i-ar fi cerut să i-l arate, sau dacă i l-ar fi smuls din mână, atunci probabil că i-ar fi întors spatele pentru totdeauna. În loc de aceasta însă, ea a spus:

— Te rog, Horty.

— Poţi să te uiţi.

Fără să dea drumul încheieturii, se întoarse spre ea în aşa fel încât să poată lua singură pachetul de sub braţul lui. Desfăcu hârtia în care era învelit şi dădu la iveală faţa hidoasă şi crăpată a lui Junky. Ochii jucăriei sclipiră; fata scoase un strigăt slab.

— Ce-i asta?

— E Junky. Îl am dinainte de-a mă naşte. Armand mi l-a călcat în picioare.

— Şi pentru asta ai plecat de-acasă?

— Kay! Ce faci acolo?

— Vin acu’, mamă! Horty, trebuie să plec. O să te mai întorci?

— Niciodată.

— Vai… domnul Bluett e atât de *mârşav*…

— Kay Hallowell! Vino în clipa asta! A început să plouă!

— Da, mamă! Vreau să-ţi spun ceva, Horty. N-ar fi trebuit să râd de tine azi. Hecky ţi-a adus viermii şi-am crezut că-i o glumă, atât. N-am ştiut că mănânci într-adevăr furnici. Păi… eu am mâncat nişte cremă de ghete, odată. Asta-i o nimica toată.

Horty îşi ridică puţin braţul, iar ea îi strecură atentă pachetul la loc. Băiatul spuse, ca şi cum gândul i-ar fi venit abia atunci în minte – ceea ce chiar aşa şi era:

— O să vin *sigur* înapoi, Kay. Cândva, într-o bună zi.

— Kay!

— Pa, Horty, mai spuse ea şi plecă.

Dispăru – o străfulgerare de păr de culoarea caramelei, o fâşie de rochie galbenă şi o bucată de panglică, ce se transformară sub ochii lui într-o poartă închisă dintr-un gard de scânduri şi în sunetul paşilor ce se îndepărtau cu repeziciune.

Horton Bluett rămase acolo, în picioare, sub ploaia ce cădea din cerul întunecat al serii, îngheţat dar simţind totuşi, în acelaşi timp, un val de fierbinţeală în mâna-i zdrobită şi un altul urcându-i în gâtlej. Înghiţi cu greutate şi, ridicându-şi privirile, zări partea din spate a unui camion ce oprise la stop, invitându-l parcă să se urce în el. Alergă într-acolo, îşi aruncă pachetul înăuntru, apoi se caţără şi el, ajutându-se de mâna dreaptă şi încercând să şi-o ferească pe cea rănită. Camionul se urni din loc, iar Horty se chinui să-şi păstreze echilibrul. Pachetul cu Junky începu să alunece spre el, trecu pe lângă el; îl prinse cu mâna dreaptă şi, nemaiavând cum să se ţină, începu, la rândul lui, să alunece.

Deodată, în interiorul camionului se auzi un zgomot uşor şi Horty simţi o durere cumplită când mâna rănită îi fu apucată cu putere. Aproape că leşină; când îşi recăpătă văzul, zăcea întins pe spate pe podeaua ce se hurduca şi îşi ţinea din nou încheietura cu mâna, gemând şi plângând înăbuşit de durere.

— Doamne, puştiule, nu prea îţi pasă de viaţă, nu?

Era vocea unui băiat gras, aparent de aceeaşi vârstă cu Horty, care stătea aplecat peste el şi al cărui cap înclinat părea că se sprijină pe trei rânduri de bărbii.

— Ce-ai la mână? îl întrebă el.

Horty nu răspunse. Pe moment, nu putea scoate niciun sunet. Băiatul cel gras îi îndepărtă cu o blândeţe surprinzătoare mâna dreaptă şi începu să desfacă pansamentul improvizat. Când ajunse la ultima batistă, văzu sângele la lumina unui felinar pe lângă care trecuseră şi exclamă:

— Doamne!

Apoi, când opriră la un stop, într-o intersecţie luminată, se uită cu atenţie la mâna lui Horty şi exclamă, cu o spaimă ţâşnită parcă din străfunduri:

— Vai, Doamne!

Strânse ochii până îi apărură în jurul lor puzderie de încreţituri mărunte; privirea îi era plină de milă.

Horty înţelese că grăsanului îi părea rău pentru el şi abia atunci începu să plângă fără nicio reţinere. Ar fi vrut să se poată opri, dar nu putea, aşa că o ţinu într-un plâns tot timpul cât celălalt îi bandajă mâna la loc şi chiar şi mult după aceea.

Băiatul cel gras se aşeză la loc pe un balot de canava, aşteptând ca Horty să se liniştească.

La un moment dat, când hohotele de plâns se mai potoliră, băiatul îi făcu cu ochiul, iar Horty, sensibil la cel mai mic semn de bunătate, izbucni din nou în plâns. Băiatul culese pachetul, se uită înăuntru, mormăi ceva, îl împachetă la loc cu grijă şi îl puse lângă el, pe balot. Apoi, spre mirarea lui Horty, scoase din buzunarul dinăuntru al hainei un portţigaret mare din argint, dintr-acelea făcute din cinci cilindri metalici uniţi, luă o ţigară din el şi, lipind-o de buze, o răsuci, umezind-o de la un cap la altul, după care o aprinse, învăluindu-se într-un nor de fum albăstrui, dulce-acrişor. Nu încercă să i se mai adreseze şi, după un timp, probabil că Horty aţipi puţin; când deschise din nou ochii, descoperi jacheta băiatului, făcută sul şi vârâtă sub cap ca o pernă, fără să-şi poată aminti deloc când fusese pusă acolo. Era întuneric de-a binelea acum. Se ridică în capul oaselor şi, imediat, auzi vocea băiatului răsunând în beznă:

— Uşurel, puştiule!

Horty simţi o mână mică şi îndesată, care îi sprijinea spatele.

— Cum te simţi?

Horty încercă să vorbească, se înecă, înghiţi din greu şi mai încercă o dată:

— E-n regulă, cred. Mi-e foame… Ia te uită! Am ieşit din oraş!

Deveni conştient de prezenţa băiatului gras, ce stătea pe vine în spatele lui. Mâna care îl susţinuse îi dădu drumul; în secunda imediat următoare, flacăra unui chibrit îl făcu să tresară şi preţ de o clipă faţa băiatului îi pluti înaintea ochilor, în lumina unduitoare, rotundă ca o lună plină, cu buze roz şi delicate, care strângeau ţigara neagră. Apoi, cu

o mişcare ce trăda o îndelungată experienţă, azvârli chibritul, iar strălucirea lui dispăru în noapte.

— Fumezi?

— N-am fumat niciodată, răspunse Horty. Doar nişte mătase de porumb, odată.

Se uită plin de admiraţie la nestemata roşiatică din vârful ţigării.

— Fumezi mult, aşa-i?

— Mă opreşte să mai cresc, răspunse celălalt şi izbucni într-un hohot de râs ascuţit. Ce-ţi face mâna?

— Mă doare puţin, dar nu foarte tare.

— Ai curaj cu carul, amice. Dacă aş fi în locul tău, aş ţipa după morfină. Ce-ai păţit?

Horty îi spuse, povestindu-i la întâmplare şi fără şir tot ce se întâmplase. Băiatul îi puse întrebări scurte şi precise şi nu făcu niciun comentariu. După ce îi puse întrebările pe care le credea de cuviinţă, conversaţia se stinse şi pentru câteva clipe Horty crezu că celălalt aţipise. Ţigara se stingea treptat, cu bobul de jar din vârf întunecându-se din ce în ce mai mult, sfârâind uneori la margini, pentru ca apoi să strălucească din nou, tremurător, atins de un curent de aer ce pătrundea prin spatele camionului.

Deodată, cu o voce cât se poate de trează, băiatul cel gras îl întrebă:

— Cauţi de lucru?

— De lucru? Păi… da, s-ar putea.

— Din ce cauză ai mâncat furnicile alea?

— Păi, eu… nu ştiu. Cred că… pur şi simplu aşa mi-a venit.

— Ai făcut asta de multe ori?

— Nu prea.

Era un mod de-a pune întrebări cu totul diferit de al lui Armand. Băiatul nu părea să simtă vreo repulsie, şi nu se arătă mai curios decât dacă l-ar fi întrebat ce vârstă are sau în ce clasă e.

— Ştii să cânţi?

— Da… cred că da. Puţin.

— Cântă ceva. Adică, numai dacă vrei. Nu te sforţa. Ştii *Stardust*?

Horty se uită afară la autostrada luminată de stele ce luneca în goană pe sub roţile uruitoare, la petele strălucitoare, alb-gălbui, ale farurilor unei maşini ce venea spre ei, la luminiţele roşii din spate, ce se micşorau în timp ce maşina se pierdea în depărtare, gonind pe cealaltă bandă. Ceaţa dispăruse, o mare parte din durerea pe care o simţea în mână dispăruse şi ea şi, mai presus de toate, el dispăruse din casa soţilor Bluett. Kay îl făcuse să simtă blânda atingere a bunătăţii, iar acest băiat ciudat, care avea un fel de-a vorbi cum nu mai întâlnise la niciun alt băiat, îi arătase la rândul lui un alt fel de bunătate. Începea să se simtă cuprins de o văpaie strălucitoare şi minunată, cum nu mai cunoscuse decât o dată sau de două ori în viaţă – atunci când câştigase cursa de alergări cu sacul şi primise ca premiu o batistă kaki şi când, împreună cu alţi trei băieţi, fluierase un câine vagabond, iar câinele venise direct la el, ignorându-i pe ceilalţi. Începu să cânte şi, deoarece camionul se hurduca întruna, era nevoit să ridice glasul cât putea de tare pentru a se face auzit; şi, din acest motiv, se lăsă purtat de melodie, găsind un reazem în ea, aidoma unui constructor care, aflat la mare înălţime, găseşte un reazem în vântul căruia îi încredinţează o parte din greutate.

Când termină, băiatul cel gras rosti doar atât:

— Hei!

Exclamaţia suna ca o laudă plină de căldură. Fără alt comentariu, celălalt se duse în partea din faţă a camionului şi bătu de câteva ori în geamul pătrat de acolo. Imediat, camionul încetini, frână şi se opri la marginea drumului. Băiatul cel gras se întoarse în spatele camionului, se aşeză pe margine şi se lăsă să alunece la pământ.

— Stai aici, îi spuse el lui Horty. Mă duc puţin până în faţă. Să nu pleci, auzi?

— N-o să plec, îl asigură Horty.

— Cum naiba poţi să cânţi aşa cu o mână zdrobită?

— Nu ştiu. Acum nu mă mai doare aşa tare.

— Mănânci şi lăcuste? Sau viermi?

— Nu! protestă Horty îngrozit.

— Bine, rosti băiatul.

Se îndreptă spre cabina şoferului; uşa se trânti cu zgomot, iar camionul se puse din nou în mişcare.

Horty îşi făcu drum cu grijă înainte, până ce, ghemuindu-se lângă peretele din faţă, reuşi să se uite prin geamul pătrat.

Şoferul era un tip înalt, cu o piele ciudată, zbârcită, de culoare gri-verzui. Avea un nas asemănător cu al lui Junky, dar era aproape complet lipsit de bărbie, astfel încât semăna cu un papagal bătrân. Era atât de înalt, încât trebuia pur şi simplu să se aplece peste volan ca o ramură de ferigă.

Lângă el se aflau două fetiţe. Una avea o coamă de păr alb – ba nu, era de fapt platinat – iar cealaltă avea părul împletit în două cozi groase, cu breton pe frunte şi cu nişte dinţi frumoşi. Băiatul cel gras stătea lângă ea şi vorbea cu însufleţire. Şoferul părea că nu acordă nicio atenţie conversaţiei.

Horty nu avea mintea prea limpede, dar nici rău nu se simţea. Totul părea un vis tulburător. Se întoarse în partea din spate a camionului şi se întinse, lăsându-şi capul pe jacheta băiatului. Se ridică însă imediat în capul oaselor şi bâjbâi printre lucrurile îngrămădite acolo până ce dădu peste un sul mare de canava, de-a lungul căruia îşi plimbă mâna până ce găsi pachetul din hârtie. Apoi, se lăsă din nou pe spate, cu mâna stângă odihnindu-i-se pe abdomen, iar cu dreapta strecurată în pachet, cu degetele pe faţa lui Junky, între nasul şi bărbia lui. Adormi.

Când se trezi iar, camionul se oprise, iar ochii înceţoşaţi de somn îi fură răniţi de o lumină orbitoare, în care roşul se amesteca cu portocaliul şi verdele cu albastrul, pe un fundal auriu strălucitor.

Îşi săltă capul, clipi din ochi şi luminile se transformară într-un stâlp masiv, purtător al unor reclame de neon: DOUĂZECI DE SORTIMENTE DE ÎNGHEŢATĂ şi BUNGALOW-URI şi BAR-RESTAURANT. Valul de auriu venea de la nişte reflectoare ce luminau atelierul de reparaţii al unei staţii de benzină. Lângă camionul băiatului celui gras se aflau parcate trei camioane cu rulote la remorcă; una dintre ele era din oţel masiv şi imaculat, arătând cât se poate de frumos în lumina reflectoarelor.

— Te-ai trezit, puştiule?

— Oh! Da… Bună!

— Hai să mâncăm ceva. Vino!

Horty se ridică înţepenit în genunchi.

— Dar n-am niciun ban, murmură el.

— Pe naiba, îi replică băiatul. Haidem.

Petrecu o mână viguroasă pe sub braţul lui Horty şi-l ajută să coboare. Un tonomat se făcea auzit peste zumzetul uneia dintre pompele de benzină, iar tălpile lor scârţâiau plăcut pe zgura de pe jos.

— Cum te cheamă? îl întrebă Horty.

— Mi se zice Havana, răspunse celălalt. N-am fost niciodată acolo. Mi se trage de la ţigări.

— Numele meu e Horty Bluett.

— Va trebui să ţi-l schimbăm.

Şoferul şi cele două fete îi aşteptau la intrarea în restaurant. Horty nu reuşi să le arunce decât o privire fugară înainte de a se înghesui cu toţii înăuntru şi de a se înşira în faţa tejghelei. Horty se aşeză între şofer şi fata cu păr argintiu. Cealaltă, cu părul de culoare închisă prins în două cozi, se aşeză pe taburetul de alături, iar Havana la capătul şirului.

Horty se uită mai întâi la şofer; îl privi, se holbă şi-şi întoarse privirile într-o singură clipă plină de încordare. Pielea lăsată a omului era într-adevăr gri-verzuie, uscată, tăbăcită şi aspră. Sub ochii injectaţi avea pungi cenuşii, iar buza inferioară îi era răsfrântă, lăsând să se vadă nişte incisivi albi şi prelungi. Pe dosul palmelor se zărea aceeaşi piele descărnată, gri-verzuie, deşi degetele arătau normal, lungi şi cu unghiile îngrijite.

— El e Solum, spuse Havana aplecându-se peste tejghea şi adresându-i-se peste capetele celor două fete. Este Omul cu Piele de Aligator şi este cel mai urât specimen uman aflat în captivitate.

Probabil că simţise gândul lui Horty, cum că Solum s-ar putea supăra din pricina apelativului, fiindcă adăugă:

— E surd. Nu ştie ce se petrece în jur.

— Eu sunt Bunny, spuse fata de lângă el.

Era dolofană, fără a fi grasă ca Havana, ci rotofeie şi rotundă ca o minge, cu pielea întinsă şi lucioasă, normal colorată într-un roz lipsit de orice nuanţă de galben. Părui îi era alb ca bumbacul, dar lucios, iar ochii păreau două rubine, precum ai unui iepure alb. Avea o voce subţire ca un firicel şi un chicot pur, dar foarte ascuţit, ce se apropia de limita audibilului. Îi ajungea lui Horty abia până la umăr, deşi aşezaţi păreau de aceeaşi înălţime. Din pricina toracelui lung şi a picioarelor scurte, arăta disproporţionată.

— Iar ea e Zena.

*

Horty îşi întoarse privirile spre ea şi simţi că i se pune un nod în gât. Era cea mai frumoasă operă de artă în miniatură pe care o văzuse vreodată. Părul întunecat

strălucea, ochii îi străluceau şi ei, iar linia feţei se alungea de la tâmple spre obraji şi se rotunjea de la obraji spre bărbie, desenând un contur de un oval desăvârşit. Sub bronzul ce-i acoperea obrajii se întrezărea o culoare proaspătă şi strălucitoare, aidoma umbrelor roz dintre petalele unui trandafir. Rujul pe care îl folosea era întunecat, apropiat de roşu-maroniu; aceasta, împreună cu pielea întunecată la culoare, făcea ca albul ochilor să lumineze ca două faruri. Purta o rochie cu guler lat ce i se răsfrângea în spate peste umeri, iar în faţă avea un decolteu adânc, până aproape de talie. Decolteul îl făcu pe Horty să-şi dea seama pentru prima dată că aceşti copii – Havana, Bunny şi Zena – nu erau deloc nişte copii. Bunny arăta ca o fetiţă dolofană, cu aspect de păpuşă, de talia unui copil de vreo patru ani. Zena însă avea sâni adevăraţi, fermi, iar adâncitura dintre ei era cât se poate de vizibilă. Se uită la ei, apoi la feţele micuţe, care îi părură dintr-odată altele. Felul sigur, studiat în care vorbea Havana, împreună cu ţigările lui, erau nişte semne evidente de maturitate şi cu siguranţă că şi albinoasa Bunny avea să dea de îndată o dovadă de acelaşi fel.

— N-o să vă spun cum îl cheamă, zise Havana. E hotărât să-şi schimbe numele începând chiar de-acum. Nu-i aşa, puştiule?

— Păi… răspunse Horty, încă luptându-se cu impresia ciudată pe care revelaţia adevăratei naturi a acestor oameni o produsese asupra lui. Păi, cred că da.

— E scump, spuse Bunny. Ştiai asta, puştiule?

Şi chicoti în felul ei aproape inaudibil.

— Eşti scump, repetă ea.

Horty se pomeni uitându-se din nou la sânii Zenei şi simţi cum obrajii îi iau foc.

— Nu-l necăji, spuse ea.

Era pentru prima dată când deschidea gura… Unul din primele lucruri de care îşi aducea aminte Horty era o tulpină de papură de pe malul unui râu. Era un ţânc pe-atunci şi cârnatul acela maro întunecat, fixat de tulpina lui gălbuie şi uscată, i se păruse un lucru tare şi fragil în

acelaşi timp. Fără să ridice planta, o pipăise, trecându-şi degetele de-a lungul ei, iar faptul de-a simţi o suprafaţă catifelată în loc de scoarţa uscată a lemnului i-a provocat un şoc dintre cele mai zguduitoare. Acum, auzind glasul Zenei, resimţea aceeaşi impresie neobişnuită.

Chelnerul, un tânăr cu faţa albă ca făina şi cu o gură obosită, lăsată în colţuri, dar cu riduri în jurul ochilor şi al nasului, ca oamenii care zâmbesc frecvent, veni să le ia comanda. Nu părea deloc surprins la vederea piticilor sau a hidosului Solum, cu pielea lui verde.

— Salut, Havana. Aveţi de gând să vă opriţi pe-aici?

— Nu înainte de şase săptămâni, sau cam aşa. Suntem în drum spre Eltonville. După ce se încheie iarmarocul de acolo, o s-o pornim din nou la drum. Acum am fost după ceva materiale. Dă-ne un hamburger cu brânză pentru seducătorul de colo. Care-s preferinţele dumneavoastră, doamnelor?

— Ochiuri cu pâine de secară prăjită, ceru Bunny.

Zena spuse:

— Prăjeşte-mi nişte şuncă până ce se face aproape neagră…

— … şi pune-o pe nişte pâine integrală unsă cu unt de arahide. Mi-aduc aminte, prinţeso, rânji bucătarul. Şi tu, Havana?

— Un biftec. Şi tu la fel, nu? îl întrebă pe Horty. Ba nu, că nu-l poţi tăia. Un muşchi de vacă tocat, şi să ştii că te-mpuşc dacă amesteci pâine în el. Cu mazăre şi piure de cartofi.

Bucătarul îşi uni degetul gros şi arătătorul, închipuind un cerc, în semn că a înţeles şi plecă să transmită comanda.

— Sunteţi cu un circ? întrebă Horty timid.

— Un bâlci, preciză Havana.

Zena zâmbi văzându-i expresia. Lui Horty îi vâjâi capul.

— E un bâlci. Cred că ştii ce-i ăla. Te doare mâna?

— Nu prea.

— Mă omori, nu alta! explodă Havana. Dacă i-ai fi văzut-o…

Îşi aduse mâna dreaptă peste degetele celei stângi şi făcu un gest de parcă ar fi zdrobit o nucă.

— Să fiu al naibii! exclamă el.

— Aranjăm noi asta, spuse Bunny. Cum să te numim?

— Să vedem mai întâi de ce e-n stare, spuse Havana. Trebuie să-l facem fericit pe Canibal[2].

— Apropo de furnici… spuse Bunny. Mai poţi mânca şi limacşi, lăcuste sau ceva de soiul ăsta?

Îi pusese întrebarea pe neaşteptate şi fără să mai chicotească.

— Nu! răspunseră într-un glas Horty şi Havana.

— L-am întrebat deja, adăugă acesta din urmă. Asta iese din discuţie, Bunny. Oricum, Canibalului nu-i place să ia niciun *geek* în trupă.

Bunny spuse pe un ton din care răzbătea regretul:

— Niciun bâlci n-a avut vreodată un pitic care să fie şi *geek*. Ar putea fi o carte de vizită pentru noi.

— Ce-i ăla un *geek*? întrebă Horty.

— Vrea să ştie ce-i un *geek*!…

— Nu-i ceva prea plăcut, spuse Zena. Este un om care mănâncă tot felul de scârboşenii şi taie cu dinţii capete de pui şi iepuri vii.

— Nu cred că mi-ar plăcea să fac aşa ceva, spuse Horty pe un ton atât de serios, încât cei trei pitici izbucniră într-un hohot sălbatic de râs.

Horty se uită pe rând la fiecare şi simţi că în râsul lor nu era nici urmă de batjocură, ci îndemnul de a râde şi el la rândul lui, ceea ce şi făcu. Percepu din nou valul acela de căldură urcând înăuntrul său. Oamenii ăştia făceau ca totul să pară atât de uşor! Păreau să înţeleagă că el era cumva altfel decât ceilalţi, dar asta nu-i deranja deloc. Se părea că Havana le povestise totul despre el şi că erau nerăbdători să-l ajute.

— V-am spus, zise Havana, cântă ca un înger. N-am auzit niciodată aşa ceva. Aşteptaţi doar să-l auziţi.

— Cânţi la vreun instrument? îl întrebă Bunny. Zena, l-ai putea învăţa să cânte la chitară?

---

[2] „Maneater” în original (n.tr.).

— N-are cum, cu mâna stângă în halul ăsta, spuse Havana.

— *Tăceţi odată!* ţipă Zena. Când aţi hotărât voi că o să lucreze cu noi?

Havana deschise gura, neajutorat. Bunny spuse:

— Ah, am crezut…

Horty o privea ţintă pe Zena. Aveau oare să-i ia cu o mână ceea ce îi dăduseră cu cealaltă?

— Ah, puştiule, nu te mai uita aşa la mine. Mă faci să plâng…

Din nou, în ciuda tristeţii care îl cuprinsese, i se păru că i-ar putea atinge vocea cu vârful degetelor.

— Aş face orice pentru tine, copile, continuă ea. Dar aş vrea să fie ceva bun, care să-ţi prindă bine. Şi nu ştiu dacă asta ţi-ar prinde bine.

— Sigur că i-ar prinde bine, spuse Havana pe un ton batjocoritor. Unde-o să mănânce? Cine crezi că o să-l ia la el acasă? Ascultă, după toate prin câte a trecut, are nevoie de un răgaz. Care-i problema, Zee? Canibalul?

— Mă descurc eu cu Canibalul, spuse ea.

Remarca aceasta aruncată în treacăt îl făcu pe Horty să înţeleagă motivul pentru care ceilalţi îi aşteptau decizia.

— Uite, Havana, preciză ea, ceea ce i se întâmplă unui puşti de vârsta lui e hotărâtor pentru adultul care va deveni. Bâlciul ni se potriveşte perfect. E căminul nostru. Este singurul loc unde putem fi ceea ce suntem şi unde ne place. Dar ce se va întâmpla cu el dacă va creşte printre noi? Asta nu-i o viaţă pentru un copil.

— Vorbeşti ca şi cum într-un bâlci n-ar fi decât pitici şi monştri.

— Într-un fel, aşa şi este, murmură ea. Îmi pare rău, adăugă apoi. N-ar fi trebuit să o spun. Văd că în seara asta nu pot gândi ca lumea. E ceva…

Se scutură.

— Nu ştiu. Dar nu cred că-i o idee bună.

Bunny şi Havana schimbară o privire. Havana dădu din umeri neajutorat. Horty nu se putu abţine, îşi simţi ochii fierbinţi şi spuse:

— Aoleu, Doamne…

— Ah, puştiule, nu, te rog…

— Hei! ţipă scurt Havana. Prinde-l! O să leşine!

Chipul lui Horty se făcuse dintr-odată alb ca varul şi se schimonosise de durere. Zena se dădu jos de pe taburet şi-l cuprinse cu braţul.

— Ţi-e rău, dragă? De la mână?

Răsuflând din greu, Horty clătină din cap.

— Junky, şopti el şi gemu de parcă cineva l-ar fi strâns de gât.

Arătă cu mâna bandajată spre uşă.

— Camionul, spuse el cu voce sugrumată, înăuntru… Junky… Ah, camionul!

Piticii se uitară unii la ceilalţi, apoi Havana sări de pe taburet, se repezi la Solum şi-l apucă de braţ. Făcu nişte gesturi rapide, arătând afară, învârtind un volan imaginar şi gesticulând spre uşă.

*

Deplasându-se cu o viteză uluitoare, uriaşul se strecură pe uşă şi dispăru, urmat de ceilalţi. Solum ajunsese deja la camion înainte ca piticii şi Horty să fi ieşit din restaurant. Cu nişte salturi ca de pisică, trecu pe lângă cabină, aruncând o privire fugară în interior, iar din alte două ajunse în spate şi se urcă înăuntru. Se auziră vreo două bufnituri, după care Solum se ivi din nou, ţinând în mâinile-i colorate un ins zdrenţăros ce se bălăbănea. Vagabondul se zbătea, încercând să scape, dar când lumina aurie a reflectoarelor căzu pe faţa lui Solum, scoase un urlet sălbatic ce trebuie să se fi auzit perfect pe o rază de vreun sfert de milă. Solum îl azvârli la pământ; vagabondul ateriza greoi pe spate şi rămase întins pe jos, în praf, chircit şi îngrozit, chinuindu-se să tragă aer în plămânii zdruncinaţi.

Havana îşi aruncă ţigara, se năpusti la trupul ce zăcea întins şi începu să-i scotocească buzunarele. Scăpă printre dinţi o înjurătură, după care exclamă:

— Ia uitaţi-vă aici – lingurile noastre cele noi, patru pudriere şi un ruj de buze şi… hoţomanule ce eşti! urlă el la hoţul care nu era prea solid, dar care, în schimb, avea aproape de trei ori înălţimea lui.

Omul se contorsiona, vrând parcă să-l azvârle pe Havana cât colo; Solum se aplecă însă de îndată şi-i apăsă faţa cu palma lui aspră. Omul ţipă din nou şi de data aceasta reuşi să se ridice, aruncându-l pe Havana cât colo, însă nu cu intenţia de a-i ataca, ci pentru a o rupe la fugă, hohotind şi văicărindu-se de groaza pe care i-o vârâse în oase sfrijitul de Solum. Traversă în goană autostrada şi se topi în întuneric, cu Solum alergându-i pe urme.

Horty se duse în spatele camionului şi îl rugă timid pe Havana:

— Ai vrea să-mi cauţi pachetul, te rog?

— Ăla înfăşurat în hârtie? Sigur că da.

Se urcă dintr-un salt în camion, şi apăru o clipă mai târziu cu pachetul pe care i-l întinse.

Armand îl strivise pe Junky cu multă meticulozitate, rupând capul omuleţului de restul jucăriei şi turtindu-l atât de rău, încât Horty nu mai putuse salva decât faţa. Acum însă, distrugerea era totală.

— Doamne! exclamă Horty. Junky… E complet terminat.

Trase afară cele două bucăţi ale feţei hidoase. Nasul îi fusese zdrobit până într-atât încât din el nu mai rămăsese decât o pulbere de mucava, iar faţa îi era crăpată în două părţi inegale. În fiecare bucată rămăsese un ochi ce continua să sclipească.

— Doamne, murmură din nou Horty, încercând să potrivească cele două părţi cu o singură mână.

Havana, ocupat să adune lucrurile pe care le furase vagabondul, îi aruncă peste umăr:

— Îmi pare rău, puştiule. Probabil că tipul şi-a pus genunchiul pe el în timp ce scotocea prin boarfele noastre.

Azvârli colecţia de obiecte desperecheate în cabină, în timp ce Horty îl împacheta pe Junky la loc.

— Hai să ne întoarcem la masă. Trebuie să ne sosească mâncarea.

— Şi Solum? întrebă Horty.

— O să vină şi el.

În clipa aceea, Horty băgă brusc de seamă că ochii adânci ai Zenei îl priveau fix. Deschise gura, fără să ştie ce să spună, se înroşi tot şi intră în restaurant. De data aceasta, Zena se aşeză lângă el şi, întinzându-se după solniţă, îi şopti la ureche:

— De unde ai ştiut că era cineva în camion?

Horty îşi puse cu grijă pachetul în poală şi văzu că ea îi urmăreşte fiecare gest.

— Ah, murmură ea; după care, pe un cu totul alt ton şi foarte încet, repetă: Ah!

Nu avea cum să îi răspundă la întrebare, dar ştiu dintr-odată că nici nu era nevoie să o facă. În orice caz, nu acum.

— Cum ai ştiut că-i cineva acolo? îl întrebă la rândul său Havana, ocupat cu o sticlă de sos picant.

Horty începu să spună ceva, dar Zena îl întrerupse:

— M-am răzgândit, declară ea deodată. Cred că bâlciul îi va prinde bine. Oricum, e preferabil să-l luăm la noi decât să rămână de capul lui.

— Atunci e O.K.!...

Havana puse sticla jos şi păru să se lumineze tot. Bunny bătu din palme.

— Bravo, Zee! Ştiam eu c-o să vezi lucrurile la fel ca noi.

— Şi eu ştiam, adăugă Havana. Iar eu... eu mai văd şi altceva.

Arătă cu degetul undeva în faţă.

— Ce? Filtrul de cafea? întrebă prosteşte Bunny. Sau aparatul de prăjit pâine?

— Oglinda, deşteapto! Uită-te şi tu!

Se aplecă spre Horty, cuprinzându-l cu o mână de gât şi îi apropie capul de al Zenei. Din oglindă îi priviră chipurile reflectate ale celor doi – feţe mici, amândouă cafenii şi ovale, cu ochi adânci şi păr întunecat. Dacă Horty ar fi avut buzele rujate şi părul împletit în cozi lungi, asemănarea dintre ei ar fi fost aproape desăvârşită.

— Frăţiorul tău pierdut demult! murmură Bunny.

— Vărul meu… adică, *verişoara* mea, spuse Zena. Uite, am două cuşete în partea mea de rulotă… termină odată cu chicotitul, Bunny; sunt destul de în vârstă ca să-i pot fi mamă, şi pe deasupra… ah, taci din gură! Nu, asta-i cea mai bună soluţie. Canibalul nu trebuie să afle niciodată cine-i el, iar asta depinde numai de voi doi.

— N-o să spunem nimic, o asigură Havana.

Solum continua să mănânce netulburat.

— Cine-i Canibalul? întrebă Horty.

— Patronul nostru, răspunse Bunny. A fost doctor înainte. O să aibă el grijă de mâna ta.

Zena rămăsese cu ochii pironiţi în gol, părând că priveşte la ceva numai de ea văzut.

— Îi urăşte pe oameni, spuse ea. Pe toţi.

Horty fu luat prin surprindere. Era pentru prima oară că aceşti oameni ciudaţi lăsau să se înţeleagă că există ceva de care se tem. Înţelegând la ce se gândea, Zena îi atinse uşor braţul.

— Nu-ţi fie teamă. Ura lui n-o să te atingă şi pe tine.

Au ajuns la bâlci când se lumina de ziuă, iar dealurile din zare abia începeau să se profileze pe cerul palid al zorilor.

Pentru Horty, totul era captivant şi misterios. Nu numai că îi întâlnise pe aceşti oameni, dar mai era şi emoţia şi misterul ce-l aşteptau, împreună cu felul în care urma să înceapă noua viaţă, cu rolul pe care urma să-l joace şi cu replicile pe care avea să fie nevoit să le memoreze. Iar acum, în zorii zilei, avea în faţa ochilor însuşi bâlciul. Drumul lat şi întunecat, acoperit cu talaş, părea că împrăştie pe alocuri, între şirurile de tarabe şi de estrade, o luminiscenţă slabă. Aici, un tub fluorescent plăsmuia năluciri în lumina crescândă a zorilor ce se iveau; dincolo, un carusel părea să întindă braţe lacome ce se ridicau din silueta-i scheletică. De pretutindeni se înălţau sunete stinse şi neîntrerupte, venite parcă de pe altă lume, iar în aer plutea un miros de pământ jilav, floricele de porumb, transpiraţie şi bălegar.

Camionul îşi croi drum prin spatele şirului de tarabe de pe latura dinspre vest a aleii centrale şi se opri în faţa unei rulote uriaşe, cu uşi la ambele capete.

— În sfârşit, acasă! spuse Bunny căscând.

Horty stătuse acum în cabină împreună cu fetele, în timp ce Havana călătorise în spate.

— Dă-te repede jos şi nu te opri decât în pragul uşii ăleia de-acolo. Canibalul doarme la ora asta şi n-o să te vadă nimeni. Când o să ieşi din nou, o să arăţi cu totul altfel şi atunci o să ne îngrijim de mâna ta.

Horty rămase o clipă pe scara camionului, aruncând o privire în jur, apoi o zbughi spre uşa rulotei şi se strecură înăuntru. Era întuneric. Rămase în pragul uşii şi aşteptă; Zena intră la rândul ei, închise uşa şi trase draperiile de la ferestrele minuscule înainte de a aprinde lampa.

Lumina părea foarte puternică. Horty se trezi într-o mică încăpere pătrată. Pe fiecare latură se afla câte o cuşetă îngustă, într-un colţ era o chicinetă, iar în celălalt ceva ce părea să fie un dulap.

— E-n ordine, spuse ea, scoate-ţi hainele!

— Pe *toate*?

— Bineînţeles că pe toate.

Îi remarcă expresia surprinsă a feţei şi râse.

— Ascultă, puştiule. Lasă-mă să-ţi spun ceva despre noi, oamenii mici de statură. Ăăă… câţi ani ziceai că ai?

— Aproape nouă.

— Ei bine, o să încerc să-ţi explic. Oamenii mari, obişnuiţi, sunt foarte atenţi să nu fie văzuţi fără haine. Indiferent că are sau nu sens, ei procedează aşa fiindcă este o mare diferenţă între femeile şi bărbaţii maturi. Mai mare decât între băieţi şi fete. Ei bine, în destul de multe privinţe, un pitic rămâne ca un copil pentru întreaga lui viaţă, cu excepţia, poate, a câtorva ani. Aşa că cei mai mulţi dintre noi nu suntem preocupaţi de lucrurile astea. Cât despre noi doi, tu şi cu mine, am putea foarte bine să hotărâm chiar acum că asta nu are nicio importanţă. În primul rând, nimeni în afară de mine, de Bunny şi de Havana nu ştie că eşti băiat. În al doilea rând, camera asta este prea mică pentru două persoane dacă ele încep să se ruşineze şi să se ascundă una de cealaltă din cauza unui lucru atât de neînsemnat, înţelegi?

— Cred… cred că da.

Îl ajută să-şi scoată hainele, iar el începu să înveţe cum trebuie să se comporte ca să intre în pielea unei femei.

— Spune-mi ceva, Horty, i se adresă ea în timp ce trăgea un sertar pentru a-i căuta nişte haine pe măsură. Ce ai acolo în pachet?

— Pe Junky. Este un omuleţ pe arcuri. Adică, a fost. Armand l-a strivit... ţi-am spus. Şi apoi omul ăla care s-a urcat în camion l-a zdrobit şi mai rău.

— Pot să-l văd?

Luptându-se cu o pereche de ciorapi, Horty îi făcu semn cu capul în direcţia unuia dintre paturi.

— Uită-te!

Zena trase afară rămăşiţele zdrenţuite de mucava.

— *Două* din ele! izbucni ea.

Se întoarse brusc spre Horty şi se uită la el de parcă s-ar fi făcut violet la faţă sau i-ar fi crescut între timp urechi de iepure.

— Două! repetă ea. Mi s-a părut că nu era decât una, acolo, la restaurant. Sunt ale tale, cu adevărat? Amândouă?

— Sunt ochii lui Junky, îi explică el.

— De unde-l ai pe Junky?

— L-am primit înainte să fiu adoptat. Când eram mic de tot, m-a găsit un poliţist şi m-a dus la orfelinat. Acolo l-am primit pe Junky. Cred că n-am avut niciodată părinţi.

— Iar Junky stă cu tine – stai puţin, să te ajut – stă cu tine de atunci?

— Da. Trebuia s-o facă.

— De ce?

— Cum se încheie ăştia?

Zena păru să-şi stăpânească impulsul de a-l înghesui într-un colţ şi de a-l ţine acolo cu forţa până ce avea să-i smulgă toate informaţiile.

— Spuneai despre Junky...? continuă ea răbdătoare.

— A! Păi, trebuia neapărat să-l am lângă mine. Nu, de fapt, nu lângă mine. Puteam să merg oriunde, oricât de departe, atâta timp cât Junky era în siguranţă. Atâta timp cât era al meu, adică. Vreau să spun că totul era în ordine chiar dacă nu-l vedeam un an de zile, dar dacă cineva îl atingea sau îl mişca, eu ştiam pe loc, iar dacă îl lovea, mă durea şi pe mine. Înţelegi?

— Chiar foarte bine, răspunse în chip surprinzător Zena.

Horty simţi încă o dată tresărirea aceea dulce de încântare; oamenii ăştia păreau să înţeleagă totul atât de bine!

— Începusem să cred că toţi oamenii au un asemenea obiect, continuă Horty. Ceva pe care, dacă-l pierd, se îmbolnăvesc, de exemplu. Totuşi nu m-am gândit niciodată să întreb dacă-i chiar adevărat. Iar apoi Armand mă tot necăjea cu Junky. Îl ascundea tot timpul ca să mă supere. O dată l-a aruncat într-o gunoieră. M-am îmbolnăvit atât de rău, încât au fost nevoiţi să cheme un doctor. Am continuat să ţip întruna după Junky până ce medicul l-a sfătuit pe Armand să mi-l aducă înapoi pe Junky ăla, că de nu, s-ar putea să mor. A zis că-i o… fix-nu-ştiu-cum. Aţie.

— Fixaţie. Zena zâmbi. Cunosc placa.

— Armand era nebun de furie, dar n-a avut încotro. Oricum, până la urmă s-a săturat să mă tot sâcâie cu Junky, aşa că l-a băgat într-un dulap, pe raftul de sus şi aproape că a uitat de el.

— Acum arăţi ca o fetiţă adevărată şi cât se poate de încântătoare, îi spuse Zena cu admiraţie.

Îi puse mâinile pe umeri şi-l privi cu gravitate în ochi.

— Acum ascultă-mă bine, Horty. E ceva *foarte* important. E vorba de Canibal. O să-l vezi în câteva clipe şi e neapărată nevoie să-ţi spun nişte lucruri – de fapt, o poveste mincinoasă, iar tu trebuie să mă ajuţi. E absolut obligatoriu ca el să o creadă, altfel nu vei putea rămâne aici cu noi.

— Am o memorie foarte bună, spuse Horty neliniştit. Pot să-mi amintesc tot ce vreau. Dă-i drumul!

— E-n regulă.

Închise ochii pentru o clipă, concentrându-se.

— Am rămas orfană, începu ea. M-am dus să locuiesc la mătuşa Jo. După ce-am aflat că sunt pitică, am fugit de acasă cu un bâlci. Am lucrat acolo câţiva ani, înainte de a-l cunoaşte pe Canibal şi de-a mă angaja la el. Mai departe…

Îşi umezi buzele.

— Mătuşa Jo s-a recăsătorit şi a avut doi copii. Cel mare a murit, iar tu eşti al doilea. Când a descoperit că şi tu eşti

pitică, a început să se poarte urât cu tine. Aşa că ai fugit de acolo. Ai lucrat o vreme la un teatru de vară. Unul dintre muncitorii de acolo – tâmplarul – s-a îndrăgostit de tine. Te-a prins noaptea trecută şi te-a dus în pădure, unde ţi-a făcut un lucru îngrozitor – atât de îngrozitor, că nici măcar nu-l poţi pomeni. Ai înţeles? Dacă o să te întrebe despre asta, începi să plângi şi atât. Nimic altceva. Ai înţeles tot ce ţi-am spus?

— Sigur, răspunse Horty neatent. Care-i patul meu?

Zena se încruntă.

— Iubitule, e *foarte* important. Trebuie să-ţi aminteşti tot ce ţi-am spus acum, cuvânt cu cuvânt.

— O, păi mi-amintesc, o asigură Horty.

Şi, spre marea ei uimire, repetă absolut tot ce-i spusese ea, cuvânt cu cuvânt.

— Ia te uită! exclamă ea şi îl sărută.

El se făcu stacojiu.

— Eşti un elev isteţ! Asta-i grozav. E-n regulă atunci. Ai nouăsprezece ani şi te numeşti – ăă – Hortense. Asta pentru cazul în care o să auzi pe cineva strigând „Horty” într-o bună zi şi Canibalul te vede uitându-te în jur). Dar toţi îţi zic Kiddo. O.K.?

— Nouăsprezece ani, Hortense şi Kiddo. Îhî.

— Bine. Doamne, iubitule, îmi pare rău că ţi-am dat atâtea lucruri la care să te gândeşti deodată! Acum, să-ţi spun ceva ce rămâne numai între noi doi. În primul rând, Canibalul nu trebuie să afle vreodată de la tine de Junky; dar niciodată, înţelegi? O să-i găsim un loc, undeva pe aici, şi vreau ca tu să nu mai pomeneşti vreodată de el în faţa nimănui, în afară de mine îmi promiţi?

Cu ochii măriţi, Horty dădu din cap afirmativ.

— Îhî.

— Bine. Şi încă ceva, la fel de important. Canibalul o să aibă grijă de mâna ta. Nu te teme, e un doctor foarte bun. Dar vreau ca tu să împingi spre mine orice bucăţică din bandajul vechi şi orice fărâmă de vată pe care o s-o folosească, dacă o să poţi, fără ca el să observe. Vreau să nu laşi nicio picătură de sânge în rulota lui, pricepi? Nicio

picătură. O să mă ofer să-i fac curăţenie, iar el o să accepte bucuros, fiindcă nu suferă să şi-o facă singur; iar tu o să mă ajuţi cât o să poţi. Bine?

Horty făgădui. Bunny şi Havana bătură chiar în clipa aceea la uşă. Horty ieşi primul afară, ţinându-şi mâna rănită la spate, şi se pomeni strigat cu numele Zenei; fata ieşi la rândul ei, făcând o piruetă şi râzând, în timp ce ei se holbau la Horty. Havana îşi aruncă ţigara şi spuse:

— Hei!

— Zee, e frumos! strigă Bunny.

Zena ridică un deget mic şi subţire.

— E frumoasă – şi să nu uitaţi asta!

— Mă simt cât se poate de caraghios, spuse Horty trăgându-se de fustă.

— De unde naiba ai părul ăsta?

— E o perucă cu cozi. Îţi place?

— Şi rochia?

— Mi-am cumpărat-o mai demult, dar n-am purtat-o niciodată, zise Zena. Nu-mi venea peste piept. Haideţi, copii. Să mergem să-l trezim pe Canibal.

O luară printre rulote.

— Fă paşii mai mici, îl atenţionă Zena. Da, aşa e mai bine. Ţii minte tot ce ţi-am spus?

— Da, sigur.

— Eşti un – eşti o fată bună, Kiddo. Iar dacă o să te întrebe ceva la care n-o să ştii ce să răspunzi, mulţumeşte-te să zâmbeşti. Sau să plângi. Eu o să fiu lângă tine tot timpul.

*

O rulotă lungă şi argintie era parcată lângă un cort pe care fusese lipit un poster viu colorat ce înfăţişa un bărbat cu mustăţi lungi şi ascuţite, purtând pe cap un joben, şi din ai cărui ochi porneau fulgere în zigzag. Sub el, cu litere purpurii, era scris un text:

CE GÂNDEŞTI TU?
MEFISTO ŞTIE

— Nu-l cheamă Mefisto, spuse Bunny. Numele lui e Monetre. A fost doctor înainte de-a ajunge saltimbanc. Toţi îi zic acum Canibalul[3]. Dar lui nu-i pasă.

Havana bătu în uşă.

— Hei, Canibal! Ai de gând să dormi toată după-amiaza?

— Eşti concediat! mârâi un glas din interiorul rulotei.

— O.K., zise Havana nepăsător. Vino afară să vezi ce am găsit.

— Nu vin, dacă vreţi să pun chestia pe statul de plată, spuse glasul adormit.

Dinăuntru se auziră nişte mişcări. Bunny îl împinse pe Horty lângă uşă şi îi făcu semn Zenei să se ascundă. Ea se lipi de peretele rulotei.

Uşa se deschise. Bărbatul care stătea în prag era înalt şi cadaveric, cu obraji scobiţi şi o bărbie lungă şi vineţie. Ochii îi păreau în lumina zorilor nişte găuri negre, adânci de câţiva centimetri.

— Ce-i?

Bunny arătă spre Horty.

— Canibal, cine-i asta?

— Cine-i asta?! repetă el îngustându-şi ochii. Zena, fireşte. Bună dimineaţa, Zena, spuse el pe un ton devenit dintr-odată curtenitor.

— Bună dimineaţa, râse Zena, ieşind de după uşă în paşi de dans.

Canibalul îşi muta privirile de la Zena la Horty şi înapoi.

— Au, puşculiţa mea, se vaită el. Un număr cu surori, nu? Şi dacă n-o angajez, o să mă părăseşti. Şi Bunny şi Havana vor pleca şi ei, nu?

— Un adevărat cititor de gânduri, spuse Havana înghiontindu-l pe Horty.

— Cum te cheamă, surioară?

— Tăticu' îmi zicea Hortense, recită Horty, dar toţi îmi zic Kiddo.

— Nu-i pot condamna pentru asta, observă Canibalul suav. O să-ţi spun ce-am de gând să fac, Kiddo. N-o să mă

---

[3] Joc de cuvinte datorat pronunţiei apropiate dintre Monetre şi Maneater (canibal) (n.tr.).

las intimidat. Să pleci imediat de aici, şi, dacă vouă ăstora nu vă convine, n-aveţi decât să plecaţi odată cu ea. Dacă n-o să-l mai văd pe niciunul din voi pe aleea centrală la unsprezece dimineaţa, o să ştiu ce aţi hotărât.

Şi, zicând acestea, închise uşa cu grijă, cu un gest ferm.

— Vai, *nu se poate*! făcu Horty.

— E-n regulă, rânji Havana. Nu-l lua în seamă.

Ne concediază pe toţi cel puţin o dată pe zi. Când o face de-adevăratelea, îţi numără banii pe loc. Scoate-l afară, Zee!

Zena bătu cu degetele îndoite în uşa de aluminiu.

— Domnule Canibal! psalmodie ea.

— Tocmai vă număr banii, rosti vocea dinăuntru.

— Vai, vai! făcu Havana.

— Vă rog, o clipă doar! strigă Zena.

Uşa se deschise din nou. Într-una din mâini, Canibalul ţinea un teanc de bancnote.

— Ei! Ce vrei?

Horty o auzi pe Bunny murmurând:

— Ai grijă, Zee. Ai grijă.

Zena îi făcu semn lui Horty, care păşi ezitând înainte.

— Kiddo, arată-i mâna.

Horty întinse mâna mutilată şi Zena desfăcu batistele însângerate şi murdare, una câte una. Ultima era strâns lipită; când i-o scoase, Horty gemu de durere. Se vedea destul de-acum; în orice caz, suficient pentru ca ochiul antrenat al Canibalului să poată observa că trei degete dispăruseră cu totul şi că restul mâinii era într-un hal fără de hal.

— Cum Dumnezeu de-ai păţit aşa ceva, fetiţo? lătră el.

Horty se trase înapoi, speriat.

— Kiddo, du-te puţin mai încolo cu Havana, bine?

Horty se retrase, recunoscător. Zena începu să vorbească precipitat, cu glas scăzut, astfel încât nu putea auzi decât o parte din ceea ce spunea.

— A fost ceva cumplit pentru ea, Canibal. Să nu-i aminteşti niciodată, să n-o întrebi cum s-a… dulgher… şi a luat-o în prăvălia lui… când ea a… şi mâna în menghină.

— Nu e de mirare că-i urăsc pe oameni, mormăi Canibalul.

Apoi o întrebă ceva.

— Nu, răspunse Zena. A scăpat de asta la timp, dar mâna…

— Vino puţin aici, Kiddo, spuse Canibalul.

Faţa merita să-i fie văzută. Vocea ca o plesnitură de bici părea să-i iasă acum din nările care încetaseră să mai fie nişte fante înguste, devenind două găuri rotunde şi enorme. Horty păli.

Havana îl împinse cu blândeţe înainte.

— Du-te, Kiddo. Nu pe tine e înfuriat, îi pare rău pentru tine. *Du-te.*

Horty păşi înainte şi urcă timid scara.

— Vino înăuntru.

— Pe curând, spuse Havana.

Bunny şi cu el plecară. În timp ce uşa se închidea îndărătul lui şi al Zenei, Horty se uită în spate şi-i văzu pe Bunny şi Havana schimbând o strângere de mână plină de gravitate.

— Stai jos acolo, spuse Canibalul.

Interiorul rulotei sale era surprinzător de spaţios. Un pat era pus în capătul din faţă, în parte ascuns de o draperie. Mai era un coridor mic şi curat, un duş şi un frigider; o masă mare, câteva dulapuri şi multe cărţi – mult mai multe decât s-ar fi aşteptat cineva să găsească într-un asemenea interior.

— Te doare rău? murmură Zena.

— Nu prea.

— Nu te teme, mormăi Canibalul.

Puse pe masă alcool, vată şi o casoletă cu seringi hipodermice.

— Acum o să-ţi spun ce o să-ţi fac. Asta ca să nu fiu ca ceilalţi medici. O să-ţi blochez nervul întregului braţ. Când să-ţi bag acul, o să te doară ca o înţepătură de albină. Apoi, o să-ţi simţi braţul foarte ciudat, ca şi cum ar fi un balon care se umflă. Atunci, o să-ţi curăţ rana. N-o să te doară.

Horty îi zâmbi. Omul acesta, cu felul înspăimântător în care îşi schimba glasul şi cu umorul său înşelător, cu aura lui de bunătate şi cruzime în acelaşi timp, avea totuşi ceva pe care băiatul îl găsea foarte atrăgător. Era în el o bunătate ca a lui Kay, a micuţei Kay căreia nu-i păsase deloc că el mănâncă furnici, şi o cruzime ca a lui Armand Bluett. Aşa încât Canibalul avea să constituie pentru Horty cel puţin o legătură cu trecutul, măcar pentru o vreme.

— Daţi-i drumul, spuse Horty.

— Eşti o fată bună.

Canibalul se apleca peste mâna lui, apucându-se de treabă, cu Zena stând alături de el şi urmărindu-i fascinată fiecare gest, mutând cu îndemânare lucrurile din calea lui, astfel încât să poată lucra cât mai comod. În ce-l priveşte pe doctor, acesta deveni în scurt timp atât de absorbit, încât, dacă avusese nişte întrebări de pus despre „Kiddo”, acum le uitase cu desăvârşire.

La sfârşit, Zena făcu curăţenie şi puse din nou totul în ordine.

Pierre Monetre absolvise colegiul cu trei zile înainte de-a împlini şaisprezece ani, iar Facultatea de Medicină la douăzeci şi unu. Un pacient i-a murit pe masa de operaţie în timpul unei simple apendicectomii, fără să fi fost însă vina lui. Cineva, totuşi – un administrator al spitalului – a făcut o aluzie răuvoitoare despre cele întâmplate. Monetre s-a dus la el pentru a protesta şi nu s-a putut abţine să nu-i zdrobească falca. A fost suspendat pe loc din funcţia de chirurg, iar zvonurile au atribuit suspendarea exclusiv operaţiei cu ghinion. În loc să încerce să dovedească ceea ce el considera că nu are nevoie să fie dovedit, întrucât, după părerea sa, faptele vorbeau de la sine, a demisionat. Apoi a început să bea.

Şi-a afişat beţia în faţa lumii cu aceeaşi ostentaţie plină de nepăsare cu care îşi afişase mai înainte inteligenţa şi iscusinţa. Atunci, comentariile făcute la adresa calităţilor lui excepţionale îl ajutaseră; acum însă, cele referitoare la beţia lui îl izolau.

Scăpă totuşi de beţie; alcoolismul este doar un simptom, nu o boală. Există două modalităţi de-a scăpa de el. Prima este să vindeci dezordinea care l-a provocat. A doua constă în înlocuirea lui cu altceva – cu un nou simptom, adică. Aceasta a fost metoda lui Monetre.

A ales ca substitut dispreţul faţă de oamenii care-l izolaseră, iar după aceea faţă de tot restul omenirii, dat fiind că se înrudea cu aceştia.

Dezgustul îi provoca mulţumire. Îşi construi un turn făcut din ură şi se instală în el pentru a-şi bate joc de lume, obţinând astfel întreaga înălţime şi distanţare de care avea

nevoie pe-atunci. În tot acest timp, murea de foame, dar, având în vedere că bogăţia constituia o valoare omenească pe care el o dispreţuia, se bucura deopotrivă de sărăcia în care ajunsese. Cel puţin, pentru o vreme.

Însă o persoană cu o asemenea atitudine este aidoma unui copil cu un bici în mână, sau a unei naţiuni înzestrate cu nave de război. Pentru un timp, e suficient să te arăţi în ochii celorlalţi, scoţând puterea de care dispui la vedere, ca să poată fi privită de toţi. Curând însă, biciul trebuie să şuiere şi să plesnească, iar tunurile să bubuie, iar persoana în cauză nu se mai poate limita doar la a-şi arăta pur şi simplu forţa; ea trebuie să şi-o exercite.

O vreme, Pierre Monetre a lucrat cu nişte grupări subversive. Nu îl interesa despre ce fel de grupare era vorba sau despre orientarea pe care o avea, atâta timp cât ţelul ei era distrugerea structurii comune a majorităţii. Nu s-a limitat doar la politică, ci s-a zbătut să introducă lucrări de artă modernă abstractă în galeriile cu tradiţie, s-a agitat pentru muzica atonală interpretată de cvartete de coarde, a stropit cu sos de carne de vită mesele unui restaurant vegetarian şi şi-a manifestat revolta într-o mulţime de alte forme stupide şi neînsemnate, exclusiv de dragul revoltei, neavând nimic în comun cu valoarea intrinsecă a artei şi a muzicii sau a tabuurilor alimentare.

Între timp, dezgustul pe care-l resimţea se hrănea din propria-i substanţă, până ce n-a mai fost nici stupid, nici neînsemnat. Atunci s-a trezit din nou în încurcătură, nemaiavând mijloace prin care să şi-l exprime. Deveni din ce în ce mai înverşunat şi mai amar când hainele începură să i se uzeze şi pe măsură ce era nevoit să schimbe câte o mansardă sordidă cu o alta asemănătoare. N-a dat niciodată vina pe el, ci s-a simţit neîncetat o victimă a omenirii – o omenire care, privită în ansamblu ca şi în detaliu, îi era inferioară. Şi, pe neaşteptate, i-a fost dat să aibă ceea ce dorea.

Trebuia să mănânce. Întreaga-i ură corozivă i s-a concentrat în această direcţie. Nu avea cum să scape de ea, iar pentru o vreme nu a găsit alte posibilităţi de a-şi

procura hrana decât muncind şi devenind astfel util unei bune părţi din omenire. Asta îl umplea de amărăciune şi scârbă, dar nu avea nicio altă cale de a determina omenirea să-l ajute să supravieţuiască, decât plătindu-l pentru munca depusă.

Astfel încât s-a reapucat să-şi valorifice parţial pregătirea medicală pe care o poseda şi s-a angajat într-un laborator de cercetări biologice, unde se ocupa de analize celulare. Ura pe care o nutrea faţă de omenire nu a putut să schimbe însă particularităţile minţii sale interesate, curioase şi sclipitoare; îşi iubea munca, detestând doar faptul că de pe urma ei beneficiau oameni – funcţionarii şi clienţii lor, respectiv medici şi pacienţi în cea mai mare parte.

Locuia într-o casă care fusese pe vremuri grajd, aflată la marginea unui orăşel, astfel încât se putea plimba singur prin pădure, rumegând în minte gândurile-i ciudate. Doar o persoană care se depărtase conştient, de ani de zile, de tot ce este omenesc ar fi observat ceea ce a observat el într-o după-amiază de toamnă, sau ar fi avut curiozitatea să examineze îndeaproape cele văzute. Doar o persoană posedând combinaţia lui neobişnuită de competenţă şi talent ar fi avut dotarea necesară pentru a le explica. Şi, cu siguranţă, numai un asemenea monstru social ar fi fost în stare să-şi folosească descoperirea aşa cum a făcut-o el.

A văzut doi copaci.

Fiecare în parte arăta ca oricare alt copac – un puiet de stejar, contorsionat în urma unui accident timpuriu, viu şi viguros. Nici într-o mie de ani nu i-ar fi remarcat pe vreunul din ei în mod special dacă i-ar fi văzut separat. Numai că el i-a văzut împreună; şi-a aruncat privirile peste ei, a ridicat din sprâncene uşor surprins, după care şi-a continuat drumul. Apoi s-a oprit, s-a întors lângă ei şi a rămas acolo, în picioare, contemplându-i. Deodată, a mârâit printre dinţi, de parcă l-ar fi izbit ceva; s-a mişcat din loc, s-a postat între copacii despărţiţi de vreo şase metri distanţă şi a început să-şi plimbe privirile de la unul la celălalt.

Copacii erau de aceeaşi mărime. Fiecare avea câte o creangă principală îndoită, răsucită spre nord. Fiecare prezenta câte o cicatrice circulară în locul unde crescuse prima ramură. Primul mănunchi de crenguţe ce se desprindea din creanga principală avea câte cinci frunze.

Monetre s-a apropiat şi mai mult, plimbându-şi privirile de la un copac la celălalt şi măsurându-i de sus în jos, pe fiecare în parte.

Ceea ce vedea era imposibil. Teoria probabilităţii nu permite producerea unui asemenea fenomen – apariţia a doi copaci absolut identici – decât la intervale astronomice, ceea ce o face să fie imposibil de calculat.

Monetre apucă o frunză din primul copac, trăgând-o spre el şi rupând-o, apoi rupse frunza corespunzătoare din celălalt.

Erau identice – aceeaşi formă, mărime, dispoziţie a nervurilor şi acelaşi ţesut.

Asta i-a fost îndeajuns. A mormăit din nou şi s-a uitat în jur, scrutător, pentru a-i localiza în minte, după care s-a întors acasă într-o goană nebună.

În noaptea aceea a stat treaz până târziu, ocupându-se de frunzele de stejar. Le-a privit cu atenţie cu ajutorul unei lupe puternice, până ce ochii au început să-l usture. A preparat mai multe soluţii cu substanţele pe care le avea în casă – oţet, zahăr, sare, fenol – şi a lăsat fragmente mici de frunză la macerat.

A colorat apoi fragmente corespunzătoare cu cerneală diluată.

Ceea ce a aflat despre ele, s-a verificat din plin a doua zi de dimineaţă când le-a dus la laborator. Analiza cantitativă şi calitativă, împreună cu cea volumetrică, testele de temperatură, precum şi cele specifice gravitaţionale, spectrograma şi pH-ul, toate au arătat acelaşi lucru: împotriva oricărei logici, cele două frunze erau identice până la absolut.

În lunile ce au urmat, Monetre a studiat cu febrilitate mai multe părţi din cei doi copaci. Analiza microscopică i-a spus acelaşi lucru; l-a rugat pe şeful său să-l lase să

folosească microscopul cu indicele de mărire de 1:300, care era ţinut sub un clopot de sticlă şi acesta n-a făcut decât să confirme cele aflate anterior. Copacii erau identici, nu numai frunză cu frunză, dar şi celulă cu celulă. Scoarţa, cambiul[4] şi miezul lemnului erau perfect asemănătoare. Încercările lui neobosite l-au condus spre pasul următor. Îşi alegea mostrele cu grijă, după măsurători meticuloase. O gaură practicată cu burghiul până în miezul copacului A era apoi făcută, în acelaşi loc, calculat până la o fracţiune de milimetru, în copacul B. Într-o zi, după ce însemnase cu burghiul pe ambii copaci locul unde urma să găurească, a luat o probă din copacul A şi, în momentul în care se pregătea să o ia pe cea corespunzătoare din copacul B, burghiul i s-a rupt în scoarţă chiar în clipa când voia să îl retragă.

Bineînţeles că a blestemat burghiul, pe cei ce îl construiseră şi, prin extrapolare, pe toţi oamenii de pe lumea aceasta. A plecat furios acasă, bucuros totuşi că locuia izolat.

Când s-a întors însă în pădure a doua zi, a descoperit o gaură în copacul B, exact în locul corespunzător celei făcute de el cu o zi în urmă în copacul A.

A rămas în picioare, pipăind cu degetele gaura aceea inexplicabilă şi, pentru un timp, mintea-i îndeobşte atât de activă a refuzat să mai funcţioneze. Apoi, şi-a scos cuţitul şi a crestat cu grijă o cruce în scoarţa copacului A, iar în acelaşi loc din scoarţa celuilalt a crestat un triunghi. Le-a tăiat adânc şi distinct, apoi s-a întors acasă pentru a mai studia câteva tratate foarte complicate, referitoare la structura celulară.

Când a revenit în pădure, pe scoarţa ambilor copaci se zărea o crestătură în formă de cruce.

A continuat să facă multe alte teste. A tăiat forme cât mai ciudate în ambii pomi, şi i-a vopsit în culori variate.

A descoperit că tot ce era suprapus peste scoarţă, precum vopseaua ori buchile de scândură bătute în cuie,

[4] Ţesut vegetal din zona generatoare, care asigură creşterea secundară în grosime a tulpinii şi a rădăcinii (n.tr.).

rămânea neschimbat. În schimb, orice factor care afecta structura copacului – tăietură, crestătură, ruptură sau străpungere – se repeta de la copacul A la copacul B.

Copacul A era originalul. Copacul B era un fel de... copie.

*

Pierre Monetre a cercetat copacul B timp de doi ani până ce a descoperit, cu ajutorul unui microscop electronic, că, în afară de funcţia lui de duplicaţie exactă, prezenta totuşi unele diferenţe faţă de celălalt, în nucleul fiecărei celule a copacului B se afla o singură moleculă gigantică, înrudită cu enzimele hidrocarbonate, ce putea transmuta anumite elemente. De exemplu, trei celule extrase dintr-o porţiune a scoarţei sau dintr-o frunză erau înlocuite în decurs de o oră de trei celule noi. Enzima aceea monstruoasă se consuma, după care, într-un interval de o oră sau două, începea să se refacă treptat cu ajutorul atomilor captaţi din ţesutul înconjurător.

Controlul refacerii unui ţesut distrus este un proces complex, chiar şi în cazurile cele mai simple. Orice biolog poate da o descriere limpede despre cele ce se întâmplă în momentul în care celulele încep să se refacă – ce factori metabolici intervin, ce schimburi de oxigen au loc, cât de repede şi de mult şi în ce scopuri se dezvoltă noile celule. Dar el nu poate spune şi *de ce*. Nimeni nu poate spune ce anume dă semnalul de start unei celule pe jumătate distruse şi ce anume pe cel de stop. Se ştie că boala numită cancer este o proastă funcţionare a acestui mecanism de control, dar ce este de fapt mecanismul în sine – nu se ştie. Acest lucru este valabil pentru un ţesut normal.

Ce se întâmpla însă cu copacul B al lui Pierre Monetre? Acesta nu s-a refăcut niciodată normal. Se refăcea doar pentru a duplica pomul A. Dacă crestai o rămurică a copacului A şi rupeai perechea ei din copacul B, luând-o apoi acasă, în decursul a douăsprezece-paisprezece ore rămurica ruptă suferea un proces laborios de refacere, care consta în copierea fidelă a crestăturii. După care, totul

înceta şi devenea o bucată banală de lemn. Dacă te întorceai însă la copacul B, găseai o nouă rămurică, crestată identic cu perechea ei din copacul A.

În acest punct se împotmolise până şi măiestria lui Pierre Monetre. Regenerarea celulară este o enigmă. Multiplicarea celulară este un pas înainte într-un mister de nepătruns. Dar, undeva, se afla ceva care, într-un mod neştiut, controla această duplicaţie fantastică, iar Monetre s-a apucat să caute, cu încăpăţânare, factorii care o provocau. Era aidoma unui sălbatic ce aude un radio şi se apucă să caute semnalul sonor; aidoma unui câine ce-şi aude stăpânul plângând de durere fiindcă o fată i-a scris că nu îl iubeşte. Avea rezultatul în faţa ochilor şi încerca, lipsit de instrumentele adecvate, să-i descopere cauza. Dar, deşi se afla chiar sub nasul lui, îi lipsea capacitatea de a o înţelege.

Un incendiu a fost cel ce i-a dezvăluit-o.

Puţinii oameni care îl cunoşteau din vedere – de fapt, nimeni nu-l ştia altfel – au rămas foarte surprinşi în toamna aceea văzându-l că se alătură unui grup de pompieri voluntari, în momentul în care fumul începuse să coboare printre dealuri, purtat de un vânt care înteţea focul. Şi timp de ani de zile după aceea, prin ţinut a circulat o legendă despre insul costeliv care s-a luptat cu focul, de parcă ar fi fost un suflet căruia i se promisese eliberarea din iad. Se vorbea despre planul făcut atunci pentru tăierea noii linii de apărare contra focului şi despre ameninţările cu moartea pe care insul în chestiune le-a proferat la adresa pădurarului, dacă acesta nu avea să mute linia cu o sută de metri mai la nord de locul unde fusese plănuită iniţial. Insul costeliv a făcut vâlvă prin felul în care a reuşit să oprească focul, stropindu-l cu propria lui sudoare, ca să-i ţină departe de o anumită zonă a pădurii. Şi, atunci când focul a înaintat totuşi, ajungând până aproape de limita ultimă, iar oamenii au renunţat să-i mai ţină piept şi s-au împrăştiat, rupând-o la fugă din faţa lui, insul costeliv a rămas pe loc, ghemuit între doi stejari tineri, învăluit în fumul gros, ţinând în mâinile-i însângerate un hârleţ şi o secure şi cu ochii

mistuiţi de o flacără mai arzătoare decât oricare din cele ce devoraseră vreodată vreun copac. Cu toţii au văzut aceste lucruri…

Nu au văzut însă pomul B începând să tremure. Ochii lor nu aveau aceeaşi ţintă cu ai lui Monetre, care privea atent, încercând să străpungă dogoarea, fumul şi norul chinuitor de oboseală ce-i învăluiau, şi nu puteau observa că mintea lui de om de ştiinţă se străduia să asimileze faptul că tremuratul copacului B fusese perfect sincronizat cu momentul în care flăcările se rostogoliseră peste un luminiş aflat la vreo cincisprezece metri depărtare.

Privea într-acolo, cu ochii înroşiţi. Flacăra atinse porţiunea aceea stâncoasă şi goală, iar copacul se cutremură. Vârtejurile de foc sorbeau pământul, aidoma unui uragan ce smulge părul de pe cap cu scalp cu tot, iar când flăcările s-au învolburat şi s-au înălţat drepte, la verticală, copacul nu s-a mai clintit. Dar atunci când o rafală de aer rece a pătruns în vârtejul cald şi a fost urmărită pe pământ de degetele de foc, pomul a început din nou să se clatine, să se scuture şi să freamăte.

Monetre şi-a târât corpul julit spre porţiunea despădurită şi a început să observe atent flăcările. O suliţă de foc roşu-portocaliu izbucnea mai încolo – şi copacul nu se clintea; o limbă aprinsă de foc ţâşnea mai încoace, înspre el – şi copacul se înfiora pe loc.

A găsit ceea ce căuta în mijlocul unui aflorimen de bazalt. A răsturnat o stâncă încinsă cu degetele care au început să-i sfârâie când au atins-o, iar sub ea a descoperit un cristal acoperit de noroi. L-a pus la subsuoară şi s-a apropiat, clătinându-se, de cei doi stejari ai săi, care se găseau acum pe o insuliţă făcută din pământ, sudoare şi foc de către propria lui energie demonică, şi s-a prăbuşit între puieţii de stejar, în vreme ce focul trecea mugind pe lângă el.

*

Cu puţin înainte de ivirea zorilor, a plecat, clătinându-se, printr-un infern de coşmar, ucigător şi plin de cenuşă,

îndărăt spre casă, unde a ascuns cristalul. Apoi s-a mai târât spre oraş încă un sfert de milă, înainte de a-şi pierde cunoştinţa. S-a trezit la spital şi a început să ceară de îndată să i se dea drumul. La început l-au refuzat, apoi l-au legat de pat, astfel încât a plecat până la urmă pe fereastră, în timpul nopţii, ca să fie împreună cu nestemata lui.

Poate s-a întâmplat din pricină că ajunsese la limita nebuniei, sau pentru că între conştientul şi subconştientul lui dispăruse orice hotar. Mai degrabă, însă, totul s-a datorat faptului că era atât de extraordinar dotat, înzestrat cu mintea aceea scormonitoare şi mereu dornică de acţiune; în orice caz, foarte puţini oameni – admiţând că exista vreunul – ar fi fost capabili să izbutească acolo unde a izbutit el, stabilind un contact cu nestemata.

A făcut-o însă, folosindu-se de ura sa ca de o măciucă. Nestemata îi strălucea sub ochi, pasivă, în timpul tuturor testelor la care îndrăznise să o supună. Trebuia să fie atent, odată ce aflase că era vie. Microscopul i-o arătase limpede: nu era vorba de un cristal, ci de un lichid criogenic, care avea o singură celulă cu un perete tăiat în faţete. Lichidul solidificat dinăuntru era un coloid cu acelaşi indice de refracţie ca al polistirenului, iar în interior se afla un nucleu complicat, pe care nu reuşea cu niciun chip să-l înţeleagă.

Nerăbdarea se lupta în el cu precauţia; nu îndrăznea să folosească testele de temperatură excesivă, de coroziune sau de bombardare. În culmea frustrării, trimise asupra cristalului o răbufnire a urii concentrate pe care şi-o dezvoltase de-a lungul anilor, iar fiinţa aceea… a scos un ţipăt.

N-a fost un sunet, ci o presiune percepută în creier. N-a fost vreun cuvânt, ci o negaţie impregnată de suferinţă, un impuls care însemna „nu”.

Pierre Monetre împietri de uimire la masa lui veche şi scorojită, privind din întunericul camerei la nestemata pe care o aşezase sub fasciculul de lumină al unei lămpi de birou. Se aplecă în faţă, îşi miji ochii şi, cu o sinceritate desăvârşită – dat fiind că avea o aversiune feroce faţă de

orice încerca să-i sfideze înţelegerea – trimise din nou spre cristal un impuls de ură.

„Nu!”

Fiinţa reacţionase prin strigătul acela tăcut, de parcă ar fi fost înţepată cu un ac înroşit.

Era, bineînţeles, familiarizat cu fenomenul piezoelectricităţii, care face ca un cristal de cuarţ sau de săruri de Rochelle să producă un mic potenţial electric atunci când sunt apăsate, sau să îşi modifice imperceptibil dimensiunile, când sunt străbătute de un curent electric. Aici însă era vorba doar de ceva analog, întrucât nestemata din faţa lui nu era un cristal autentic, impulsul gândului său provocase în aparenţă o reacţie din partea nestematei, transmisă la rândul ei pe aceeaşi „frecvenţă” a gândirii.

Stătu să chibzuiască.

Copacul acela nu era natural şi se afla cumva în legătură cu nestemata aceasta îngropată la cincisprezece metri distanţă; deoarece, atunci când flăcările s-au apropiat de ea, copacul s-a cutremurat, iar atunci când a lovit nestemata cu flacăra urii lui, piatra a reacţionat.

Ar fi fost oare posibil ca nestemata să creeze stejarul, având celălalt copac drept model? Dar cum? *Cum?*

— Nu contează cum, mormăi el. Avea s-o afle el şi pe asta când va sosi vremea. Deocamdată, putea răni acel lucru. Legile şi pedepsele dor; opresiunea doare; puterea este capacitatea de a provoca durere. Acest obiect fantastic va trebui să facă ceea ce dorea el; dacă nu, era hotărât să-l tortureze până ce avea să-l ucidă.

A luat un cuţit şi a fugit afară. Sub razele palide ale lunii, a dezgropat un fir de busuioc, care creştea lângă vechiul grajd şi l-a răsădit într-o cutie de cafea, din tablă. Într-o altă cutie, asemănătoare cu prima, a pus pământ. Le-a adus în casă pe amândouă şi a îngropat nestemata în al doilea recipient.

Şi-a impus să se liniştească şi s-a aşezat la masa de lucru, concentrându-şi forţele la maximum. Ştiuse dintotdeauna că îşi poate controla perfect mintea; într-un fel, era ca un contorsionist ce-şi poate face muşchiul

umărului sau chiar o parte a braţului să tresară şi să se răsucească separat. Îşi canaliza, ca la răsucirea butonului unui instrument electronic, energia mentală pe „lungimea de undă” specifică ce rănea nestemata, şi o proiectă violent în afară.

Lovi nestemata, iarăşi şi iarăşi. O lăsă apoi să se odihnească, în timp ce încerca să introducă în crudele-i lovituri psihice o comandă puternică. Vizualiza tufa de busuioc ofilit, imaginându-şi-l în cea de-a doua cutie.

Fă să crească unul la fel.

Copiază-l.

Fă un altul.

Fă să crească unul la fel.

Biciuia şi lovea încontinuu nestemata cu unul şi acelaşi ordin. Nu putea decât s-o audă cum geme. La un moment dat, detecta în adâncul minţii o pâlpâire caleidoscopică de impresii – stejarul, incendiul, un vid întunecat presărat cu stele, un triunghi tăiat în scoarţă. A fost ca o străfulgerare şi nu s-a mai repetat nimic asemănător mult timp după aceea, dar Monetre a fost sigur că impresiile respective au provenit de la nestemată şi că, în acest fel, ea protesta.

A cedat până la urmă; a putut s-o simtă capitulând. A mai lovit-o de vreo două ori ca măsură de precauţie şi s-a dus la culcare.

În dimineaţa următoare, avea două fire de busuioc. Numai că unul dintre ele era un monstru.

Viaţa cu bâlciul se scurgea monotonă, anotimp după un anotimp. Anii care treceau i-au adus lui Horty trei lucruri noi: faptul că îşi găsise un loc pe lume, pe Zena şi o senzaţie anumită de lumină, înconjurată de o umbră.

După ce Canibalul i-a îngrijit mâna lui Horty – mai exact, a „fetei” care credea că este – şi rana s-a cicatrizat, acoperindu-se cu un ţesut rozaliu, pitica cea nouă a fost acceptată. Poate că a fost bucuria ce i se citea în ochi, ori dorinţa sinceră şi vizibilă de a se integra şi de a fi de un real folos, sau poate că a fost un tertip ori o neglijenţă din partea Canibalului, dar, oricare ar fi fost cauza, cert este că Horty a rămas acolo.

Oamenii bâlciului, idioţii şi salahorii, prezentatorii şi ajutoarele lor, lansatorii şi mâncătorii de foc, oamenii-şarpe şi mecanicii sau şefii trupei, aveau ceva comun, care îi unea dincolo de diferenţele de culoare, sex, vârstă şi rasă. Erau cu toţii comedianţi interesaţi să-şi sporească numerele şi să şi le cizeleze – ceea ce era felul lor de a-şi aduna spectatorii şi de a-i convinge să treacă prin faţa ghişeului de bilete; pentru aceasta, şi numai pentru aceasta munceau ei. Iar Horty deveni şi el, la rândul lui, o parte integrantă a acestei lumi.

Vocea lui Horty se îngemăna până la desăvârşire cu a Zenei în numărul lor comun, care îl urma pe cel al surorilor Bets şi Bertha, a căror greutate totală atingea vreo trei sute cincizeci de kilograme. Numite „Micile surori”, Zena şi Kiddo debutau cu o parodie veselă a numărului precedent şi continuau cu ceva propriu, cântat si dansat cu pricepere, care se încheia cu un duet vocal ameţitor, în acordurile unui

iodler foarte melodios. Vocea lui Kiddo era clară şi cristalină şi se armoniza cu timbrul de contraltă al Zenei ca două registre de orgă. Mai lucrau şi în Orăşelul Copiilor, un oraş în miniatură, dotat cu un post de pompieri, o primărie şi câteva restaurante, toate croite pe măsura celor mici şi unde adulţii nu aveau acces. Kiddo servea ceaiuri slabe şi biscuiţi puştilor drăgălaşi, cu ochi rotunzi şi feţe pistruiate, din târgurile de provincie şi simţea că o parte din uluiala şi credinţa lor în acest oraş magic se răsfrângea asupra lui. Sunt parte din… sunt parte din… – era un laitmotiv cutremurător şi adânc, ce revenea în toate actele lui; Kiddo făcea parte din Horty, iar Horty, la rândul său, din lume şi acest lucru i se întâmpla pentru prima dată în viaţă.

Cele patruzeci de camioane străbăteau duduind Munţii Stâncoşi şi înaintau de-a lungul autostrăzii statului Pennsylvania, apoi vuiau peste terenurile de iarmaroc din Ottawa, pentru a se contopi cu Târgul de la Forth Worth.

O dată, când avea zece ani, Horty a ajutat-o pe uriaşa Bets să nască şi singurul lucru la care s-a gândit a fost că episodul făcea parte din întâmplările, prevăzute sau nu, din viaţa unui saltimbanc. Altă dată, un pitic idiot şi mereu fericit, care obişnuia să stea aşezat într-un colţ al sectorului cu monştri, bolborosind şi chicotind vesel, muri în braţele lui Horty după ce băuse leşie; cicatricea pe care i-a lăsat-o în memorie gura aceea stacojie, înspăimântătoare şi ochii rătăciţi şi plini de durere, era şi ea, la rândul ei, o parte din Kiddo, care era Horty, care era o parte din lume.

*

Al doilea lucru era Zena – care ţinuse locul mâinilor, ochilor şi minţii lui, până ce el izbutise să pătrundă în inima lucrurilor şi să se poarte ca o adevărată pitică. Datorită ei reuşise să îşi găsească un loc pe lume, iar ego-ul lui înfometat se grăbise să asimileze sentimentul atât de nou şi de dorit. Îi citea zeci de cărţi, de toate felurile, cu vocea ei adâncă şi expresivă, care interpreta aproape fără efort rolurile tuturor personajelor dintr-o povestire. Îl iniţiase, cu ajutorul chitarei şi al plăcilor de patefon, în muzică.

Învăţătura acumulată nu a avut nicio influenţă asupra lui, lăsându-l complet neschimbat, dar nici nu a fost uitată vreodată. Deoarece Horty – respectiv Kiddo – avea o memorie eidetică[5].

Havana spunea că era mare păcat de mâna lui, dat fiind că Zena şi Kiddo purtau mănuşi negre în timp ce-şi făceau numărul, fapt ce părea oarecum ciudat, iar pe deasupra ar fi fost frumos dacă ar fi putut cânta amândouă la chitară, bineînţeles însă că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Câteodată, noaptea, Havana îi atrăgea atenţia lui Bunny că Zenei o să-i înţepenească până la urmă degetele dacă va continua să cânte pe estradă pentru public ziua întreagă, iar noaptea pentru Horty ca să-l amuze; întrucât chitara suspina şi vibra ore în şir după ce se duceau la culcare. Bunny spunea, somnoroasă, că Zena ştie ea ce face, ceea ce era perfect adevărat.

Ştia într-adevăr ce face atunci când a aranjat ca Huddie să fie dat afară din bâlci, chiar dacă asta a făcut-o să nu se simtă prea bine pentru o vreme. Făcând acest lucru, violase codul nescris al bâlciului, cu toate că era comediantă până în măduva oaselor. Nu i-a fost uşor, mai ales fiindcă Huddie era cât se poate de cumsecade de felul lui. Era un salahor lat în spate, cu o gură mare şi buze groase. O idolatriza pe Zena şi fusese fericit s-o includă şi pe Kiddo în devotamentul lui mut. Le aducea prăjiturele şi tot felul de mărunţişuri ieftine de la oraş şi, în timp ce ele repetau, se ghemuia într-un colţ, sub marginea estradei, nevăzut de nimeni, ascultându-le transportat. Când a fost concediat, a venit la rulota lor să-şi ia rămas-bun. Era proaspăt bărbierit, iar costumul cumpărat de gata nu-i venea prea bine. Stătea în picioare, pe treaptă, ţinând în mâini o pălărie de paie boţită şi mestecând din greu jumătăţi de cuvinte pe care nu izbutea să le rostească.

— Am fost concediat, spuse el într-un târziu.

Zena îi atinse faţa.

---

[5] Memorie eidetică – anomalie întâlnită îndeosebi la copii, care constă în reprezentarea foarte vie a obiectelor văzute anterior, ca şi cum acestea ar fi prezente (n.tr.).

— Ţi-a… Ţi-a… Ţi-a spus Canibalul de ce?

Huddie îşi scutură capul.

— M-a chemat doar la el şi mi-a dat ce mi se mai cuvenea. N-am făcut nimic, Zee. Eu… Eu… nu i-am zis nimic, totuşi. După felul cum se uita la mine, s-ar fi zis că îi vine să mă omoare. Eu… Eu… vreau doar…

Clipi din ochi, îşi lăsă jos valiza şi îşi şterse ochii cu mâneca.

— Uite, spuse el.

Scotoci prin buzunarul de la piept şi scoase un pacheţel pe care i-l întinse Zenei, după care se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă.

Horty, stând pe cuşeta lui, ascultase totul cu ochii larg deschişi.

— Uau… Zee, dar ce-a făcut? E un tip aşa drăguţ!

Zena închise uşa, apoi se uită la pacheţel. Era învelit în hârtie aurie şi legat cu o panglică roşie, înnodată într-o fundă. Mâinile mari ale lui Huddie avuseseră probabil nevoie de vreo oră ca să o facă. Zena trase panglica fără să desfacă nodul. Înăuntru se afla un batic de mătase, ieftin şi ţipător colorat – genul de cadou care îţi ia ochii şi pe care Huddie l-ar fi ales după ore întregi de căutare atentă.

Horty îşi dădu seama dintr-odată că Zena plângea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea se aşeză lângă el şi-i luă mâinile într-ale ei.

— M-am dus şi i-am spus Canibalului că Huddie mă… mă necăjeşte. De asta a fost concediat.

— Dar… Huddie nu ţi-a făcut niciodată nimic! Nu te-a necăjit niciodată.

— Ştiu, şopti Zena. Vai, ştiu. Am minţit. Huddie trebuia neapărat să plece. Şi chiar de îndată.

Horty se holbă la ea.

— Nu înţeleg nimic, Zee.

— O să-ţi explic, spuse ea alegându-şi cuvintele. O să te facă să suferi, Horty, dar poate că asta va preîntâmpina alte lucruri care ar putea fi şi mai dureroase. Ascultă. Tu ţii minte totul, aşa-i? Ieri ai vorbit cu Huddie, ţi-aduci aminte?

— Da, sigur. Mă uitam la el, la Jemmy, la Ole şi la Stinker cum băteau ţăruşii. Îmi place mult să mă uit la ei. Se aşează în cerc, cu baroasele lor mari şi grele, şi fiecare bate uşor – poc, poc, poc – şi apoi fiecare îşi ridică ciocanul chiar deasupra capului şi loveşte cu toată puterea – bum, bum, bum, bum! – şi atât de repede! Şi toţi ţăruşii ăia se topesc pur şi simplu în pământ!

Se opri, cu ochii strălucitori, retrăind în toate detaliile ritmul acela de mitralieră al echipei de lucrători, înregistrat cu fidelitate de camera de filmat a minţii sale.

— Da, dragă, spuse Zena cu răbdare. Şi ce i-ai zis lui Huddie?

— M-am dus să pipăi vârful unui ţăruş, acolo unde are un cerc de fier, care era crăpat cu totul. Am zis: Aoleu! E făcut terci! Iar Huddie a zis: Ia gândeşte-te cum s-ar terciui mâna ta dacă ţi-ai lăsa-o acolo când îl batem noi. Iar eu am râs şi i-am zis: Asta nu m-ar deranja prea multă vreme, Huddie, fiindcă mi-ar creşte la loc. Asta-i tot, Zee.

— Nu te-a mai auzit nimeni altcineva?

— Nu. Începuseră să bată alt ţăruş.

— E-n regulă, Horty. Huddie a trebuit să plece pentru că tu i-ai spus asta.

— Dar, dar… a crezut că e o glumă! N-a făcut decât să râdă… Ce-am *făcut*, Zee?

— Horty, iubitule, ţi-am spus că nu trebuie să-ţi scape niciodată nici cea mai mică aluzie la mâna ta, sau despre orice altceva care creşte la loc după ce e tăiat, sau despre orice altceva asemănător. Trebuie să porţi o mănuşă pe mâna stângă zi şi noapte şi să nu faci niciodată ceva cu…

— … cu cele trei degete noi pe care le am?

Zena îi acoperi gura cu mâna.

— Să nu vorbeşti niciodată despre asta! şuieră ea. Nimănui în afară de mine. *Nimeni* nu trebuie să afle. Uite!

Se ridică şi îi aruncă baticul ţipător colorat în poală.

— Păstrează-l. Uită-te la el şi gândeşte-te şi… şi lasă-mă un timp singură. Huddie a fost… eu… eu… n-o să-mi fii prea drag o bucată de vreme, Horty. Îmi pare rău.

Îi întoarse spatele şi ieşi, lăsându-l zdruncinat şi îndurerat, cuprins de o ruşine adâncă. Şi atunci când, foarte târziu în noaptea aceea, ea veni la patul său şi îşi strecură braţele mici şi calde în jurul lui, spunându-i că totul era de-acum în regulă, dorinţa de-a plânge îi dispăru cu totul şi era atât de fericit încât nici nu mai putea vorbi. Îşi îngropa faţa în umărul ei, tremurând, şi îşi jură că de-acum înainte nu-i va mai ieşi din vorbă. Despre Huddie n-au mai pomenit niciodată.

Toate lucrurile pe care le vedea şi auzea erau pentru el nişte comori; la fel deveniră şi cărţile pe care le citeau împreună – poveşti fantastice cum erau *Viermele Ouroborus*, *Sabia şi stânca* şi *Vântul prin sălcii*; nişte cărţi stranii, hazlii şi profund umane, fiecare unică în felul ei, cum erau *Casele verzi*, *Cronicile marţiene* ale lui Bradbury, *Război cu salamandrele* a lui Capek şi *Călătorie nevinovată*.

Muzica era la rândul ei o comoară – muzica veselă, cum era polca din *Insula aurului* şi ingenuităţile cacofonice ale lui Spike Jones şi Red Ingalls; romantismul bogat al lui Bing Crosby, cântând *Adeste Fideles* sau *Skylark* ca şi cum fiecare ar fi fost singurul lui cântec favorit, şi sonorităţile azurii ale lui Ceaikovski; şi deopotrivă compozitorii arhitecturali, cum era Franck, care îşi construia opera din pene, flori şi credinţă, sau Bach – din agate şi crom.

Dar lucrurile pe care Horty le păstra cu cea mai mare sfinţenie, tot ca pe o comoară, erau conversaţiile lor tihnite în întuneric, uneori în liniştea de după ora închiderii, alteori în timp ce se hurducau de-a lungul vreunui drum scăldat în lumina lunii.

— Horty… (Zena era singura care îi spunea Horty, atunci când prin preajmă nu era nimeni care s-o audă. Era ca un fel de nume de alint.)

— Mmm?

— Nu poţi să dormi?

— Mă gândesc…

— Te gândeai la copilăria ta, iubitule?

— De unde ştii? Ah! Nu mă lua peste picior, Zee!

— Vai, scuză-mă, scumpule.

Horty spuse în întuneric:

— Kay a fost singura care mi-a spus vreodată ceva drăguţ, Zee. Singura. Şi asta nu numai în noaptea când am fugit. Uneori, la şcoală, îmi zâmbea doar, şi-atât. Mă obişnuisem… mă obişnuisem să-i aştept zâmbetul. Să nu râzi de mine!

— Nu, Kiddo, zău că nu. Eşti aşa de dulce.

— Mă rog, spuse el pe un ton defensiv, îmi place să mă gândesc când şi când la ea.

Se gândea într-adevăr la Kay Hallowell, şi încă destul de des; deoarece acesta era cel de-al treilea lucru nou pe care îl dobândise – lumina aceea cu o umbră în jurul ei. Umbra era Armand Bluett. Nu se putea gândi la Kay fără ca în minte să nu-i vină pe loc şi Armand, cu toate că încerca mereu să-l uite. Uneori însă, ochii apoşi ai vreunei corcituri flocoase întrezărite prin curtea unei ferme, sau sunetul sec, precis şi rău-prevestitor al unei chei într-o broască îl aduceau prompt pe Armand, împreună cu sarcasmele insipide şi cu mâinile lui zdravene şi iuţi, alături de el, oriunde se-ntâmpla să se afle în clipa aceea. Zena o ştia prea bine, şi acesta era motivul pentru care râdea de el de fiecare dată când pomenea de Kay…

Horty avu ocazia să afle foarte multe în timpul acestor discuţii domoale, inclusiv despre Canibal, de exemplu.

— Cum de-a ajuns să fie om de bâlci, Zee?

— N-aş putea să-ţi spun cu exactitate. Uneori îmi zic că de fapt el urăşte bâlciul. Pare să-i dispreţuiască pe cei ce vin aici, şi cred că s-a băgat în afacerea asta mai mult fiindcă e singura cale ca să-şi poată ţine cu el…

Tăcu deodată.

— Ce anume, Zee?

Ea continuă să tacă, până ce el repetă întrebarea.

— El are nişte oameni la care… despre care are o părere foarte bună, explică ea într-un târziu. Solum, de exemplu. Sau Gogol, Băiatul-Peşte. Micuţul Pennie era şi el unul din ei.

Micuţul Pennie era piticul slab de minte care băuse leşie.

— Şi alţi câţiva. Şi câteva dintre animale. Pisica cu două labe şi Ciclopul, îi… îi place să fie aproape de ei. Avea deja câteva înainte de a-şi fi făcut bâlciul. Dar trebuie că l-au costat o avere. Acum însă poate să scoată bani din ei.

— Dar de ce îi plac atât de mult?

Ea se răsuci fără să-şi poată găsi odihna.

— Fiindcă e de acelaşi soi cu ei, suflă ea. Apoi adăugă pe neaşteptate: Horty, să nu-i arăţi niciodată mâna!

Într-o noapte, pe când se aflau în Wisconsin, Horty se trezi brusc.

Vino aici.

Nu era un sunet. Nu erau nici cuvinte. Era o chemare, şi era ceva plin de cruzime în ea. Horty rămase liniştit, întins în pat.

Vino aici, vino aici. Vino! Vino!

Horty se ridică în capul oaselor. Auzea vântul bătând peste cuprinsul preriei şi greierii ţârâind.

Vino!

De data aceasta era altfel: apăruse în ea o vâlvătaie scânteietoare de furie, strunită şi direcţională, care aducea cu plăcerea perversă a lui Armand Bluett de a-l chinui pe Horty de fiecare dată când îl pedepsea pentru o greşeală considerată de el evidentă. Horty ţâşni din pat şi rămase în picioare, cu răsuflarea tăiată.

— Horty? Horty, ce s-a întâmplat?

Zena, goală, se strecură afară din albeaţa palidă şi nedesluşită a aşternutului, precum nălucirea unei foci întrezărite printre brizanţi.

— Trebuie să mă duc, spuse el, vorbind cu greutate. Mă aşteaptă.

— Ce este? şopti ea încordată. Auzi ceva ca o voce în tine?

El dădu din cap.

Porunca plină de furie îl lovi din nou, făcându-l să se schimonosească.

— Să nu te duci, şopti Zena. Mă auzi, Horty? Să nu cumva să te mişti!

Îşi trase la repezeală un capot pe ea.

— Te bagi înapoi în pat. Stai aici şi ţine-te bine; să nu ieşi din rulotă, orice-ar fi. Chem… Asta o să înceteze, îţi promit că o să înceteze repede.

Îl forţă să se întoarcă în cuşeta lui.

— Acum stai aici şi nu te mişca din loc, orice s-ar întâmpla.

Buimăcit şi stupefiat de insistenţa aceasta febrilă şi chinuită, Horty se prăbuşi înapoi în pat. Chemarea pâlpâi din nou în el, făcându-l să sară în sus.

— Zee…

Dar ea se făcuse deja nevăzută. Rămase în picioare, ţinându-şi capul în mâini, apoi îşi aminti de tonul stăruitor şi furios al ordinelor ei şi se aşeză din nou.

O simţi din nou, dar acum chemarea era… incompletă; se întrerupsese.

Rămase cât putu de liniştit şi bâjbâi cu mintea după ea, ca şi cum ar fi căutat cu limba un dinte bolnav. Chemarea dispăruse. Istovit, se prăbuşi în pat şi adormi.

Dimineaţa, Zena era înapoi. Nu o auzise întorcându-se. Când o întrebă unde fusese, ea îi aruncă o privire ciudată şi spuse doar atât:

— Afară.

Astfel încât nu o mai întrebă nimic. Însă la micul dejun, pe care îl luau împreună cu Bunny şi Havana, ea îl apucă de braţ pe neaşteptate, profitând de un moment când rămaseră singuri.

— Horty! Dacă mai auzi vreodată o asemenea chemare, să mă trezeşti. Să mă trezeşti imediat, ai auzit?

Zena părea atât de feroce, că Horty se sperie; avu timp doar cât să dea din cap în semn că a înţeles înainte ca ceilalţi să se întoarcă. Nu a uitat însă niciodată cele petrecute. Au mai existat câteva dăţi, nu multe, când a trezit-o în puterea nopţii, iar ea s-a strecurat afară, fără un cuvânt, pentru a nu se întoarce decât după mai multe ore; din clipa în care a înţeles însă că apelurile nu îi erau adresate lui, încetă destul de repede să le mai dea atenţie.

Anotimpurile treceau şi bâlciul nu înceta să se extindă, crescând deopotrivă în importanţă. Canibalul părea să fie

pretutindeni în acelaşi timp pe tot cuprinsul lui, umblând întruna, muştruluindu-i şi mânându-i neîncetat pe salahori şi pe îngrijitorii de animale, pe acrobaţi şi pe maşinişti, lovindu-i din plin cu arma lui specifică, pe care şi-o ducea cu el peste tot, ostentativ, ca pe o spadă fără teacă: dispreţul.

Bâlciul creştea mereu, devenind tot mai mare. Bunny şi Havana crescură şi ei, devenind mai vârstnici, şi Zena crescu şi ea, la rândul ei, într-un chip mai subtil. Horty însă nu crescu deloc, în niciun fel.

El – sau ea – era acum o vedetă, cu o voce limpede de soprană şi cu mănuşi negre. Era acceptat de Canibal, care îşi stăpânea dispreţul, dându-i „Bună dimineaţa” de fiecare dată, ceea ce constituia o favoare, chiar dacă asta era tot ce îi spunea. Dar Horty-Kiddo era iubit de ceilalţi, în felul acela cinstit, deschis şi impetuos caracteristic comedianţilor.

Bâlciul avea acum o scenă mobilă de mare ţinută, cu prezentatori şi proiectoare ce măturau cerul după lăsarea întunericului şi un pavilion de dans. Urma de-acum trasee ramificate şi complexe, stabilite dinainte. O revistă centrală publicase în foileton o relatare amplă şi însoţită de fotografii despre trupă, referindu-se cu emfază la „personajele ei ciudate” („spectacol cu monştri” fiind un termen cu desăvârşire nepopular). Avea acum un birou de presă, impresari şi contracte reînnoite anual cu marile organizaţii. Estradele erau dotate cu microfoane şi difuzoare pentru public, iar personalul avea rulote care, chiar dacă nu erau noi-nouţe, erau oricum mai noi decât cele dinainte.

Canibalul renunţase la numărul lui de citire a gândurilor şi, pe măsură ce trecea timpul, nu mai era văzut decât de propriul său personal; în articolele din reviste, era menţionat doar ca partener, sau nu era menţionat deloc. Acorda rareori interviuri şi nu se lăsa fotografiat, îşi petrecea orele de lucru cu echipa şi umblând pe tot cuprinsul bâlciului, iar timpul liber printre cărţi ori în laboratorul ambulant sau în compania ciudăţeniilor lui. Se

spunea că fusese văzut în ceasurile întunecate ale dimineţii, nemişcat, cu mâinile la spate şi cu umerii costelivi încovoiaţi, în bezna străbătută de răsuflările vietăţilor din jur, cu privirile pironite asupra lui Gogol, aflat în bazinul lui, sau uitându-se lung la şarpele cu două capete ori la iepurele fără blană. Paznicii de noapte şi îngrijitorii ştiau că nu trebuie să-l tulbure în asemenea momente; se retrăgeau în tăcere, clătinând din cap.

*

— Mulţumesc, Zena.

Tonul Canibalului era curtenitor şi prietenos.

Zena zâmbi obosită şi închise uşa rulotei peste bezna de afară. Străbătând încăperea, se îndreptă spre fotoliul din crom şi plastic de lângă birou, în care se ghemui, cu rochia ridicată peste glezne.

— Am dormit destul, spuse ea.

Canibalul turnă în pahare un vin alb şi scânteietor de Moselle.

— E o oră ciudată, remarcă el oferindu-i unul, dar ştiu că-ţi place.

Zena luă paharul şi îl aşeză pe colţul biroului. Învăţase să aştepte.

— Am mai găsit astăzi câteva, spuse Canibalul.

Deschise o cutie grea din lemn de mahon şi scoase dinăuntru o laviţă acoperită cu catifea.

— Sunt aproape numai din cele tinere.

— Asta-i bine, observă Zena.

— E bine şi nu e, replică irascibil Canibalul. Sunt mai uşor de manevrat, dar nu pot face prea multe. Uneori mă întreb de ce mă omor atâta cu ele.

— Şi eu la fel, spuse Zena.

I se păru că ochii lui se mişcă în orbitele-i adânci, aţintind-o preţ de o clipă, dar nu putu fi sigură.

— Uită-te la astea, spuse el.

Luă tăviţa din mâinile lui şi şi-o puse în poală. Pe catifea se aflau opt cristale, strălucind stins. Fuseseră proaspăt curăţate de stratul de ţărână, ca un nămol uscat, care le

acoperea totdeauna atunci când erau găsite şi care le făcea să semene cu nişte bulgări de pământ sau cu nişte pietre. Nu erau cu totul translucide, deşi nucleul putea fi văzut de către cineva care ştia ce umbră mişcătoare anume dinăuntru trebuie căutată cu privirea.

Zena apucă un cristal şi îl ţinu în lumină. Monetre mârâi, şi privirile li se întâlniră.

— Mă întrebam pe care o să-l iei primul, spuse el. Ăsta pe care-l ai e al naibii de vioi.

I-l luă din mână şi îl privi fix, îngustându-şi ochii. Săgeata de ură pe care o trimise spre el o făcu pe Zena să spună pe un ton plângător:

— Nu, te rog…

— Scuză-mă, dar ţipă atâta, spuse el domol, şi îl aşează la loc lângă celelalte.

— Măcar de-aş putea să înţeleg cum gândesc, spuse Canibalul. Le pot face să sufere. Le pot dirija. Dar nu le pot vorbi. Într-o bună zi, însă, o să descopăr eu cum s-o fac…

— Desigur, spuse Zena, urmărindu-i expresia feţei.

Avea să facă oare o criză de nervi, aşa cum îi stătea în fire? Totul părea să o indice.

Îşi dădu drumul în fotoliu, vârându-şi mâinile încleştate între genunchi şi se întinse, încât i se auziră umerii trosnind.

— Visează, spuse el, cu vocea lui joasă şi vibrantă, coborâtă până la o şoaptă intensă. Asta-i expresia cea mai potrivită pe care am găsit-o până acum pentru a descrie ce fac ele. Visează.

Zena nu răspunse nimic, mărginindu-se să aştepte.

— Dar visele lor prind viaţă în lumea noastră – în realitatea pe care o cunoaştem noi. Visele lor nu sunt gânduri şi năluciri, sau imagini şi sunete, ca ale noastre. Sunt făcute din carne şi vlagă, din lemn şi oase şi sânge. Şi uneori visele lor sunt neterminate, şi astfel se face că am o pisică cu două labe, şi o veveriţă fără blană, şi pe Gogol, care ar trebui să fie un om, dar care n-are braţe, nici glande sudoripare şi nici creier. Nu sunt terminaţi… toţi duc lipsă de acid formic şi niacină, printre altele. Dar trăiesc.

— Şi nu ştii – deocamdată – cum fac cristalele ca să le creeze.

O privi fără să-şi mişte capul, de jos în sus, astfel încât ea îi văzu ochii licărind printre sprâncenele dese.

— Te urăsc, spuse el şi rânji. Te urăsc pentru că sunt nevoit să depind de tine – pentru că simt nevoia să vorbesc cu tine. Dar uneori îmi place cum te porţi. Îmi place cum spui – *deocamdată*. Într-adevăr, nu ştiu cum îşi construiesc cristalele visele – *deocamdată*.

Sări în picioare, împingând fotoliul în perete.

— Cine poate să înţeleagă un vis materializat? strigă el.

Apoi, liniştindu-se, de parcă n-ar fi existat nici urmă de surescitare în el, continuă pe un ton egal:

— Vorbeşte cu o pasăre şi cere-i să înţeleagă că un turn de trei sute de metri este visul împlinit al unui om, sau că schiţa unui pictor este o parte din el. Explică-i unei omizi structura unei simfonii – şi visul de la care a pornit. La naiba cu structurile astea! La naiba cu toate căile şi mijloacele blestemate!

Izbi cu pumnul în birou. Zena îşi luă liniştită paharul de pe marginea lui.

— Cum anume se întâmplă nu contează. De ce se întâmplă – nici atât. Important e că se întâmplă şi că pot controla fenomenul.

Se aşeză şi i se adresă amabil Zenei:

— Mai doreşti nişte vin?

— Mulţumesc, nu. Mai am în…

— Cristalele sunt vii, trăiesc, spuse Monetre pe un ton de conversaţie. Şi gândesc. Gândesc într-un fel care ne este complet străin. Se găsesc pe Pământ de sute, de mii de ani… nedeosebindu-se cu nimic de bulgării de pământ, de prundişuri, de cristalele de stâncă… gândind şi plăsmuindu-şi visele în felul lor propriu… fără să năzuiască nimic din ce năzuiesc oamenii, fără să ia nimic din ce le trebuie oamenilor… fără să se amestece în existenţa noastră, comunicând numai cu semenii lor. Dar au o putere pe care nimeni nici măcar n-a visat-o vreodată. Iar eu o vreau.

Vreau puterea asta şi, când spun că o vreau, înţeleg că o s-o obţin.

Sorbi din vin şi îşi pironi privirile în pahar.

— Se reproduc, continuă el. Şi mor. Şi mai fac un lucru pe care nu îl înţeleg. Mor în perechi, şi atunci trebuie să le arunc. Dar într-o bună zi o să le forţez să-mi dea ceea ce vreau. O să creez un lucru perfect – un bărbat sau o femeie… cineva care să facă ceea ce vreau.

— Cum poţi… cum de poţi fi atât de sigur? întrebă Zena cu grijă.

— Datorită unor frânturi de informaţii pe care le-am obţinut când le-am provocat suferinţă. Străfulgerări, scânteieri de gânduri. De ani de zile le tot îmboldesc şi pentru fiecare o mie de şocuri pe care le administrez, obţin câte un fragment neînsemnat. Nu sunt lucruri pe care să le pot exprima în cuvinte; le *ştiu* doar. Nu în detaliu, nu foarte clar… dar e ceva deosebit în legătură cu visele care ajung să fie *împlinite*. Acestea nu înfăptuiesc fiinţe ca Gogol sau ca Solum – incomplete sau prost făcute. E ceva mai degrabă ca arborele pe care l-am descoperit atunci. Iar lucrul acela împlinit va fi probabil uman, sau pe aproape… şi dacă aşa va fi, o să-l pot stăpâni.

— Am scris o dată un articol despre cristale, vorbi el mai departe, după un timp.

Se apucă să descuie sertarul cel mai de jos al biroului.

— L-am vândut unei reviste – una dintre revistele alea literare trimestriale. Articolul era pur speculativ, orice s-ar pune. Am descris cristalele astea din toate punctele de vedere şi în toate felurile, dând toate datele posibile, cu excepţia felului în care arătau. Am demonstrat posibilitatea existenţei unor alte forme de viaţă străine pe Pământ şi modul în care ar putea trăi şi creşte pretutindeni în jurul nostru fără ca noi s-o ştim – *cu condiţia ca ele să nu ne concureze vreodată*.

Furnicile ne concurează, şi buruienile la fel, şi amoebele. Cristalele nu – ele doar trăiesc în maniera lor specifică. S-ar putea să aibă o conştiinţă socială, ca oamenii – dar în caz că o au, nu se folosesc de ea pentru a supravieţui. Şi

singura dovadă pe care o au oamenii despre existenţa cristalelor este reprezentată de visele lor – tentativele acelea neterminate şi lipsite de noimă de-a copia obiectele însufleţite din jur. Şi cum îţi închipui că a sunat respingerea savantă a articolului meu?

Zena aşteptă.

— În primul rând, începu Monetre cu o blândeţe înspăimântătoare, un tip s-a apucat să spună că în centura asteroizilor dintre Marte şi Jupiter există un corp de mărimea unei mingi de baschet, făcut din cremă de ciocolată! Asta, zicea el, este o afirmaţie care trebuie considerată întru totul adevărată deoarece nu poate fi respinsă printr-o demonstraţie ştiinţifică. Dracu' să-l ia! răcni el pe neaşteptate, pentru ca apoi să continue pe acelaşi ton domol dinainte: Un altul s-a apucat să elucideze fiecare caz de fiinţe malformate printr-o trăncăneală eclectică despre insecticide, raze X şi mutaţii. Atitudinile acestea oarbe, încăpăţânate şi condamnabile au făcut să existe la vremea lor un noian de demonstraţii care au dovedit că avioanele nu vor putea să zboare (deoarece, dacă un vapor ar fi avut nevoie la rândul lui de o forţă de propulsie care să-l facă să plutească, la fel cum are nevoie ca să navigheze, n-am mai fi avut vapoare), sau că trenurile nu vor putea merge niciodată(din cauză că greutatea vagoanelor puse pe şine va depăşi forţa de frecare a roţilor locomotivei, astfel încât trenul nu va putea porni). Tomuri întregi de argumente şi dovezi logice strânse de o mulţime de observatori şi martori au arătat că pământul e neted. Mutaţiile? Sigur că există mutaţii naturale. Dar de ce trebuie oare ca un răspuns să fie singurul răspuns? Că există mutaţii provocate de radiaţii puternice – asta se poate demonstra. Că există şi mutaţii pur biochimice – e, la fel, foarte probabil. Cât despre visele cristalelor…

Scoase din fundul sertarului un cristal cu o etichetă pe el. Luă apoi bricheta de argint de pe birou, o aprinse cu un zvâcnet al degetului mare şi trecu flacăra galbenă peste cristal.

De undeva, din întunericul de afară, se auzi un ţipăt slab de suferinţă.

— Te rog, încetează, spuse Zena.

El îi aruncă o privire tăioasă, cercetându-i faţa trasă.

— Ăsta-i Moppet, spuse el. Doar nu ţi-ai dăruit afecţiunea unei pisici cu două labe, Zena?

— N-ai de ce s-o faci să sufere.

— Zău?

Atinse din nou cristalul cu flacăra brichetei şi din nou ţipătul se făcu auzit dinspre cortul care adăpostea cuştile animalelor.

— Aveam nevoie de asta ca să-mi dezvolt subiectul.

Stinse bricheta, şi Zena se relaxă vizibil. Monetre lăsă cristalul şi bricheta pe birou şi continuă calm:

— Poftim dovada. L-aş putea aduce pe dobitocul acela cu ciocolata cerească aici, în rulota asta, şi să-i arăt şi lui acelaşi lucru, iar el sunt sigur că mi-ar spune că pe pisică tocmai a apucat-o durerea de burtă. I-aş putea arăta fotografii luate la microscopul electronic, pe care se vede o moleculă-gigant în interiorul globulelor roşii ale pisicii şi care transmutează pur şi simplu elementele – iar el o să mă acuze că am falsificat clişeele. Omenirea a fost blestemată de-a lungul întregii sale existenţe să se încăpăţâneze să creadă că tot ce se cunoaşte deja trebuie să fie obligatoriu adevărat, iar tot ce diferă şi contrazice ceea ce se cunoaşte la un moment dat trebuie să fie neapărat greşit. Aşa încât la blestemul istoriei mi-l adaug pe-al meu, şi încă din toată inima! Zena…

— Da, Canibal.

Schimbarea bruscă de ton o făcu să tresară; nu izbutise niciodată să se obişnuiască cu ea.

— În ce priveşte fiinţele complexe – mamiferele, păsările, plantele – cristalele nu fac decât să le copieze, şi asta numai dacă vor, ori dacă le chinuiesc eu de moarte. Dar unele lucruri sunt mai uşor de obţinut.

Se ridică şi trase draperiile care mascau rafturile din spatele şi de deasupra lui, apoi coborî o etajeră pe care se

afla un şir de sticle de ceas. Punându-le sub lumină, le atinse drăgăstos.

— Sunt culturi, spuse el cu o voce tandră. Nişte culturi simple şi inofensive, deocamdată. Aici bacili ca nişte bastonaşe într-astea, şi bacterii în formă de spirală dincoace. *Cocii* se multiplică mai greu, dar totuşi se multiplică. O să răspândesc microbul răpciugăi, Zena, dacă vreau, sau pe-al ciumei. O să le duc cu mine şi o să răspândesc epidemii de proporţiile unei calamităţi în toată regula de-a lungul şi de-a latul ţării ăsteia şi o să nimicesc oraşe întregi. Tot ce-mi trebuie ca să fiu sigur de rezultat este acest intermediar – acest vis materializat al cristalelor, care să-mi poată explica cum gândesc ele. O să-l găsesc, Zena, sau o să creez eu unul. Şi, când o să-l am, o să fac ce vreau eu cu omenirea, în felul meu şi la ceasul hărăzit de mine…

Ea se uită în sus, spre chipul întunecat, şi nu spuse nimic.

— De ce vii aici şi mă asculţi, Zena?

— Pentru că mă chemi. Pentru că mă faci să sufăr dacă nu vin, răspunse ea sinceră.

Apoi întrebă:

— De ce îmi spui lucrurile astea?

Pe neaşteptate, el râse.

— Nu m-ai întrebat niciodată până acum, în toţi anii ăştia. Zena, gândurile sunt lipsite de formă, codificate… nu simt decât nişte impulsuri fără substanţă şi ţel, amorfe – până când nu le comunici altcuiva. Atunci ele precipită şi devin nişte idei pe care le poţi pune pe masă şi examina. Nu poţi să ştii ce gândeşti până când nu-i spui cuiva. De asta vorbesc eu cu tine. La asta îmi *serveşti* tu. Nu ţi-ai băut vinul.

— Scuză-mă.

Zena bău, docilă, privindu-l cu nişte ochi goliţi de expresie peste marginea paharului prea mare pentru ea.

Apoi, Canibalul o lăsă să plece.

Anotimpurile treceau rând pe rând, aducând cu ele mereu, alte schimbări. Zena nu mai citea decât rareori cu

voce tare; asculta muzică sau cânta la chitară, sau se ocupa liniştită de costume şi scenarii regizorale, în timp ce Horty stătea tolănit în cuşeta lui, cu o mână sprijinindu-şi bărbia, iar cu cealaltă răsfoind paginile vreunei cărţi. Ochii nu i se mişcau decât poate de vreo patru ori cu totul pentru a parcurge fiecare pagină, iar întoarcerea lor regulată făcea să se audă un freamăt ritmic. Cărţile erau alese de Zena, iar acum majoritatea ajunseseră să o depăşească complet. Horty golea cărţile de cunoştinţe, absorbindu-le, stocându-le şi clasificându-le în minte. Zena se uita uneori la el, cu o mirare adâncă, nevenindu-i să creadă că îl are în faţa ochilor pe Horty... pe Kiddo, fetiţa care, peste câteva minute doar, avea să se afle pe estradă, cântând *Yodelin Jive* împreună cu ea. Era Kiddo, care chicotea la giumbuşlucurile lui Cajun Jack în cortul care adăpostea bucătăria şi care o ajuta pe Lorelei să-şi îmbrace costumele sumare de călărie. Şi totuşi, chiar în timp ce chicotea sau flecărea despre costume şi paiete, Kiddo era Horty, cel care era în stare să ia o carte cu o învelitoare seducătoare de roman sentimental, şi să se cufunde în conţinutul ezoteric al textelor de microbiologie, genetică, morfologie, endocrinologie, dietetică sau cancerologie, ascunse sub coperţile false. Nu vorbea niciodată despre lecturile lui şi, în aparenţă, nici nu le acorda vreo importanţă. Înmagazina doar, pur şi simplu – totul – fiecare pagină, diagramă şi cuvânt din fiecare carte pe care i-o aducea ea. O ajuta să le îmbrace în învelitori ţipătoare şi, deopotrivă, să scape de ele pe ascuns după ce le citise – dat fiind că nu mai avea nevoie să le consulte vreodată – fără să o întrebe – el, care nu gândise niciodată cu propria-i minte – despre motivele care îl făceau să procedeze astfel.

Problemele omeneşti nu sunt niciodată simple... iar mobilurile omeneşti nu sunt niciodată limpezi. Zena dădea dovadă de un devotament total, cu toate că scopurile ei i se păreau cât se poate de neclare, astfel încât îl simţea ca pe o povară...

... Ploaia lovea cu o încăpăţânare răutăcioasă pereţii rulotei în ceasurile întunecate ale dimineţii, iar în aer

domnea un frig de toamnă, deşi se aflau în plin august. Ploaia şuiera şi împroşca, trimiţând-o cu gândul la harababura învolburată pe care o simţea atât de des în mintea Canibalului. Bâlciul o împresura de pretutindeni, la fel cum îi împresura şi memoria, umplându-i amintirile pe un număr mult mai mare de ani decât i-ar fi plăcut să recunoască. Bâlciul era o lume, o lume bună şi plăcută, dar care pretindea un preţ amarnic pentru adăpostul pe care i-l oferea, implicând un potop de priviri holbate şi de degete întinse care păreau să spună: *Eşti altfel decât noi. Eşti altfel decât noi.*

Un monstru!

Se răsucea întruna, fără să-şi poată găsi odihna. Filme şi cântece de dragoste, romane şi piese de teatru... în care era mereu o femeie – i se spunea, aşa cum i se spusese şi ei, că e drăguţă – care, spre deosebire de ea, era capabilă să străbată o încăpere din cinci paşi în loc de cincisprezece şi să cuprindă clanţa uşii cu *o singură mânuţă*, care urca în tren în loc să se caţere ca un mic animal şi folosea furculiţa la restaurant fără a fi nevoită să-şi strâmbe gura.

Şi erau iubite, femeile acelea. Erau iubite şi puteau alege. Problemele pe care le ridica alegerea se dovedeau uneori delicate, iar alteori uşoare – diferenţele dintre bărbaţi erau atât de neînsemnate încât nu puteau conta cu adevărat. Ele însă, nu erau nevoite, atunci când se uitau la un bărbat, să se întrebe, înainte de toate: *Ce impresie îi voi face oare eu, care sunt un monstru?*

Era mică – şi nu numai fizic. Era mică şi proastă.

Singura fiinţă pe care ajunsese să o iubească cu adevărat se afla, din cauza ei, în pericol de moarte. Făcuse tot ce îi stătuse în puteri, dar nu avea cum să-şi dea seama dacă procedase bine.

Începu să plângă în tăcere.

Horty nu avea cum să o audă, dar, cu toate acestea, se ivi lângă pat şi se strecură alături de ea. Zenei i se tăie răsuflarea şi, câteva clipe, îşi simţi gâtlejul atât de încleştat, încât nu mai putu să respire. Apoi, apucându-l de umeri şi întorcându-l cu spatele la ea, îşi apăsă sânii de spinarea lui

caldă, şi îl cuprinse cu braţele peste piept, ţinându-l strâns lipit de ea până ce îi auzi respiraţia şuierând pe nări. Râmaseră astfel întinşi, încolăciţi şi cuibăriţi unul într-altul ca două linguriţe.

— Rămâi aşa, Horty, şi nu spune nimic.

Stătură tăcuţi vreme îndelungată.

Totuşi, ea ar fi vrut să vorbească, să-i spună despre singurătatea ei şi despre nevoia ei de afecţiune. De patru ori deschise gura să vorbească, fără să poată scoate un cuvânt. În schimb, lacrimile îi alunecau fără încetare, udându-i lui Horty umărul. El stătea întins, liniştit şi cald – un copil doar, dar atât de apropiat de ea.

Îşi şterse umărul cu cearşaful şi îl înconjură din nou cu braţele. Şi, încetul cu încetul, violenţa sentimentelor ei scăzu, iar strânsoarea braţelor ei încolăcite slăbi.

Într-un târziu, spuse două lucruri care păreau să exprime apăsarea pe care o simţea. Din toată fiinţa ei, cu sânii umflaţi şi cu şalele dureroase, spuse:

— Te iubesc, Horty. Te iubesc.

Iar mai târziu, din străfundurile nevoii ei de afecţiune, spuse:

— Aş vrea să fiu mare, Horty. Vreau să fiu mare…

Apoi, se simţi liberă să-i dea drumul, să se întoarcă, să adoarmă. Când se trezi în semiîntunericul din zorii ploioşi, era singură.

El nu spusese nimic, şi nu făcuse niciun gest. Îi dăduse însă mai mult decât orice altă fiinţă omenească, de când se ştia ea.

— Zee…

— Mmm?

— Am stat de vorbă cu Canibalul astăzi, în timp ce montau cortul nostru.

— Şi ce-a spus?

— N-am vorbit decât puţin. A zis că gloatei îi place numărul nostru. Asta-i ca şi cum ar fi spus că îi place şi lui.

— Nu-i place, replică Zena cu convingere. Şi altceva?

— Păi… nu, Zee, nimic altceva.

— Horty dragă, zău că habar n-ai să minţi.

El râse.

— Ei, totul o să fie cât se poate de bine, Zee.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Cred că ai face mai bine să-mi spui, Horty.

— Nu crezi că mă pot descurca singur?

Ea se întoarse şi îl privi în faţă.

— Nu.

Apoi aşteptă. Deşi era întuneric beznă, ştia că Horty îşi muşcă buza de jos şi clatină din cap.

— Mi-a cerut să-i arăt mâna.

Zena se ridică fulgerător în poşeta ei.

— Nu se poate!

— I-am spus că nu mă mai deranjează deloc. Doamne – cât a trecut deja de când mi-a îngrijit-o? Nouă ani? Zece?

— I-ai arătat-o?

— Ţine-ţi firea, Zee! Nu, nu i-am arătat-o. I-am spus că am de aranjat nişte costume şi am şters-o. Dar el m-a strigat din urmă şi mi-a spus să vin la laboratorul lui mâine, înainte de ora 10. Tocmai mă gândeam cum să-l păcălesc.

— M-am temut mereu că aşa o să se întâmple, spuse ea, cu vocea tremurândă. Îşi încolăci genunchii cu braţele, punându-şi bărbia pe ei.

— Nu-ţi face probleme, Zee, spuse Horty adormit. O să mă gândesc eu la ceva. Poate că o să uite.

— N-o să uite. Are o minte ca un computer. Dacă o să vadă că nu vii când ţi-a spus, o să intre la idei şi atunci, păzea!

— Bun, şi dacă i-o arăt?

— Ţi-am spus şi ţi-am tot repetat, Horty, că nu trebuie să i-o arăţi *niciodată*!

— Bine, bine. De ce?

— N-ai încredere în mine?

— Doar ştii bine că am.

Ea nu răspunse nimic, dar rămase pe gânduri, nemişcată. Horty aţipi din nou.

După vreo două ore, fu trezit de Zena, care îl scutura de umăr. Fata stătea ghemuită lângă patul lui.

— Scoală-te, Horty! Scoală-te!

— Hă? Ce-i?

— Ascultă bine ce-ţi spun, Horty. Îţi aminteşti tot ce mi-ai spus – *pentru Dumnezeu, trezeşte-te!* – despre Kay?

— Oh, sigur că da.

— Ce ziceai tu că ai de gând să faci odată şi odată, într-o bună zi?

— Vrei să spui, când ţi-am zis că am de gând să mă întorc ca să o văd din nou pe Kay şi să mă socotesc cu bătrânul Armand?

— Exact. Ei bine, chiar asta o să faci acum.

— Da, bine. Sigur.

Căscă şi închise ochii la loc. Ea îl scutură din nou.

— Acum, Horty, serios. În noaptea asta. Chiar acum.

— În noaptea asta? Acum?

— Scoală-te, Horty. Îmbracă-te repede. Vorbesc cât se poate de serios.

Se ridică uimit.

— Dar, Zee… e noapte!

— Îmbracă-te! rosti ea printre dinţi. Şi ia-o din loc, Kiddo. Nu poţi rămâne copil toată viaţa.

Horty se sculă, se aşeză pe marginea patului şi alungă ultimele rămăşiţe de somn.

— Zee! strigă el. Ai zis că trebuie să plec? Vrei să zici să plec de aici şi să părăsesc bâlciul şi pe Havana şi… şi pe tine?

— Exact, îmbracă-te repede, Horty.

— Dar… unde să mă duc?

Se ridică şi îşi luă hainele.

— Şi ce-o să fac? Nu mai cunosc pe nimeni altcineva!

— Ştii unde ne aflăm? Suntem la numai o sută de kilometri de oraşul din care ai venit, şi niciodată nu vom fi mai aproape de el. Oricum, ai stat prea mult aici, adăugă ea, cu glasul dintr-odată schimbat şi îmblânzit. Ar fi trebuit să pleci de-acum… vreun an sau doi, poate.

Îi întinse o bluză curată.

— Dar de ce trebuie s-o fac? întrebă el jalnic.

— Spune că e un presentiment, deşi nu este. Nu se poate să te duci la întâlnirea pe care ţi-a fixat-o Canibalul mâine şi trebuie deci să ieşi de aici şi să te ţii la distanţă de locul ăsta.

— Nu pot să plec! spuse el, protestând copilăreşte, deşi ştia că o s-o asculte întru totul. Ce o să-i spui Canibalului?

— Că ai primit o telegramă de la vărul tău, sau aşa ceva. Lasă asta în seama mea şi nu-ţi face griji.

— Şi niciodată… n-o să mă mai întorc niciodată?

— Dacă o să-l mai vezi vreodată pe Canibal, te întorci şi o iei la fugă, sau te ascunzi unde ştii, numai să nu-l laşi să se apropie de tine câte zile vei mai avea.

— Dar tu, Zee? N-o să te mai văd niciodată!

Trase fermoarul unei rochii gri plisate, după care stătu liniştit pentru ca Zena să-l poată machia atentă cu creionul dermatograf.

— Ba da, o să mă mai vezi, spuse ea cu blândeţe. Cândva, într-o bună zi, în vreun fel sau altul. Să-mi scrii ca să-mi spui unde eşti.

— Să-ţi scriu? Şi dacă găseşte Canibalul scrisoarea mea? N-o să se întâmple nimic?

— Ba da.

Ea se aşeză, aruncându-i o privire absentă, de femeie obişnuită să cântărească atent lucrurile.

— Scrie-i lui Havana. O carte poştală, obişnuită, fără semnătură. Bate la maşină o reclamă oarecare despre pălării sau coafuri sau ceva de felul ăsta. Pune-ţi adresa pe ea, dar schimbă ordinea fiecărei perechi de numere. O să ţii minte?

— O să ţin, răspunse Horty neatent.

— Ştiu că o să ţii. Nu uiţi niciodată nimic. Ştii ce va trebui să înveţi acum, Horty?

— Ce?

— Va trebui să înveţi să *foloseşti* ceea ce ştii. Eşti doar un copil acum. Dacă ar fi fost vorba de oricare altul, aş fi zis că eşti un caz de înapoiere mintală. Dar toate cărţile pe care le-am citit şi studiat… îţi aminteşti anatomia, Horty? Şi fiziologia?

— Sigur, şi istoria şi muzica şi toate celelalte. Zee, ce-o să se întâmple cu mine dacă plec de-aici? N-am pe nimeni care să-mi spună ce trebuie să fac!

— Va trebui să-ţi spui singur de-acum înainte.

— Nu ştiu deloc ce să fac *mai întâi*, se văită el.

— Scumpul meu, scumpul meu…

Se apropie de el şi îl sărută pe frunte şi pe vârful nasului.

— Mai întâi, ieşi pe autostradă, înţelegi? Să ai grijă să nu te vadă nimeni. Mergi de-a lungul drumului vreo cinci sute de metri şi fă semn autobuzului. Să nu te urci decât în autobuz! Când ajungi în oraş, aştepţi în autogară până se face ora 9 dimineaţa şi apoi îţi cauţi o cameră într-o pensiune liniştită, care să fie pe o stradă mai mică. Să nu cheltuieşti prea mulţi bani. Găseşte-ţi o slujbă cât de repede poţi. Ar fi mai bine să fii din nou băiat – în felul ăsta, Canibalul va fi indus în eroare.

— Acum o să cresc? întrebă el, dând glas fricii profesionale a tuturor piticilor.

— S-ar putea. Depinde. Nu o căuta pe Kay şi nici pe animalul ăla de Armand până când n-o să fii gata s-o faci.

— Şi cum o să ştiu când sunt gata?

— O să ştii. Ţi-ai luat carnetul de cecuri? Continuă să foloseşti banca poştală, ca şi până acum. Ai destui bani? Bine. O să fie în regulă, Horty. Intră mai puţin în vorbă cu cei din jur.

— Dar… lumea dinafară mi-e complet străină, bolborosi el.

— Ştiu. Dar, cu toate acestea, o să-ţi găseşti locul în ea, aşa cum ţi l-ai găsit şi aici. O să vezi.

Mişcându-se graţios şi uşor pe tocurile înalte, Horty se îndreptă spre uşă.

— Atunci, la revedere, Zee. Aş… aş vrea să… N-ai putea să vii şi tu cu mine?

Ea îşi scutură capul întunecat şi lucios.

— N-aş putea îndrăzni, Kiddo. Sunt singura fiinţă omenească cu care vorbeşte Canibalul – vreau să spun, cu care vorbeşte realmente. Şi trebuie… trebuie să fiu atentă la ceea ce face.

— Aha.

Horty nu punea niciodată întrebări indiscrete; oferindu-i un zâmbet înfricoşat, se întoarse spre uşă şi o deschise – era un copil neajutorat şi ascultător, produs desăvârşit al mediului în care crescuse.

— La revedere, iubitule, şopti ea, zâmbind.

După ce plecă, ea se prăbuşi în patul lui şi izbucni în lacrimi; plânse întreaga noapte, fără să se oprească. Abia în zorii zilei îşi aminti de cele două nestemate care erau ochii lui Junky.

Trecuseră doisprezece ani de când Kay Hallowell îl văzuse, de la fereastra din spatele casei, pe Horty Bluett urcându-se, într-o noapte ceţoasă, într-un camion vopsit în culori strălucitoare. Anii aceştia nu fuseseră deloc buni pentru familia Hallowell. Se mutaseră într-o casă mai mică, apoi într-un apartament, unde mama ei a murit. Tatăl ei s-a mai încăpăţânat să trăiască o vreme, după care şi-a urmat soţia, astfel încât Kay, în vârstă de nouăsprezece ani şi aflată în penultimul an de colegiu, a fost silită să renunţe la studii şi să se angajeze, ca să-şi ajute fratele, care urma o şcoală medicală preparatorie.

Era o blondă rece, meticuloasă şi serioasă, cu nişte ochi ca asfinţitul. Avea o povară grea de dus pe umeri şi o suporta fără să crâcnească. În sinea ei însă, era speriată şi impresionabilă, mereu pradă temerii de a nu fi dominată şi influenţată şi, pentru ca toate acestea să nu se observe, afişa un echilibru clădit cu grijă. Trebuia să-şi păstreze cu orice preţ slujba, până când Bobby avea să-şi încheie studiile şi să devină medic. Trebuia să-şi păstreze deopotrivă respectul de sine şi demnitatea, ceea ce presupunea să aibă o locuinţă îngrijită şi să se îmbrace decent. Poate că, într-o bună zi, avea să se poată relaxa şi distra; acum însă nici vorbă nu putea fi de aşa ceva. Nu acum şi nici mâine sau săptămâna viitoare. Cândva, doar. Într-o bună zi. Acum, când ieşea să danseze sau mergea la un spectacol, nu se putea bucura decât în parte, având grijă ca orele târzii, sau vreun nou subiect de interes, sau chiar distracţia în sine să nu îi pericliteze slujba. Şi era cât

se poate de păcat, dat fiind că era veselă din fire şi îi plăcea să se distreze.

— Bună dimineaţa, domnule judecător.

Ah, cum îl mai ura pe omul acesta, cu nările fremătătoare şi cu mâinile lui albe şi moi. Şeful ei, avocatul T. Spinney Hartford, de la Benson, Hartford şi Hartford, era un om destul de drăguţ, dar meseria îl obliga să se afle în relaţii strânse cu tot soiul de indivizi ciudaţi.

— Domnul Hartford vă primeşte peste câteva clipe. Luaţi loc, vă rog, domnule judecător.

Nu acolo, Ochi Lăcrimoşi! Vai, Doamne, se aşezase lângă biroul ei. Aşa făcea de fiecare dată.

Îi azvârli un zâmbet neutru şi se duse la vitrinele cu dosare, în celălalt capăt al încăperii, înainte ca el să-şi fi putut începe flecăreala aceea jalnică şi aproape incoerentă ce-i era specifică. Kay nu suporta să piardă timpul, iar acum nu avea nimic de căutat în dosare. Nu putea însă nici să stea acolo, fără să-l bage în seamă şi ştia că judecătorul n-o să se apuce să strige din celălalt capăt al camerei ca să discute cu ea; prefera tehnica descrisă de Thorne Smith drept „un glas la fel de jos ca şi intenţiile sale”.

Îi simţi privirea umedă în spate şi pe şolduri, rostogolindu-se în sus şi în jos de-a lungul dungii de la ciorapi, încât i se făcu pielea ca de găină şi o apucă mâncărimea. Nu mergea nici aşa. Poate că distanţa redusă era mai avantajoasă; în felul acesta, poate că ar reuşi să pareze ceea ce nu putea înfrunta direct. Se întoarse la biroul ei, îi adresă acelaşi zâmbet neutru şi îşi scoase maşina de scris, fixând-o pe suporturile tăbliei depliabile a biroului. Introduse în ea o hârtie cu antet şi începu să bată preocupată.

— Domnişoară Hallowell.

Ea bătu în continuare.

— Domnişoară Hallowell.

Judecătorul se întinse şi o apucă de încheietura mâinii.

— Te rog, fă o mică pauză. Avem atât de puţin timp la dispoziţie.

Ea îşi lăsă mâna liberă să-i cadă în poală, abandonând-o pe cealaltă, fără să se opună, strânsorii lipsite de vlagă a judecătorului, până ce acesta îi dădu drumul. Îşi împreună mâinile şi îl privi. Dumnezeule, vocea aceea! Era sigură că, dacă şi-ar fi ridicat privirile, ar fi zărit un fir de salivă scurgân-du-i-se pe bărbie.

— Da, domnule judecător?

— Îţi place aici?

— Da. Domnul Hartford este foarte drăguţ.

— Într-adevăr, e un om cât se poate de plăcut. Cât se poate de plăcut.

Aşteptă până ce Kay ajunse să se simtă atât de prost stând acolo şi uitându-se întruna la mâinile ei, încât fu nevoită să-şi ridice în cele din urmă faţa spre el. Atunci spuse:

— Înseamnă că ai de gând să rămâi aici destul de mult.

— Nu văd de ce… da, aşa e, mi-ar plăcea.

— Da, dar ştii… omul propune şi Dumnezeu dispune… murmură el.

Ce mai era şi asta? O ameninţare la adresa slujbei ei? Dar ce avea de-a face bălosul ăsta îmbuibat cu slujba ei? *„Domnul Hartford este un om cât se poate de plăcut.”* Vai. Vai, Doamne. Domnul Hartford era avocat şi pleda deseori în faţa Curţii prezidate de Bluett. Verdictele erau deseori pe muchie de cuţit şi implicau consecinţe importante. *„Cât se poate de plăcut.”* Desigur că domnul Hartford era un om plăcut. Doar era nevoit să-şi câştige existenţa.

Kay aşteptă următoarea mutare, care sosi fără întârziere.

— Din câte ştiu, n-ai avea nevoie să lucrezi aici decât vreo doi ani, nu-i aşa?

— Ce? Cum? Oh! De unde ştiţi?

— Draga mea fată, spuse el cu o falsă modestie. E normal să cunosc conţinutul dosarelor mele. Tatăl tău era un om cât se poate de chibzuit şi foarte prevăzător. Când vei împlini douăzeci şi unu de ani, vei intra în posesia unei sume frumuşele.

Asta nu te priveşte deloc, linx bătrân ce eşti.

— Da, dar asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile, domnule judecător. Banii aceştia îi vor fi alocaţi în întregime fratelui meu, Bobby, ca să-l ajute să termine ultimii doi ani şi, de asemenea, anul de specializare, dacă o să vrea să-l facă. Iar până atunci nu ne putem permite să închidem ochii nici măcar o clipă. După aceea, o să putem dormi liniştiţi. Oricum, până atunci ne menţinem doar pe linia de plutire, dar voi continua să lucrez.

— Admirabil. Absolut admirabil.

Nările îi fremătară, iar fata îşi muşcă buzele şi îşi plecă din nou privirile spre mâinile ei.

— Foarte frumos, adăugă el apreciativ.

Aşteptă mişcarea a treia, care avu loc de îndată. Judecătorul oftă şi întrebă:

— Ştiai că averea tatălui tău servea de garanţie unei afaceri la care fusese asociat?

— Am… am auzit ceva. Vechile contracte au fost însă distruse când firma asociată a fuzionat cu firma de camioane a tatălui meu.

— O parte din acte n-au fost distruse. Se află în continuare la mine. Tatăl tău era un om încrezător.

— Factura respectivă a fost achitată, ba chiar de două ori, domnule judecător!

Ochii lui Kay puteau uneori să ia culoarea de ardezie a norilor de furtună. Aşa se întâmplă şi de data aceasta.

Judecătorul se lăsă pe spate şi îşi împreună vârfurile degetelor.

— E un lucru care ar putea ajunge în faţa tribunalului şi de care m-aş putea ocupa eu, de exemplu.

Aşadar, ar putea să o facă să-şi piardă slujba. La o adică, ar putea să o facă să piardă chiar şi banii şi, odată cu ei, s-ar duce şi cariera lui Bobby. Iar alternativa… ei bine, acum putea s-o ghicească.

Şi se convinse de îndată că nu se înşelase deloc.

— De când a murit draga mea soţie…

Kay îşi aminti pe loc de „draga lui soţie”: o fiinţă crudă şi proastă, înzestrată cu destulă şiretenie şi simţ practic

pentru a-l împinge de la spate şi a-i cânta în strună pe vremea când nu era încă judecător – şi nimic mai mult.

— Sunt un om foarte singur, domnişoară Hallowell. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca dumneata. Eşti frumoasă şi s-ar putea să fii şi deşteaptă. Poţi să ajungi departe. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, spuse el, cu un zâmbet prostesc.

Mai bine moartă.

— Da? întrebă ea fără rost, plină de dezgust şi frică.

El îşi întări spusele.

— O fată încântătoare ca tine, cu o slujbă atât de bună şi cu banii aceia care te aşteaptă puşi deoparte – asta dacă nu se întâmplă nimic între timp.

Se întinse spre ea.

— O să-ţi spun Kay de-acum înainte. Sunt sigur că noi doi o să ne înţelegem bine.

— Nu se poate!

Exclamaţia îi ţâşnise de pe buze, nu fiindcă n-ar fi înţeles aluzia, ci tocmai fiindcă o înţelesese prea bine.

El o interpretă însă în felul său.

— Atunci voi fi bucuros să-ţi dau şi alte lămuriri, chicoti el. Să zicem diseară. Sau la noapte, mai degrabă. Suficient de târziu, chicoti din nou. Un om cu poziţia mea nu-şi poate compromite reputaţia.

Kay nu spuse nimic.

— E un local micuţ, zâmbi cu înţeles judecătorul, Clubul Nemo, pe Oak Street, îl ştii?

— Cred că… l-am văzut, rosti ea cu greutate.

— Rămâne atunci la ora unu, încheie el binedispus.

Se ridică în picioare şi se apleacă spre ea. Mirosea a aftershave stătut.

— Nu-mi place să-mi pierd noaptea degeaba. Nu mă îndoiesc că vei fi acolo.

Gândurile i se învârtejiră. Era înfuriată şi înspăimântată – două stări de care se ferea de ani de zile, ocolindu-le neîncetat. Şi simţea nevoia să facă mai multe lucruri deodată: să ţipe şi să vomite micul dejun, chiar acolo şi în clipa aceea, să-i arunce câteva vorbe de la obraz şi să dea

buzna ca o vijelie în biroul domnului Hartford ca să-l întrebe dacă asemenea lucruri intrau şi ele în îndatoririle ei de stenodactilografă.

Dar la mijloc era Bobby, aflat atât de aproape de o carieră, iar Kay ştia ce înseamnă să abandonezi pe ultima sută de metri. Şi mai era şi bietul, nervosul, neliniştitul domn Hartford, care nu voia răul nimănui, dar care n-ar fi ştiut niciodată cum să se comporte într-o asemenea situaţie. Şi, în sfârşit, dar nu în ultimul rând, mai era un element pe care aparent judecătorul nici măcar nu-l bănuia: abilitatea ei nu o dată verificată de-a cădea mereu în picioare.

Astfel încât, în loc de-a pune în practică fie şi numai unul dintre lucrurile pe care voia să le facă, zâmbi timid şi spuse:

— O să vedem…

— O să ne vedem, o corectă el. O să ne vedem deseori.

Simţi din nou privirea aceea jilavă lipindu-i-se de gât când se îndepărtă de ea, apoi o simţi alunecându-i peste piept.

Se aprinse un beculeţ pe pupitrul ei.

— Domnul Hartford vă aşteaptă, domnule judecător Bluett, îl anunţă ea.

El o ciupi de obraz.

— Poţi să-mi spui Armand, şopti. Asta când suntem singuri, se-nţelege.

El se afla deja acolo când Kay sosi, la rândul ei, la bar. Era în întârziere, cu câteva minute numai, dar care o costaseră enorm de mult, pentru că se adăugaseră orelor de ură clocotitoare, de silă şi de frică pe care le străbătuse fără răgaz din clipa în care judecătorul plecase zâmbitor din biroul lui Hartford, în dimineaţa aceea.

Se opri câteva clipe în pragul barului de noapte. Era un local liniştit, cu lumini blânde şi culori estompate, în care răsuna o muzică domoală, cântată de o orchestră compusă din trei instrumentişti. Erau puţini clienţi, printre care nu zări niciun cunoscut. Prinse cu ochiul o licărire de păr argintiu la o masă cufundată în penumbră, într-un separeu de lângă estrada unde cânta orchestra, şi se îndreptă într-acolo mai mult fiindcă ştiuse că avea să aleagă un asemenea loc decât fiindcă l-ar fi recunoscut.

El se ridică în picioare şi îi trase un scaun.

— Ştiam că o să vii.

Cum aş fi putut să nu vin, otreapă ce eşti?

— Sigur că am venit, răspunse ea. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— Sunt bucuros că-ţi pare rău. Altfel, te-aş fi făcut eu să-ţi pară.

Şi, zicând acestea, râse, vrând să sublinieze plăcerea pe care o simţea la gândul respectiv, îşi plimbă mâna peste antebraţul ei, făcând-o să-şi simtă din nou pielea ca de găină.

— Kay. Micuţă şi drăguţă Kay, murmură el. Trebuie să-ţi mărturisesc ceva. Adevărul este că am exercitat o anumită presiune asupra ta în dimineaţa asta.

Nu mai spune!

— Da? întrebă ea.

— Trebuie că ţi-ai dat şi tu seama. Ei bine, vreau să ştii, chiar acum şi aici, că nu am vorbit serios spunându-ţi tot ce ţi-am spus – cu excepţia faptului că sunt atât de singur. Lumea nu-şi dă seama că sunt nu numai judecător, ci şi bărbat.

Înseamnă că şi eu fac parte din lume, conchise Kay şi îi zâmbi. Era un proces destul de complicat, dat fiind că, în timp ce-şi ţinuse discursul persuasiv şi plin de milă la adresa propriei persoane, vocea i se transformase într-un fel de scheunat, iar pe faţă i se aşternuse o expresie abătută şi istovită de cocker spaniol. Îşi închise ochii pe jumătate, încercând să scape de impresia respectivă, dar în loc de asta i se năzări un cap mohorât de câine înălţându-se deasupra gulerului răsfrânt, încât îşi aminti de o vorba auzită cândva: „Câinele ăsta arată aşa fiindcă l-a înnebunit maică-sa, tot lătrând la el când era mic.” De aici îi venise şi zâmbetul. El, însă îl înţelese greşit, odată cu privirea care îl însoţise, drept care întinse mâna şi o mângâie din nou pe braţ. Kay încetă să zâmbească, deşi continua să-şi arate dinţii.

— Ce vreau eu să spun, îngână el, e că aş dori să mă placi aşa cum sunt, nu pentru ce sunt. Îmi pare rău că a trebuit să mă folosesc de un mijloc de presiune. N-am făcut-o decât pentru că mă temeam să nu mă refuzi. Dar, după cum probabil că ştii, totul e permis…

— … în dragoste şi în război, completă ea supusă.

Şi asta înseamnă război. Iubeşte-mă aşa cum sunt, că de nu…

— N-o să-ţi cer mult, spuse el din vârful buzelor umede. Doar că un bărbat simte nevoia să fie apreciat.

Ea îşi închise ochii, astfel încât Bluett nu putu să-i vadă privirea exasperată. Nu voia să-i ceară prea mult, desigur. Doar să se furişeze şi să se ascundă, ca să nu-i pună în pericol poziţia din oraş, şi să-i suporte faţa, glasul şi mâinile acelea… Porcul şi şantajistul ăsta, cu degetele lui

descărnate şi tremurătoare de lup bătrân! Bobby, Bobby, se gândi ea chinuită, te rog să ajungi un doctor bun…

În realitate, era vorba de mai mult – mult mai mult. Sosiră şi băuturile. El îi alesese ceea ce considera că este potrivit pentru o fată: *sherry flip*[6]. Era prea dulce şi spuma i se lipea greţos de rujul de pe buze. Sorbi câte puţin şi lăsă şuvoiul de vorbe dulcege al judecătorului să o inunde, mulţumindu-se să dea din cap şi să zâmbească, făcând abstracţie, ori de câte ori putea, de glasul lui pentru a încerca să asculte melodia executată de orchestră. Era de calitate şi bine cântată – Hammond Solovox, contrabas şi chitară. Pentru o vreme, muzica fusese singurul lucru din toată această lume nebună care o ajutase să reziste.

Judecătorul Bluett avea, după câte se părea, o locuinţă tainică, numai a lui, situată deasupra unei prăvălii aflate într-o mahala.

— Judecătorul Bluett lucrează la tribunal şi în birouri, rosti el cu emfază, şi are o reşedinţă frumoasă în cartierul rezidenţial. Dar omul Bluett are şi el o locuinţă, un colţişor confortabil, ca un diamant într-o montură grosolană, unde să-şi poată lepăda roba neagră, rangurile şi onorurile şi să simtă din nou că are sânge roşu în vene.

— Trebuie să fie foarte drăguţ, spuse ea.

— E un refugiu, preciza el expansiv. Vreau să spun că e un refugiu pentru doi. Ai tot confortul şi înlesnirile. O pivniţă de vinuri la îndemână şi o cămară la dispoziţie, garnisită după pofta inimii. O pustietate civilizată, un coltuc de pâine, un ulcior de vin şi tu, sfârşi el într-o şoaptă răguşită, iar Kay avu senzaţia demenţială că, dacă ochii judecătorului i-ar mai ieşi în afară cu câţiva centimetri încă, cineva ar putea sta călare pe unul din ei şi l-ar putea desprinde pe celălalt tăindu-l cu fierăstrăul.

Închise din nou ochii şi-şi cântări resursele de care mai dispunea. Simţi că ar putea să mai reziste vreo douăzeci de secunde. Optsprezece. Şaisprezece. O, era de-a dreptul minunat: acum şi aici, cariera lui Bobby avea să sară în aer, spulberându-se într-un nor de fum ca o ciupercă.

---

[6] Băutură fierbinte din bere îndulcită şi vin de Xeres (n.tr.).

Judecătorul îşi trase picioarele sub el şi se ridică.

— Mă scuzi o clipă, spuse el, aproape pocnindu-şi călcâiele şi făcu o glumă dubioasă despre nevoia firească de-a merge la toaletă. Se îndepărtă, întorcându-se apoi de îndată pentru a sublinia că aceasta nu era decât prima dintre intimităţile pe care urmau să le afle unul despre celălalt. După care se îndepărtă din nou şi se întoarse încă o dată înapoi, adăugând:

— Gândeşte-te bine dacă n-am putea să ne strecurăm pe nesimţite în micuţa noastră ţară de basm chiar în noaptea asta!

Şi se îndepărtă pentru a treia oară; dacă s-ar fi întors şi de data aceasta, ar fi căpătat cu siguranţă un toc de pantof în burtă.

Rămasă singură, Kay păru să se năruie brusc. Dacă până atunci furia şi dezgustul o ajutaseră să reziste, acum, cel puţin pentru moment, locul le fu luat de frică şi slăbiciune. Umerii i se încovoiară şi bărbia i se lăsă în piept, iar pe obraz îi alunecă o lacrimă. Era infinit mai rău decât se aşteptase; preţul era prea mare chiar şi pentru o facultate întreagă de studenţi. Voia să abandoneze. Trebuia să se întâmple ceva, neapărat, şi asta imediat…

Şi, într-adevăr, ceva se întâmplă. Pe faţa de masă, vizavi de ea, apărură două mâini.

Kay îşi ridică privirile şi întâlni ochii unui tânăr care stătea acolo în picioare. Avea o faţă lătăreaţă, destul de banală şi era aproape la fel de blond ca şi ea, deşi ochii îi erau de culoare închisă. Gura îi era frumos desenată.

— Marea majoritate a oamenilor cred că un cântăreţ şi un palmier plantat într-un ghiveci sunt totuna atunci când se apucă să-şi discute problemele sentimentale, observă el. Văd că ai dat de belea, doamnă.

O parte din furia dinainte îi reveni, dispărând însă de îndată, înecată de un val de ruşine.

— Lasă-mă în pace, te rog, fu tot ce izbuti să spună.

— Nu pot. Am auzit totul.

Şi, cu un gest din cap, arătă în direcţia toaletelor.

— Există o cale de-a scăpa, dacă ai încredere în mine.

— N-am nevoie de altă dandana, replică ea cu răceală.

— Ascultă ce-ţi propun. Vreau să zic, ascultă-mă până la capăt. După aceea, n-ai decât să faci ce vrei. Când se întoarce, încearcă să scapi de el în noaptea asta. Promite-i că te întâlneşti cu el, tot aici, mâine noapte. Dar vezi să te prefaci ca lumea. Apoi spune-i că n-ar trebui să plecaţi de-aici împreună, fiindcă ai putea fi văzută. Oricum, poţi fi sigură că el s-a gândit deja la asta!

— Iar după ce pleacă, eu o să rămân la mila ta iubitoare?

— Nu fi caraghioasă! Scuză-mă. Nu, tu pleci prima. Du-te direct la gară şi ia primul tren care pleacă. E unul spre nord la ora trei şi altul spre sud la trei şi douăsprezece minute. Ia-l pe care îţi convine. Pleacă unde vrei, ascunde-te, găseşte-ţi altă slujbă şi stai deoparte, fără să te faci prea mult remarcată.

— Cu ce?! Cu trei dolari, cât mai am?

El scoase un portofel lunguieţ din buzunarul interior al hainei.

— Ai aici trei sute de dolari. Eşti destul de deşteaptă ca să te descurci cu ei până te aranjezi.

— Eşti nebun! Nici măcar nu mă cunoşti, şi nici eu pe tine. Pe deasupra, nu am nimic de vânzare.

El schiţă un gest de exasperare.

— A pomenit cineva despre asta? Am spus doar să iei un tren – orice tren. N-am de gând să te urmăresc.

— Eşti *nebun*, pe cuvântul meu! Şi cum o să ţi-i dau înapoi?

— Nu-ţi face griji, doar lucrez aici. Poţi trece când vrei – în timpul zilei, când nu sunt aici, dacă preferi să nu mă mai întâlneşti – şi mi-i laşi.

— Pentru ce Dumnezeu faci aşa ceva?

Îi răspunse cu blândeţe:

— Consideră că e vorba de acelaşi motiv care mă face să le dau peşte crud pisicilor vagaboande. Oh, gata cu discuţiile. Ai nevoie de ajutor, iar eu ţi-l ofer – asta-i tot.

— Nu pot să fac aşa ceva!

— Ai o imaginaţie destul de bogată? Adică, poţi vedea lucrurile în faţa ochilor, ca şi cum ar fi reale?

— Cred… cred că da.

— Atunci, iartă-mă, dar ai merita să fii bătută. Dacă nu faci ce ţi-am spus acum, păduchele ăsta o să te…

Şi-i spuse de-a dreptul, în câteva cuvinte, ce urma să-i facă păduchele respectiv. Apoi, cu o mişcare sigură, îi strecură banii în poşetă şi se întoarse pe scenă.

Kay rămase din nou singură, tremurând din tot corpul şi simţindu-se bolnavă de dezgust, până când Bluett se întoarse de la toaletă. Realitatea este că avea, într-adevăr, o imaginaţie vizuală cât se poate de bogată.

— Ştii ce am făcut cât am stat acolo? o întrebă el, aşezându-se şi făcându-i semn chelnerului să-i aducă nota de plată.

Asta mai lipsea, îşi spuse ea. Apoi, cu un glas limpede, întrebă:

— Ce?

— M-am gândit la cuibuleţul acela micuţ şi la cât de minunat ar fi dacă te-aş găsi aşteptându-mă când m-aş repezi acolo după o zi de muncă grea la tribunal.

Zâmbi cu îngâmfare.

— Şi nimeni nu va şti niciodată nimic.

Rostind în sinea ei: Doamne, iartă-mă, că nu ştiu ce fac, Kay se trezi spunând distinct:

— Cred că e o idee seducătoare, da, e cât se poate de seducătoare.

— Şi n-o să… *Ce-ai spus?*

Preţ de o clipă, aproape că i se făcu milă de el. Nefericitul, îşi pregătise cu atâta grijă undiţele, îşi ascuţise şi-şi garnisise cu momeală cârligele, calculându-şi elanul potrivit pentru a azvârli firul cu o mişcare elegantă şi dibace – iar ea îi răpise toată plăcerea, lipsindu-l de sportul care-i provoca atâta încântare, oferindu-i-se de-a gata! Se predase!

— Ei bine, făcu el. Ei bine, eu… hm. Hm-m-m… Chelner!

— Dar, continuă ea cu viclenie, nu în noaptea asta, Armand.

— Ba da, Kay. Acum. Vino doar cât să arunci o privire. Nu e departe de-aici.

Fata trase adânc aer în piept şi se aruncă orbeşte înainte, întrebându-se vag, totodată, când anume luase ea cu exactitate decizia de-a o apuca pe calea aceasta de neînchipuit. Bătu delicat de două ori din pleoape şi vorbi cu blândeţe:

— Armand, eu nu sunt o persoană cu experienţă, ca tine, şi… – ezită şi-şi plecă privirile – … vreau ca totul să fie desăvârşit. Iar în noaptea asta, totul a fost atât de neaşteptat, aşa că nu mă simt deloc pregătită şi pe deasupra mai e şi groaznic de târziu şi amândoi suntem obosiţi, iar eu trebuie să mă duc mâine la slujbă. Poimâine însă nu mă duc şi pe lângă asta…

În clipa aceea tăcu un efort uriaş şi reuşi să născocească, pe loc, cea mai banală şi mai trivială minciună din toată viaţa ei.

— … Pe lângă asta, acum nu sunt *aptă*.

Se uită la el cu coada ochiului şi văzu cum pe faţa lui osoasă se succed patru expresii distincte. Constată din nou că era încă destul de lucidă ca să se mai poată mira: ea, una, nu fusese în stare să-şi imagineze decât trei reacţii posibile la o asemenea afirmaţie. În aceeaşi clipă, chitaristul din spatele ei, aflat la mijlocul unui *glissando* melodios, îşi prinse degetul mic în coarda *la*.

Înainte ca Armand Bluett să-şi fi putut recăpăta respiraţia, ea vorbi din nou:

— Mâine, Armand. Dar…

Se înroşi. Când era copil şi citea *Ivanhoe* şi *Vânătorul de cerbi*, obişnuia să se antreneze să roşească stând în faţa oglinzii, fără să reuşească vreodată. Acum însă, în sfârşit, izbuti.

— … mai devreme, încheie ea.

Se simţi din nou cuprinsă de uimire, de data aceasta din pricina nedumeririi apărute pe neaşteptate în minte: oare de ce n-am încercat niciodată s-o fac până acum?

— Mâine noapte? O să vii? întrebă el. Chiar o să vii?

— La ce oră, Armand? întrebă ea supusă.

— Păi… să vedem. Hm-hm. La… unsprezece, să zicem?

— Vai, o să fie plin de lume pe aici. La zece, înainte să iasă lumea de la spectacole.

— Ştiam eu că eşti deşteaptă, spuse el cu admiraţie.

Ea prinse mingea din zbor.

— Oricum, aici tot timpul e prea multă lume, observă ea, uitându-se de jur împrejur. Ştii, ar fi mai bine să nu plecăm împreună. Aşa, ca simplă măsură de precauţie.

El îşi scutură capul, uimit, şi se lumină la faţă.

— Cred că… începu ea.

Făcu o pauză, privindu-i ochii, apoi gura.

— Cred că o să plec chiar acum – pur şi simplu.

Şi pocni din degete.

— Nu e cazul să ne mai luăm rămas-bun…

Se ridică brusc în picioare şi o luă repede din loc, înhăţându-şi poşeta din mers. Şi în timp ce trecea pe lângă marginea scenei, chitaristul îi spuse, rostind cuvintele încet, cât să le audă numai ea, şi aproape fără să-şi mişte buzele:

— Doamnă, după câte minciuni ai scos, ai face bine să-ţi clăteşti zdravăn gura cu bourbon.

În după-amiaza următoare, înălţimea Sa judecătorul Armand Bluett părăsi devreme tribunalul. Era îmbrăcat într-un costum maroniu închis, de birou. Aruncând priviri furişe într-o parte şi într-alta, luă un taxi care îl conduse în cealaltă parte a oraşului, unde, după ce plăti cursa, porni de-a lungul unei străduţe înguste. Trecu prin faţa unei anumite uşi de două ori la rând, vrând să se asigure că nu e urmărit, apoi păşi repede peste prag, cu cheia deja pregătită.

Ajuns sus, îşi inspecta minuţios apartamentul compus din două camere şi chicinetă. Deschise larg toate ferestrele pentru a împrospăta aerul stătut. Îndesat între pernele de pe canapea, găsi un batic de mătase multicoloră, ce răspândea încă un parfum ieftin, îl luă şi îl aruncă la gunoi cu o strâmbătură de dezgust. „N-o să mai am nevoie de *asta* niciodată.”

Examină frigiderul, etajerele din bucătărie şi baia. Dădu drumul la apă şi verifică gazul şi curentul electric, încercă apoi veiozele, lustra şi aparatul de radio şi dădu cu aspiratorul pe covoare şi pe draperiile grele de la ferestre. La urmă, cu un mormăit de satisfacţie, intră în baie, unde făcu un duş şi se bărbieri, după care îşi dădu din abundenţă cu talc şi apă de colonie, îşi tăie unghiile de la picioare, apoi se aşeză în faţa oglinzii şi începu să adopte o serie de atitudini ciudate bombându-şi pieptul şi admirându-se necontenit.

Se îmbrăcă cu grijă, punându-şi un costum din stofă ecosez şi o cravată păstrată special pentru asemenea ocazii, apoi se întoarse din nou în faţa oglinzii, rămânând

acolo încă vreun sfert de oră. Se aşeză şi îşi făcu tacticos unghiile cu un lac incolor. Se ridică şi începu să se plimbe prin cameră, încoace şi încolo, visător, fluturându-şi mâinile flasce şi aranjând în minte detaliile vizitei pe care o aştepta, închipuindu-şi-o în cele mai mici amănunte şi recitând, cu voce scăzută, frânturi din dialogul cât se poate de spiritual şi de sofisticat care îşi închipuia că o să urmeze.

„Cine ţi-a făcut ochii să strălucească astfel?”, murmură el, şi „Draga, draga mea copilă, asta n-a fost nimic, crede-mă. Doar un simplu exerciţiu pentru a pregăti marea simfonie carnală… nu, e prea tânără pentru aşa ceva. Hm. Tu eşti ca frişca ce-mi îndulceşte cafeaua. Nu! Pentru asta nu sunt eu destul de în vârstă.”

Astfel încât îşi petrecu seara într-un mod cât se poate de plăcut. La opt şi jumătate ieşi să ia masa într-un restaurant somptuos, cu specialităţi pescăreşti. La zece fără zece se afla la masa din colţ de la Clubul Nemo şi îşi lustruia unghiile strălucitoare pe reverele hainei, umezindu-şi întruna buzele pe care şi le ştergea apoi cu un şerveţel.

La ora zece fix, ea sosi.

Dacă în noaptea trecută, judecătorul se ridicase în timp ce ea traversa ringul de dans, acum sări în picioare şi fu lângă ea înainte ca fata să fi ajuns în dreptul mesei.

Avea în faţa ochilor o Kay complet schimbată, care întruchipa cele mai sălbatice vise pe care şi le făcuse despre ea.

Părul îi era dat spre spate, încadrându-i faţa cu bucle mătăsoase. Ochii îi erau umbriţi cu iscusinţă şi culoarea lor albastră părea să fi căpătat o nuanţă violet. Purta un mantou lung, dintr-un material greu, sub care se întrezărea o bluză neagră de saten mulată pe corp şi o fustă de aceeaşi culoare, despicată pe jumătate într-o parte.

— Armand… şopti ea, întinzându-i mâinile.

El i le luă într-ale lui. Gura i se deschise de două ori înainte de-a putea să spună ceva, apoi Kay se îndreptă spre masă trecând pe lângă el cu un mers uşor şi unduios. Păşind în urma ei, judecătorul o văzu oprindu-se o clipă când orchestra începu să cânte şi aruncându-i chitaristului

o privire dispreţuitoare. Ajunsă la masă, îşi descheie mantoul la gât şi-l lăsă să cadă, fără să mai privească în spate, unde se şi afla Armand Bluett, gata să îl prindă în timp ce ea se lăsa să lunece pe scaun. Rămase în picioare, fără să-şi poată desprinde privirile de la ea, încât fata începu să râdă.

— Ai amuţit?

— Mi-ai luat piuitul, răspunse el, zicându-şi totodată: „Na, că am spus-o!”

Sosi un chelner, căruia îi dădu comanda. De data aceasta, ceru pentru ea *daiquiri*. Femeia din faţa lui nu părea potrivită cu un *sherry flip*.

— Sunt un bărbat foarte norocos, afirmă el şi îşi dădu seama că rostise pentru a doua oară la rând ceva nepregătit dinainte.

— Nu la fel de norocoasă pe cât sunt eu, replică ea, cu o sinceritate cât se poate de convingătoare. Cu ochii scânteietori, îi arătă un vârf de limbă trandafiriu şi izbucni în râs. Bluett avu senzaţia că încăperea începe să i se rotească în jur. Îşi coborî privirile spre mâinile ei, care se jucau cu închizătoarea unei pudriere.

— Nu cred că ţi-am remarcat mâinile până acum, spuse el.

— Te rog, eşti invitatul meu, răspunse Kay cu o scânteiere de şiretenie în ochi. Îmi place ce spui, Armand, adăugă ea, punându-şi mâinile într-ale sale. Erau lungi şi puternice, cu palme pătrate şi degete ascuţite, acoperite de pielea cea mai fină pe care o văzuse vreodată.

Sosiră băuturile şi Bluett îi dădu drumul cu părere de rău.

Lăsându-se pe spate, se uitară unul la celălalt. Ea spuse:

— Nu-ţi pare bine că am aşteptat până în seara asta?

— O, ba da. Hm. Da, într-adevăr.

Dintr-odată, aşteptarea îi deveni de nesuportat. Aproape fără să-şi dea seama, apucă paharul şi-l dădu pe gât.

Chitaristul lăsă să-i scape o notă falsă şi în clipa aceea fata păru să se întristeze brusc.

— Nu e prea distractiv pe aici în seara asta, nu-i aşa? comentă Armand Bluett.

Ochii ei străluciră.

— Cunoşti tu un loc mai bun? întrebă ea moale.

Inima îi sări din piept şi îşi simţi pulsul în gât.

— Se-nţelege că da, răspunse el când fu din nou în stare să vorbească.

Ea dădu din cap, cu un gest ce dovedea o asemenea stăpânire de sine, încât o secundă, el se simţi penibil. Aruncă o bancnotă pe masă, o ajută să-şi îmbrace mantoul şi o conduse spre ieşire.

În taxi, Bluett se năpusti la ea şi o luă în braţe înainte chiar ca maşina să fi pornit din loc. Kay nu făcu nicio mişcare, dar păru că se ghemuieşte sub mantou, încât el se trezi că ţine în mână stofa goală, în timp ce Kay, întoarsă în profil, dădea din cap şi zâmbea uşor. Nu rostise niciun cuvânt, dar răspunsul era un nu limpede şi fără echivoc.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ai putea fi aşa.

— Cum?

— Nu erai aşa noaptea trecută, spuse el, rostind vorbele cu greutate.

— Aşa cum, Armand? îl tachină ea.

— Nu erai aşa de… vreau să spun, nu păreai deloc atât de sigură de tine.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu eram… aptă.

— A, înţeleg, minţi el.

Conversaţia se stinse. Tăcură amândoi până ce coborâră din taxiul care îi lăsase la intersecţia cea mai apropiată de vizuina lui. Bluett începea să se simtă depăşit de situaţie. Oricum, dacă ea avea de gând să preia iniţiativa, el, unul, era gata s-o urmeze oricât de departe ar fi dorit ea să meargă.

Înaintând de-a lungul străzii înguste şi murdare, simţi nevoia să se justifice:

— Nu te uita la ce se vede aici, Kay. Acolo sus, la mine, e cu totul altfel.

— Nu-mi pasă, atâta vreme cât sunt cu tine, afirmă ea, călcând într-o grămadă de mizerie de pe jos.

La auzul acestor vorbe, judecătorul se simţi extrem de încântat.

Urcară treptele şi el se repezi să deschidă uşa cu un gest larg.

— Binevoieşte să intri, frumoasă doamnă, în Ţara Lotofagilor.

Ea trecu peste prag cu o piruetă şi începu să scoată exclamaţii de admiraţie la vederea draperiilor, a lămpilor şi a tablourilor. Judecătorul închise uşa şi trase zăvorul, apoi îşi aruncă pălăria pe canapea şi păşi spre ea. Era pe punctul de-a o cuprinde în braţe pe la spate, când ea făcu un salt în lături.

— Ce mod de-a intra în atmosferă! susură ea. Să-ţi arunci pălăria tocmai acolo! Nu ştii că poartă ghinion să-ţi pui pălăria pe pat?

— Asta-i ziua mea norocoasă, rosti el.

— Şi a mea, afirmă ea. Aşa că haide să n-o stricăm. Să ne închipuim că suntem aici dintotdeauna şi că o să rămânem aici pentru totdeauna.

El zâmbi.

— Asta îmi place.

— Mă bucur. În felul ăsta, continuă ea, îndepărtându-se din nou în clipa când el se apropie, cu gândul s-o înghesuie într-un colţ, nu e nevoie să ne grăbim. Am putea să bem ceva?

— Poţi să-mi ceri şi luna de pe cer, declară el emfatic.

Deschise uşa de la bucătărie.

— Ce-ai vrea să bei?

— Vai, ce frumos. Lasă-mă pe mine, lasă-mă pe mine! Tu du-te în cameră şi fă-te comod, domnul meu. Asta-i treabă de femeie.

Îl împinse afară din bucătărie şi începu să amestece băuturile, preocupată.

Armand se lungi la loc pe canapea şi, punându-şi picioarele pe măsuţa de cafea, ascultă clinchetul plăcut de pahare ce venea de alături. Se întrebă alene dacă va reuşi să o obişnuiască să-i aducă papucii seara, când avea să se întoarcă de la tribunal.

Ea intră în cameră, cu un mers legănat, ducând o tăviţă pe care se aflau două pahare. Una din mâini îi era ascunsă la spate şi continuă să şi-o ţină astfel chiar şi atunci când îngenunche şi aşeză tăviţa pe masa de cafea.

— Ce ascunzi acolo? întrebă el.

— E un secret, replică ea, întinzându-se într-un fotoliu.

— Vino lângă mine.

— Hai să stăm puţin de vorbă mai întâi. Te rog.

— Bine, dar puţin…

Zâmbi cu subînţeles.

— E vina ta, Kay. Eşti atât de frumoasă. Hm. Mă scoţi de-a dreptul din minţi. Mă simt atât de înflăcărat…

Începu să-şi frece mâinile. Fata închise ochii.

— Armand…

— Da, micuţo… răspunse el, cu un aer protector.

— Ai făcut vreodată rău cuiva?

Judecătorul se îndreptă brusc.

— Eu? Kay, doar nu ţi-e frică de mine?

Zicând acestea, îşi bombă puţin pieptul.

— Ţi-e teamă de mine? Dar n-o să-ţi fac niciun rău, iubito.

— Nu vorbeam despre mine, replică ea, cu o uşoară nerăbdare. Te-am întrebat doar dacă ai făcut vreodată rău cuiva?

— Păi, bineînţeles că nu. Nu intenţionat, în orice caz. Nu uita că meseria mea este să fac dreptate.

— Dreptate.

Rosti cuvântul de parcă ar fi avut un gust bun.

— Există două feluri prin care poţi face rău oamenilor, Armand – pe faţă, cu efecte vizibile, şi pe ascuns, otrăvind sufletul şi lăsând urme de neşters.

— Nu te înţeleg deloc, spuse el, recăpătându-şi atitudinea pompoasă pe măsură ce se simţea tot mai zăpăcit. Cui i-am făcut rău?

— Lui Kay Hallowell, de exemplu, spuse ea cu detaşare. Prin acea presiune pe care ai exercitat-o asupra ei. Nu fiindcă e minoră; din punctul acesta de vedere eşti vinovat doar în faţa legii, deşi chiar şi pentru asta ai putea fi achitat în anumite state…

— Ia stai un pic, fetiţo…

— … Ci fiindcă, aşa cum spuneam, continuă ea cu acelaşi calm, ai distrus sistematic încrederea pe care o avea ea în semenii ei, şi pentru acest lucru te-ar găsi vinovat o justiţie imanentă, în caz că există.

— Kay, ce e cu tine? Ce tot spui tu acolo? Termină odată!

Se lăsă pe spate şi îşi încrucişă braţele la piept. În acest timp, ea continua să-l privească în tăcere.

— Acum înţeleg, spuse el încet, ca pentru sine. Vrei să glumeşti. Nu-i aşa, scumpo?

Pe acelaşi ton detaşat şi fără să-şi ridice glasul, ea vorbi din nou.

— Eşti vinovat pentru a fi făcut rău celorlalţi în ambele feluri pe care le-am menţionat. Fizic, cu efecte vizibile, şi psihic. Vei fi pedepsit, în consecinţă, în ambele feluri, *Judecător* Bluett!

Armand pufni pe nas.

— Ajunge. Nu pentru asta te-am adus aici. Poate că ar fi trebuit să-ţi aduc aminte, la urma urmei, că nu sunt un om cu care să poţi glumi astfel. Hm. În ce priveşte averea ta…

— Nu glumesc deloc, Armand.

Se aplecă spre el peste măsuţă făcându-l să-şi ridice mâinile ca pentru a se apăra.

— Ce vrei de la mine? întrebă el sugrumat, fără să se poată abţine.

— Batista.

— Ce-e-e…?

Kay i-o trase afară din buzunarul de la piept.

— Mulţumesc.

O scutură, desfăcând-o şi îi înnodă două din capete. Îşi strecură apoi mâna stângă prin bucla astfel formată şi o făcu să alunece în susul braţului, până aproape de cot.

— O să te pedepsesc mai întâi într-un fel care nu lasă urme vizibile, îi comunică ea pe un ton neutru, ca să-ţi amintesc de răul pe care i l-ai făcut cuiva pe vremuri, în aşa fel încât să nu-l mai poţi uita niciodată.

— Ce aiureală mai e şi…

Kay îşi duse la spate mâna dreaptă şi scoase la vedere ceea ce ascunsese până atunci – un satâr nou-nouţ, ascuţit şi greu.

Armand Bluett se trase îndărăt, înfundându-se în pernele canapelei.

— Kay, nu! Nu! gâfâi el, înverzindu-se la faţă. Nu m-am atins de tine, Kay! Voiam doar să stăm de vorbă. Voiam să te ajut… pe tine şi pe fratele tău. Lasă obiectul acela jos, Kay!

Îi curgeau balele de groază.

— N-am putea să fim prieteni, Kay? şopti el sfârşit.

— Termină! şuieră ea.

Ridică satârul greu, îşi puse mâna stângă pe masă şi se aplecă spre judecător. Pe chipul ei se citea un dispreţ necruţător.

— Ţi-am spus că pedeapsa fizică va veni mai târziu. Între timp, gândeşte-te la ce-o să vezi acum.

Satârul se înălţă, descriind un arc de cerc, după care începu să coboare vertiginos. Armand Bluett ţipă înăbuşit, scoţând un sunet caraghios, răguşit şi slab, şi închise ochii. Satârul izbi năpraznic tăblia groasă a măsuţei de cafea. Armand se răsuci şi se târî îndărăt ca un rac, de-a lungul peretelui, până ce se opri în colţ, înţepenind în patru labe, într-o atitudine grotescă, scăldat în sudoare şi cu saliva scurgându-i-se pe bărbie. Deschise ochii din nou.

Avu senzaţia că totul nu durase decât o clipă; Kay continua să stea în faţa mesei, ţinând încă satârul în mână. Tăişul se înfipsese adânc în lemnul gros, după ce trecuse prin carnea şi oasele mâinii ei.

Fata se apleca, apucă *coupe-papierul* de bronz şi îl strecură pe dedesubtul batistei strânse în jurul antebraţului. În clipa în care se îndreptă, un jet de sânge arterial ţâşni din cioturile celor trei degete mutilate. Chipul îi era palid sub straturile de fard, dar trăsăturile nu i se clintiseră nici cu un milimetru, păstrându-şi expresia de dispreţ mândru şi necruţător. Stătea dreaptă, răsucind batista cu ajutorul cuţitului de bronz, făcând un garou şi uitându-se în jos spre el. Când judecătorul îşi coborî privirile, ea îi azvârli în faţă:

— Nu crezi că aşa e mult mai bine? Acum ai o parte din mine pe care poţi s-o păstrezi numai pentru tine! Aşa e cu mult mai bine decât să te foloseşti de ceva pe care trebuie să-l înapoiezi.

După ce strânse batista în jurul braţului, jetul de sânge scăzu în intensitate, încetând aproape cu totul. Fata se îndreptă spre scaunul pe care îşi lăsase pudriera şi scoase din ea o mănuşă de cauciuc. Apăsându-şi braţul de corp pentru a menţine garoul strâns, îşi trase mănuşa peste mâna mutilată şi o aranjă cu grijă în jurul încheieturii. Armand Bluett începu să vomite, Kay îşi puse mantoul pe umeri şi porni spre uşă. După ce trase zăvorul şi o deschise, i se adresă peste umăr cu un glas seducător:

— A fost atât de minunat, Armand, dragule. Hai s-o mai facem o dată, cât de curând…

Lui Armand Bluett îi trebui aproape o oră ca să-şi vină în fire şi să iasă din starea de panică în care se prăbuşise. În tot acest timp rămase inert pe canapea, zăcând în propria lui mizerie, cu ochii holbaţi, pironiţi asupra satârului şi a celor trei degete retezate, albe şi ţepene. Trei degete.

Trei degete de la *mâna stângă*.

Asta îi amintea de ceva cunoscut. Pe moment însă, se ferea din toate puterile să scoată la lumină lucrul acela ascuns. Se temea că va ieşi la iveală. Ştia că va ieşi la iveală. Ştia că, atunci când asta se va întâmpla, va fi cuprins de o teroare fără seamăn.

„Dragă Bobby, mi-e greu să ştiu că scrisorile pe care mi le trimiţi îţi vin înapoi cu menţiunea *destinatarul necunoscut*. Mai întâi de toate, vreau să ştii că eu sunt bine. Sunt în regulă, împieliţatule, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji. Surioara ta mai mare e O.K.

În acelaşi timp însă sunt complet răvăşită. Poate că în spitalul acela drăguţ şi liniştit al tău, cu ordinea şi disciplina care te înconjoară, o să fii în stare să înţelegi mai bine decât mine ce mi s-a întâmplat. O să mă străduiesc să fiu cât se poate de concisă şi de limpede.

Mă aflam într-o bună dimineaţă la birou, când a apărut scârba aia de judecător Bluett. Avea de aşteptat câteva minute până să fie primit de bătrânul Wattles Hartford, şi le-a folosit ca să-mi debiteze nişte aiureli scârboase şi galante. Am izbutit să-i ţin piept cu succes, până în clipa în care dihorul ăsta bătrân a atins subiectul banilor tatei. Ştii că urmează să-i primim când voi împlini douăzeci şi unu de ani – asta în cazul în care povestea aceea a contractului de asociere nu iese din nou la suprafaţă. În cazul acesta, va trebui să ajungem la tribunal. Iar Bluett nu numai că a fost asociatul tatei, dar acum mai e şi judecător. Chiar dacă l-am putea determina să se recuze, ştii bine că ar fi capabil să-l influenţeze pe cel ce va prelua cazul. Ei bine, ideea era că, dacă aş accepta să fiu drăguţă cu înălţimea Sa şi să-i îndeplinesc toate poftele scârboase, testamentul tatei nu avea să fie atacat. Eram îngrozitor de speriată, Bobby; ştii doar că ultimii ani ai studiilor tale urmează să fie plătiţi din aceşti bani. Nu ştiam deloc ce să fac. Îmi trebuia timp ca să

mă gândesc. I-am promis că mă întâlnesc cu el în seara aceea, foarte târziu, într-un bar de noapte.

Bobby, a fost cumplit. Eram pe punctul de-a exploda, chiar acolo la masă, când boşorogul ăsta îmbăloşat a ieşit pentru o clipă. Habar n-aveam ce-ar fi fost mai bine să fac: să mă mai lupt sau să fug. Eram speriată rău, crede-mă. Şi, dintr-odată, lângă mine a apărut cineva care a început să-mi vorbească. Mi-am zis că trebuie să fie îngerul meu păzitor. Se părea că auzise tot ce-mi spusese judecătorul. Mi-a spus să o şterg pe loc de acolo şi să fug din oraş. M-am speriat şi de el, în egală măsură, la început, apoi însă i-am văzut faţa. Vai, Bobby, avea un chip atât de *drăguţ*! Voia să-mi dea nişte bani şi, înainte ca eu să fi putut spune nu mi-a zis că pot să-i înapoiez când o să vreau. Mi-a spus să plec din oraş chiar atunci – să iau un tren, pe oricare; nici nu l-a interesat să ştie care anume. Şi, înainte de a-l putea opri, mi-a vârât trei sute de dolari în poşetă şi a plecat. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost să accept o întâlnire cu judecătorul pentru seara următoare. N-am putut face nimic: a stat cu mine acolo vreo două minute, nu mai mult, şi a vorbit practic tot timpul. Apoi judecătorul s-a întors. Am fluturat din pleoape ca o femeie de stradă la boşorogul ăla nebun şi am şters-o. Douăzeci de minute mai târziu, m-am urcat într-un tren şi am coborât la Eltonville, unde nici n-am îndrăznit să mă duc la vreun hotel. Am aşteptat, plimbându-mă pe unde am putut, până s-au deschis magazinele şi am cumpărat o trusă de toaletă şi o periuţă de dinţi, apoi mi-am găsit o cameră cu chirie. Am dormit câteva ore şi, în aceeaşi după-amiază, am obţinut o slujbă la singurul magazin de discuri din oraş. Leafa e de douăzeci şi şase de dolari pe săptămână, dar mă descurc destul de bine.

Între timp, nu ştiu deloc ce se întâmplă pe acasă. Stau cu sufletul la gură în aşteptarea veştilor. O să aştept, totuşi. Avem timp şi, totodată, eu sunt bine. N-am să-ţi dau adresa mea, scumpule, dar o să-ţi scriu cât voi putea de des. Judecătorul Bluett ar fi în stare să pună mâna pe scrisorile

mele, într-un fel sau altul. Cred că merită să fim cât se poate de prudenţi. Omul ăsta e periculos.

Aşadar, scumpule, asta-i situaţia, cel puţin până acum. Ce va mai fi? O să urmăresc ziarele de acasă şi o să citesc fiecare rând despre Nemernicia Sa Judecătorul, nutrind cele mai bune speranţe. Iar tu, cap pătrat şi mic ce eşti, nu-ţi face griji pentru mine, dragul meu. Mie îmi merge bine. Câştig doar cu câţiva dolari mai puţin decât acasă şi sunt în siguranţă. Iar munca nu e grea deloc; nu se interesează de muzică decât oamenii cei mai simpatici. Îmi pare rău că nu-ţi pot da adresa mea exactă, dar cred că aşa e mai bine deocamdată. Putem aştepta chiar şi un an dacă va fi nevoie, fără ca aceasta să ne deranjeze prea rău. Munceşte cât poţi, dragule; sunt lângă tine din tot sufletul. O să-ţi scriu des.

Sora ta mai mare care te iubeşte,
Kay.”

Scrisoarea a fost găsită de omul plătit de Armand Bluett în camera studentului Robert Hallowell la State Medical School.

— Da – sunt Pierre Monetre. Intraţi.

Se dădu la o parte, iar fata păşi înăuntru.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi primit, domnule Monetre. Ştiu că trebuie să fiţi teribil de ocupat. Şi mă tem că n-o să mă puteţi ajuta deloc.

— S-ar putea să n-o fac, chiar dacă pot, replică el. Staţi jos.

Se aşeză într-un fotoliu ce părea făcut pentru o sală de spectacol, aflat lângă biroul folosit şi ca masă de laborator şi care ocupa aproape tot peretele din fund al rulotei. O privi cu răceală, examinând-o atent: păr moale şi blond, ochi uneori de culoarea ardeziei, alteori abia mai întunecaţi decât cerul senin şi, de asemenea, o indiferenţă studiată dincolo de care el, cu clarviziunea lui îndelung antrenată, putea desluşi tulburare, frică şi ruşine. Aşteptă ca ea să vorbească.

Fata spuse:

— Există un lucru pe care vreau neapărat să-l descopăr. S-a întâmplat cu ani în urmă. Aproape că uitasem de el, apoi am văzut afişele dumneavoastră şi mi-am amintit... S-ar putea foarte bine să mă înşel, dar poate că măcar...

Îşi împreună mâinile. Monetre se uită o clipă la ele, apoi o privi din nou cu aceeaşi răceală.

— Îmi pare rău, domnule Monetre. Nu prea reuşesc să ajung la subiect. Totul e atât de vag şi atât de... teribil de important. Fapt este că atunci când aveam vreo şapte sau opt ani, în clasă cu mine era un băiat care a fugit la un moment dat de acasă. Era cam de aceeaşi vârstă cu mine şi a avut un conflict oribil cu tatăl lui adoptiv. Cred că a fost

rănit la mână. Nu ştiu cât de rău. Probabil că am fost ultima care l-a văzut. De atunci, nimeni nu mai ştie nimic despre el.

Monetre luă nişte hârtii de pe birou, le răsfoi, apoi le lasă la loc.

— Nu văd deloc cum aş putea să vă fiu de folos, domnişoară…

— Hallowell. Kay Hallowell. Vă rog să mă ascultaţi până la capăt, domnule Monetre. Am făcut aproape treizeci de kilometri ca să vă văd, pentru că nu-mi pot permite să neglijez nici cea mai mică posibilitate de-a…

— Dacă vă apucaţi să plângeţi, va trebui să plecaţi imediat de aici, scrâşni el din dinţi.

Glasul îi era atât de aspru, încât ea tresări. Atunci el spuse, cu amabilitate:

— Continuaţi, vă rog.

— Mm-mulţumesc. N-o să vă răpesc mult timp… Era chiar după căderea întunericului, într-o noapte cu ceaţă şi ploaie. Locuiam lângă autostradă şi am ieşit din casă pentru… nu mai ştiu, am uitat de ce… oricum, el era acolo, lângă semafor. Am stat de vorbă cu el. M-a rugat să nu spun nimănui că l-am văzut şi aşa am şi făcut, până acum. Apoi…

Închise ochii, străduindu-se vizibil să-şi amintească fiecare detaliu.

— … cred că m-a chemat cineva. M-am întors cu spatele la poartă şi am plecat. Dar m-am mai uitat o dată afară şi l-am văzut urcându-se în spatele unui camion care oprise la semafor. Era un camion de-al dumneavoastră, sunt sigură de asta. Felul în care era vopsit… şi ieri, când v-am văzut afişele, mi-am adus aminte.

Monetre aşteptă, fără să spună nimic, cu ochii săi înfundaţi în orbite lipsiţi de orice expresie. Apoi, dintr-o dată, păru să-şi dea seama că ea terminase ce avea de spus.

— Asta s-a întâmplat cu doisprezece ani în urmă? Şi, din câte presupun, vreţi să ştiţi dacă băiatul acela a ajuns aici?

— Da.

— Răspunsul e nu. Dacă ar fi făcut-o, sigur aş fi ştiut.

— Vai…

Era un sunet slab, din care răzbătea deopotrivă durerea şi resemnarea; s-ar fi zis că fata nici nu se aşteptase la altceva. Se forţă să-şi vină în fire şi spuse:

— Era mic pentru vârsta lui. Avea părul foarte negru, la fel şi ochii, şi o faţă ascuţită. Numele lui era Horty – Horton.

— Horty…

Monetre îşi răscoli memoria. Cele două silabe îi sunau cumva familiar. Unde oare… Scutură din cap.

— Nu-mi amintesc de niciun băiat pe nume Horty.

— Vă rog, încercaţi. *Vă rog!* Vedeţi…

Se uită la el iscoditoare, adresându-i o întrebare mută.

El îi răspunse:

— Puteţi să aveţi încredere în mine.

Fata zâmbi.

— Vă mulţumesc. Ei bine, e vorba de cineva, care este un om oribil. Cândva a fost tatăl adoptiv al băiatului acestuia. E pe cale să-mi facă ceva îngrozitor; ceva în legătură cu o problemă de ordin juridic, şi ar putea să mă împiedice să intru în posesia unei sume de bani care mi se cuvine când ajung la majorat. Am nevoie de banii aceştia. Nu pentru mine; sunt pentru fratele meu, care se pregăteşte să devină medic, şi…

— Nu-mi plac medicii, o întrerupse Monetre şi ura neaşteptată din glasul lui sună ca un dangăt de clopot.

Se ridică în picioare.

— Nu ştiu nimic despre niciun băiat pe nume Horty, care să fi dispărut în urmă cu doisprezece ani. Nu mă interesează absolut deloc să-i dau de urmă, cu atât mai puţin dacă în felul acesta urmează să ajut pe cineva să devină un parazit, care pe deasupra să-şi bată şi joc de pacienţi. Nu obişnuiesc să fur copii şi nu vreau să am nimic de-a face cu o investigaţie care miroase a răpire şi pe deasupra a şantaj. Bună ziua.

Ea se ridicase odată cu el. Ochii i se rotunjiseră.

— Îmi… îmi pare rău. Sincer, îmi…

— Bună ziua.

Vocea îi era catifelată acum şi o folosea cu precauţie, vrând să arate că blândeţea nu-i stătea în fire şi că era doar o manifestare a talentului lui actoricesc. Kay se îndreptă spre uşă şi o deschise, apoi se opri şi privi înapoi peste umăr.

— Aş putea să vă las adresa mea, pentru cazul în care cumva aţi…

— N-are rost, replică el.

Îi întoarse spatele şi se aşeză. Auzi uşa închizându-se.

Închise ochii şi nările-i arcuite, ca nişte crăpături, se dilatară până ce ajunseră ca nişte găuri rotunde. Ah! oamenii ăştia cu intrigile lor, pe cât de complexe, pe atât de lipsite de importanţă şi absurde. Erau lipsiţi de orice mister, de orice necunoscută. Orice problemă omenească poate fi rezolvată printr-o simplă şi unică întrebare: „Ce câştigi din asta?!”… Ce-ar putea şti oamenii despre o formă de viaţă pentru care ideea de câştig era total străină? Ce ar putea spune un om despre cristalele lui, despre nestematele însufleţite capabile să comunice între ele, dar neîndrăznind s-o facă, capabile să colaboreze una cu cealaltă, dar găsind că nu merită osteneala?

Şi ce vor face oamenii – şi gândindu-se la asta, îşi permise un zâmbet – atunci când vor trebui să lupte cu străinii aceştia?

Când vor fi confruntaţi cu un inamic care va executa o înaintare, obţinând iniţial un avantaj şi apoi va manifesta un dezinteres total în a-l mai exploata – iar care apoi va efectua o cu totul alt fel de înaintare, de o natură complet diferită, în cu totul alt loc?

Alunecă într-o reverie misterioasă şi singuratică, manevrându-şi cristalele împotriva omenirii stupide şi viermuitoare; uitând, în visarea sa, de neliniştea lipsită de importanţă a unei fete aflate în căutarea unui băiat pierdut de multă vreme, dintr-un motiv neînsemnat de câştig personal.

— Hei – Canibal!

— *Fir-ar să fie!* Ce-i?

Uşa fu deschisă cu precauţie.

— Canibal, e un…

— Intră, Havana, şi vorbeşte clar. Nu-mi plac mormăiţii.

Havana se strecură înăuntru, după ce-şi lăsase ţigara afară, pe trepte.

— E cineva afară care vrea să te vadă.

Canibalul îi aruncă o privire înfuriată peste umăr.

— Părul tău e pe cale să încărunţească. Sau ce-a mai rămas din el, în orice caz. Vopseşte-ţi-l.

— O.K., O.K. De îndată, chiar în după-amiaza asta. Scuză-mă.

Se muta de pe un picior pe altul, cu un aer nenorocit.

— Cât despre omul ăla…

— Mi-am făcut norma pe ziua de azi, spuse Monetre. Oamenii ăştia buni de nimic, care doresc lucruri imposibile şi lipsite de orice importanţă! Ai văzut-o pe fata care a ieşit de aici?

— Da. Asta-ncerc să-ţi spun. A văzut-o şi tipul care aşteaptă afară. L-a întrebat pe Johnward unde te poate găsi, şi…

— Cred că o să-l concediez pe Johnward. E prezentator, nu uşier. Ce treabă are el, să-mi aducă pe cap tot soiul de indivizi care să mă sâcâie?

— Cred că şi-a zis că ar merita să-l vezi pe ăsta. E un barosan, spuse Havana timid. Când a ajuns la rulota ta, m-a întrebat dacă eşti ocupat. I-am zis că da, că stai de vorbă cu cineva. A spus atunci că aşteaptă. După care uşa s-a deschis şi fata aia a ieşit afară. A pus o mână pe balustradă şi s-a întors să-ţi mai spună ceva, iar tipul ăsta, barosanul, a fost cât pe ce să leşine când a văzut-o. Nu glumesc, Canibal, n-am mai văzut niciodată aşa ceva. M-a înşfăcat de umăr, aşa de strâns, că o să-mi rămână vânăt vreo săptămână. A zis: „Ea e! Ea e!”, şi eu am zis: „Cine?”, iar el a zis: „Nu trebuie să mă vadă! E un demon! Şi-a tăiat degetele alea şi i-au crescut la loc din nou!”

Monetre se îndreptă brusc în fotoliu şi se răsuci cu faţa la pitic.

— Continuă, Havana, spuse el, cu glasul blând.

— Păi, asta-i tot. Doar că s-a pitit după estrada lui Gogol şi s-a ghemuit pe jos ca să nu fie văzut şi i-a aruncat o privire fetei când a trecut pe lângă el. Ea nu l-a zărit.

— Unde-i acum?

Havana privi prin deschizătura uşii.

— Tot acolo. Arată destul de rău. Cred că e pe cale să aibă vreo criză.

Monetre îşi părăsi fotoliul şi se năpusti prin uşă, lăsându-l pe Havana să se ferească din calea lui cum o şti. Piticul sări într-o parte, nu îndeajuns de repede însă pentru a evita şoldul lui Monetre, care îl lovi peste obrazul dolofan, năucindu-l.

Monetre se repezi în direcţia omului care continua să stea ghemuit pe jos în spatele platformei. Ajuns lângă el, se lăsă în genunchi şi îi puse pe fruntea umedă şi rece o mână sigură.

— Totul e-n regulă acum, domnule, rosti el cu un glas grav şi liniştitor. Veţi fi în perfectă siguranţă cu mine.

Accentuă pe „siguranţă”, deoarece, oricare ar fi fost cauza, omul era leoarcă de transpiraţie şi tremura, de-a dreptul abrutizat de frică. Monetre nu-i puse nicio întrebare, ci continuă să-i vorbească liniştitor.

— Sunteţi acum pe mâini bune, domnule. Cât se poate de în siguranţă. De-acum nu vi se mai poate întâmpla nimic. Haideţi încoace, să bem ceva. O să vă simţiţi de îndată cât se poate de bine.

Ochii apoşi ai omului se îndreptară cu încetineală spre el. Luciditatea păru să reapară în ei, odată cu o oarecare stânjeneală.

— Mm. Îh… un mic atac de… hm… ameţeală, ştiţi. Îmi pare rău că… hm.

Monetre îl ajută binevoitor să se ridice, apoi îi luă de jos pălăria moale, de culoare maro, şi o scutură de praf.

— Biroul meu e la doi paşi. Haideţi să staţi jos o clipă.

Monetre îl apucă de cot cu o mână fermă şi îl conduse spre rulotă, unde îl ajută să urce cele două trepte şi se întinse să deschidă uşa.

— Vreţi să vă întindeţi o clipă?

— Nu, nu. Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

— Atunci, staţi aici. Cred că e destul de comod. Vă dau imediat ceva care o să vă facă să vă simţiţi mai bine.

Deschise un dulăpior şi alese o sticlă de porto vechi. Dintr-un sertar al biroului scoase o fiolă din care turnă două picături într-un pahar pe care îl umplu apoi cu vin.

— Beţi asta. O să vă simţiţi mai bine. Am pus puţin amital de sodiu – atât cât să vă calmeze nervii.

— Mulţumesc, mul… – omul bău cu lăcomie – … ţumesc. Sunteţi domnul Monetre?

— La dispoziţia dumneavoastră.

— Sunt judecătorul Bluett, ştiţi. Hm.

— Sunt onorat.

— Deloc, deloc. Eu sunt cel care… Am făcut optzeci de kilometri ca să vorbesc cu dumneavoastră, domnule, şi aş fi făcut bucuros chiar şi de două ori pe atât. Aveţi o reputaţie considerabilă.

— N-am ştiut, spuse Monetre, zicându-şi totodată în sinea lui: „Creatura asta dezumflată este la fel de mincinoasă ca şi mine.” Apoi continuă cu glas tare:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Hm. Ei bine, cum să spun. E vorba de… ăă… o curiozitate ştiinţifică de-a mea. Am citit despre dumneavoastră într-o revistă, ştiţi. Acolo spunea că ştiţi mai multe decât oricine despre monş… ăă, oameni ciudaţi, anormali, şi altele de felul ăsta.

— N-aş spune asta, răspunse Monetre. Am lucrat cu asemenea oameni vreme de ani de zile, desigur. Ce-aţi dori să ştiţi?

— Oh… nişte lucruri dintr-acelea pe care nu le poţi găsi în cărţile de referinţă. Şi despre care nici nu poţi să-i întrebi pe aşa-zişii oameni de ştiinţă, fiindcă se mulţumesc să-ţi râdă în nas de fiecare dată când e vorba de lucruri care nu apar în nicio carte.

— Am trăit asta pe pielea mea, domnule judecător. Şi eu, unul, nu râd cu una, cu două.

— Minunat. Atunci o să vă pun o întrebare. Şi anume, ştiţi ceva despre… ăă… regenerare?

Monetre îşi plecă privirile. Oare dobitocul ăsta n-avea de gând să treacă odată la subiect?

— Ce fel de regenerare? A inelelor nematodelor? Sau cicatrizarea celulară? Sau vă referiţi la bateriile aparatelor de radio uzate?

— Vă rog, îl opri judecătorul, cu un gest moale. Nu sunt decât un om al legii, domnule Monetre. Va trebui să folosiţi un limbaj simplu. Ce vreau eu să aflu este… cât de mare poate fi refacerea după o tăietură serioasă?

— Ce fel de tăietură? Cât de serioasă?

— Hm. Să spunem o amputaţie.

— Aha. Ei bine, depinde, domnule judecător. Vârful unui deget ar putea să crească la loc. Un os retezat creşte şi el uneori într-un mod surprinzător. Cunoaşteţi un… un caz în care regenerarea a fost, să spunem, ceva mai mult decât normală?

Se lăsă o tăcere lungă. Monetre observă că judecătorul începuse să pălească, îi mai turnă nişte porto şi-şi umplu şi el un pahar. Surescitarea urca în el din ce în ce mai mult.

— Ştiu despre un asemenea caz. Sau, cel puţin, vreau să spun… Hm. Ei bine, aşa mi s-a părut mie că ar fi. Fapt e că am văzut amputaţia.

— Un braţ? Sau poate un picior, sau laba piciorului?

— Trei degete. Trei degete întregi, spuse judecătorul. Se pare că au crescut ulterior la loc. Şi asta în patruzeci şi opt de ore. Un osteolog cunoscut a luat totul drept o glumă atunci când i-am vorbit despre cele întâmplate. A refuzat cu desăvârşire să creadă că e adevărat.

Deodată, se aplecă în faţă atât de brusc, încât pielea flască de pe obraz îi tremură.

— Cine era fata care tocmai a plecat de aici?

— O colecţionară de autografe, îi răspunse Monetre pe un ton plictisit. O persoană neînsemnată. Spuneţi mai departe.

Judecătorul îşi înghiţi saliva cu greutate.

— Numele ei e… Kay Hallowell.

— Tot ce se poate, tot ce se poate. De ce schimbaţi subiectul? întrebă Monetre impacientat.

— Nu-l schimb deloc, domnule, răspunse judecătorul înfierbântat. Fata asta, monstrul ăsta… în plină lumină şi sub ochii mei, *şi-a retezat trei degete de la mâna stângă*! Scutură din cap, scoţându-şi în afară buza de jos şi se lăsă înapoi pe spate.

Dacă se aşteptase la o reacţie violentă, atunci nu a fost dezamăgit. Monetre sări în picioare şi urlă:

— Havana!

Fugi la uşă şi urlă din nou:

— Havana! Unde naiba-i grăsanul ăsta – a, aici erai, Havana. Du-te şi caut-o pe fata care tocmai a plecat de aici. Ai înţeles? Găseşte-o şi adu-o înapoi. Nu-mi pasă ce-i spui, cum o convingi; dar găseşte-o şi adu-o aici înapoi.

Pocni din palme cu un zgomot ca de explozie.

— *Fugi!*

Se întoarse la fotoliul lui, cu chipul frământat de gânduri, îşi privi mâinile, apoi se uită la judecător.

— Sunteţi sigur de ce mi-aţi spus?

— Absolut sigur.

— Care din mâini?

— Stânga.

Judecătorul îşi trecu un deget pe sub guler.

— Ah, domnule Monetre! Dacă băiatul acela o aduce aici înapoi, ăă… eu-ăă… cum să vă…

— Deduc că vă e frică de ea.

— Nu, ăă… n-aş spune chiar aşa, replică judecătorul. Uimit, da. Hm. Dumneavoastră nu aţi fi?

— Nu, spuse Monetre. Minţiţi, dragă domnule.

— Eu? Mint?

Bluett îşi bombă pieptul şi se uită înfuriat la patronul bâlciului.

Monetre îşi închise pe jumătate ochii şi începu să numere pe degete.

— Se pare că ceea ce v-a speriat acum câteva minute a fost vederea mâinii stângi a acelei fete. I-aţi spus piticului că degetele au crescut la loc. E cât se poate de limpede că era pentru prima oară când vedeaţi mâna regenerată. Şi

totuşi, mi-aţi spus că aţi consultat un osteolog în privinţa asta.

— Asta nu înseamnă deloc că aş fi minţit, spuse Bluett băţos. E adevărat că am văzut mâna refăcută când a stat în pragul uşii acesteia şi că o vedeam atunci pentru prima oară. Dar e la fel de adevărat că am văzut-o retezându-şi degetele!

— Atunci, întrebă Monetre, de ce veniţi la mine să mă întrebaţi despre regenerare?

Fără să-l slăbească din priviri pe judecătorul care se zbătea după un răspuns, adăugă:

— Haideţi, domnule judecător Bluett. Din două, una: ori nu mi-aţi declarat adevăratul scop pentru care aţi venit până aici, ori… aţi mai văzut un asemenea caz de regenerare înainte. Aha. Văd că asta este.

Ochii începură să-i ardă.

— Cred că ar fi mai bine să-mi spuneţi toată povestea.

— *Vă înşelaţi!* protestă judecătorul. Zău aşa, domnule, nu-mi place deloc acest interogatoriu. Şi nu înţeleg deloc…

Monetre aţâţă cu viclenie frica ce îi dădea târcoale omului acestuia cu ochi lăcrimoşi.

— Vă aflaţi într-un pericol mai mare decât vă puteţi închipui, îl întrerupse el. Ştiu despre ce fel de pericol e vorba şi probabil că sunt singurul care vă poate ajuta. Veţi coopera cu mine, domnule, sau veţi pleca de aici chiar în clipa aceasta – şi veţi suporta toate consecinţele.

Spuse acestea coborându-şi vocea şi adoptând un ton blând şi vibrant, care păru să-l înspăimânte pe judecător până la a-l face să-şi iasă aproape din minţi. Ororile imaginare oglindite pe chipul livid al lui Bluett erau cât se poate de vii, pentru a nu spune mai mult. Zâmbind uşor, Monetre se lăsă pe spate în fotoliu şi aşteptă.

— Aş putea să…?

Judecătorul îşi mai turnă singur nişte vin.

— Aşa. Acum, domnule… Trebuie să vă spun înainte de toate că această întreagă chestiune a fost o… simplă presupunere de-a mea. Asta, până ce am văzut-o pe fată

adineauri. Apropo – nu vreau ca ea să mă vadă. Aţi putea să…

— Când Havana o s-o aducă înapoi, vă ascund undeva. Continuaţi.

— Perfect. Vă mulţumesc, domnule. Ei bine, cu câţiva ani în urmă, am adus în casă un copil. Un mic monstru oribil. Când avea vreo şapte sau opt ani, a fugit de-acasă. N-am mai auzit de el de-atunci. Cred că ar trebui să aibă acum vreo nouăsprezece ani, dacă mai trăieşte. Şi… şi s-ar părea că există o legătură între el şi fata aceea.

— Ce legătură? îl îmboldi Monetre.

— Păi, e… ea părea să ştie ceva anume despre el.

Şi, cum Monetre dădea nerăbdător din picioare, se hotărî:

— Fapt este că s-a întâmplat un mic necaz. Copilul era extrem de rebel. L-am burduşit puţin şi l-am închis într-un dulap. Mâna – s-a întâmplat cu totul accidental, vă daţi seama – mâna i-a fost strivită de canatul uşii. Hm. Da – foarte neplăcut.

— Continuaţi.

— Am… ăă… căutat să aflu, ştiţi, dacă băiatul acela a crescut, deoarece ar putea să-mi poarte pică, mă-nţelegeţi… Pe deasupra, nu era un copil prea normal şi nu se ştie niciodată cum pot afecta asemenea lucruri o minte fragilă…

— Vreţi să spuneţi că v-aţi simţit vinovat ca dracu', şi aţi fost speriat de moarte, aşa încât aţi fost cu ochii în patru, păzindu-vă de orice tânăr cu nişte degete lipsă. Nişte degete… Spuneţi odată! Ce are asta de-a face cu fata?

Glasul lui Monetre răsuna ca o plesnitură de bici.

— N-aş putea să spun exact, mormăi judecătorul. Părea să ştie ceva despre băiat. Adică, a făcut o aluzie la un anumit lucru legat de el – a spus că o să mă facă să-mi aduc aminte de felul în care am… rănit pe cineva cândva. Şi apoi a luat un satâr şi şi-a tăiat degetele. După aceea a dispărut. Am angajat un om care să o găsească. A descoperit că trebuia să sosească aici – şi m-a anunţat. Asta-i tot.

*

Monetre închise ochii şi reflectă intens.

— Nu avea nimic la degete când a fost aici.

— Fir-ar să fie, ştiu bine asta! Dar vă spun că am văzut cu ochii mei cum…

— O.K., O.K. Şi le-a tăiat. Acum, spuneţi-mi mai exact de ce aţi venit aici?

— Eu… asta-i tot. Când vezi întâmplându-se aşa ceva, asta te face să uiţi tot ce ştiai şi o iei de la zero. Ceea ce am văzut eu era imposibil şi am început să-mi zic într-un fel că de-acum totul e posibil… to…

— Nu mai schimbaţi subiectul! urlă Monetre.

— Nu există niciun subiect! urlă Bluett la rândul lui.

Se uitară cu furie unul la celălalt timp de o frântură de secundă.

— Asta-i ce tot încerc să vă spun: că nu ştiu. Mi-am adus aminte de băiatul ăla şi de degetele lui strivite, şi a mai fost şi fata asta şi ceea ce a făcut ea. Am început să mă întreb dacă nu cumva ea şi băiatul nu erau una şi aceeaşi persoană… V-am spus că „imposibil” nu mai înseamnă nimic pentru mine. Ei bine, fata avea mâna într-o stare cât se poate de bună înainte de a-şi fi retezat degetele. Dacă, într-un fel sau altul, ea era totuna cu băiatul acela, înseamnă că degetele i-au crescut între timp la loc. Dacă s-a întâmplat o dată, se poate întâmpla şi a doua oară. Şi dacă ştie că poate s-o facă din nou, n-o să-i fie frică să şi le taie.

Judecătorul ridică mâinile şi dădu din umeri, după care le lăsă să cadă la loc, fără vlagă.

— Astfel încât am început să mă întreb ce soi de creatură şi-ar putea face degetele să crească la loc din propria-i voinţă. Asta-i tot.

Ochii lui Monetre deveniseră două găuri largi, din fundul cărora îl aţintea pe judecător cu privirile-i arzătoare.

— Acest… băiat care ar putea fi o fată; murmură el. Cum se numea?

— Horton. Îi ziceam Horty. Un prichindel mic şi pervers.

— Acum, gândiţi-vă bine. Era ceva ciudat în felul lui de-a se comporta?

— Ba bine că nu! Nu cred că era sănătos la minte. Ţinea ca la ochii din cap la nişte jucării de copil mic – de exemplu. Şi avea şi nişte obiceiuri scârboase.

— Ce fel de obiceiuri scârboase?

— A fost exmatriculat din şcoală pentru că mânca insecte.

— Aha! Mânca furnici?

— De unde ştiţi?

Monetre se ridică în picioare şi păşi spre uşă şi înapoi. Surescitarea începea să-i facă inima să bată tot mai tare.

— La ce fel de jucării ziceaţi că ţinea ca la ochii din cap?

— Oh, nu mai ştiu. N-are nicio importanţă.

— Asta hotărăsc eu, spuse tăios Monetre. Gândeşte-te, omule! Dacă ţii la viaţa ta…

— Nu pot să-mi aduc aminte! Nu pot!

Bluett se uită în sus spre Canibal, şi capitulă în faţa ochilor acelora arzători.

— Era un fel de omuleţ pe arcuri. Ceva hidos.

— Cum arăta? Vorbeşte odată, fir-ar să fie!

— Cum ară… a, da. Era mare şi avea un cap ca de Punch, ştiţi, Punch şi Judy. Un nas mare şi o bărbie la fel. Băiatul aproape că nici nu se uita la el. Voia însă să-l aibă tot timpul în preajmă. I l-am luat o dată şi l-am aruncat, şi doctorul m-a pus să i-l găsesc şi să i-l aduc înapoi. Horton fusese cât pe ce să moară.

— A fost cât pe ce, aşa-i? mârâi Monetre, încordat şi triumfător. Acum spune-mi jucăria aceea a fost cu el de când s-a născut, nu-i aşa? Şi era ceva neobişnuit cu ea – avea un fel de bumbi ca nişte nestemate, sau ceva strălucitor?

— De unde ştiţi… începu Bluett din nou, şi pentru a doua oară cedă, izbit de nerăbdarea plină de furie ce iradia din toată fiinţa celuilalt.

— Da, avea. Ochii.

Monetre se aruncă asupra judecătorului şi, înşfăcându-l de umeri, îl scutură.

— Ai spus un „ochi”, nu-i aşa? Era doar o nestemată? gâfâi el.

— Nu… nu mă…, şuieră sufocat Bluett, împingând neputincios mâinile cu unghii lungi ale lui Monetre. Am spus „ochii”. Doi ochi. Erau amândoi la fel. Şi nu erau deloc plăcuţi la vedere. Păreau să aibă o lumină a lor proprie.

Monetre se îndreptă încet şi se dădu înapoi cu un pas.

— Două din ele, suflă el. *Două…*

*

Închise ochii. Mintea îi vâjâia. Un băiat dispărut, nişte degete… nişte degete strivite. O fată, cu o vârstă care s-ar potrivi, şi ea… Horton, Horton… Horty. Mintea îi făcu un luping şi se rostogoli înapoi în trecut, peste ani şi ani. O feţişoară cafenie, ofilită de suferinţă, spunând: „Părinţii mă chemau Hortense, dar toţi îmi spun Kiddo.” Kiddo, care sosise aici cu o mână zdrobită şi care părăsise bâlciul în urmă cu doi ani. Ce o făcuse să plece? Îi ceruse el ceva, voise să-i examineze mâna, iar ea plecase în aceeaşi noapte.

Mâna aceea. Imediat ce sosise, el i-o dezinfectase curăţând-o de resturile de carne distrusă, cosând apoi rana. O tratase zilnic, săptămâni în şir, până când ţesutul cicatriceal se formase în întregime şi nu a mai existat niciun pericol de infecţie; iar după aceea, dintr-un motiv sau altul, nu se mai uitase niciodată la ea. De ce oare? Aha – Zena. Zena îl ţinuse mereu la curent despre cum îi mergea lui Kiddo cu mâna.

Deschise pe jumătate ochii, care arătau acum ca două crăpături.

— O să-l găsesc, mârâi el, arătându-şi dinţii.

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de un glas:

— Canibal…

— E piticul, se bâlbâi Bluett, ridicându-se în picioare. A adus-o pe fată înapoi. Ce-o să… unde-o să…

Monetre îi aruncă o privire care îl făcu să tremure şi să se arunce îndărăt în fotoliu. Patronul bâlciului se ridică şi păşi ţeapăn spre uşă, deschizând-o pe sfert.

— Ai prins-o?

— La naiba, Canibal, am…

— Nu vreau să aud, spuse Monetre într-o şoaptă teribilă. N-ai adus-o înapoi. Te-am trimis s-o aduci şi tu n-ai adus-o.

Închise uşa cu mare grijă şi se întoarse spre judecător.

— Şterge-o.

— Ă? Hm. Dar cum rămâne cu…

— Şterge-o!

Era un ţipăt. Şi dacă privirea-i furibundă îl făcuse adineaori pe Bluett să se înmoaie, glasul de-acum îl făcu să îşi recapete puterile. Judecătorul sărise în picioare şi se îndrepta spre uşă înainte chiar ca ţipătul să se fi stins, încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să-şi mişte în gol buzele umede.

— Sunt singurul de pe lumea asta care vă poate ajuta, spuse Monetre, şi expresia de pe chipul judecătorului arăta limpede că tonul acesta de conversaţie liniştită era lucrul cel mai şocant dintre toate câte fuseseră.

Se opri lângă uşă.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, domnule judecător. O să vă dau de veste foarte curând, puteţi fi sigur de aceasta.

— Aha, făcu judecătorul. Mm. Dacă aveţi nevoie de ceva, vă stau oricând la dispoziţie, domnule Monetre. Anunţaţi-mă. Orice v-ar trebui.

— Mulţumesc. Cu siguranţă că voi avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Trăsăturile osoase ale lui Monetre încremeniră exact în clipa când îşi încheie fraza. Bluett se făcu nevăzut.

Pierre Monetre rămase nemişcat, cu privirile aţintite spre locul unde se aflase cu puţin timp înainte faţa puhavă a judecătorului. Deodată, îşi strânse pumnul şi-l izbi de palma celeilalte mâini. „Zena!”, rosti din vârful buzelor. Se făcu livid de furie şi simţi că îl părăsesc puterile. Se aşeză, sprijinindu-şi coatele pe sugativa de pe birou, ţinându-şi bărbia în mână, şi începu să trimită valuri de ură şi chemare.

Zena!

Zena!
Vino! Vino aici!

Horty izbucni în râs. Îşi privi mâna stângă, cu cele trei cioturi ale degetelor care începuseră să crească, precum nişte ciuperci nedeschise încă, din articulaţiile metacarpiene, apoi atinse cu cealaltă mână ţesutul cicatriceal ce se formase în jur şi râse din nou.

Se ridică de pe canapea şi străbătu camera spaţioasă, îndreptându-se spre oglindă, în faţa căreia îşi examina figura, apoi se dădu cu un pas îndărăt şi îşi privi critic umerii şi profilul. Scoase un mormăit de satisfacţie şi merse în dormitor, unde se afla telefonul.

— Trei-patru-patru, ceru el.

Glasul îi era sonor, potrivindu-se cu linia bărbiei solide şi cu gura-i largă.

— Nick? Aici e Sam Horton. O, bine. Sigur, o să pot să cânt din nou la chitară. Doctorul zice că am avut noroc. O încheietură ruptă rămâne de obicei ţeapănă după ce se reface, aşa că am scăpat ieftin. Nu, nu-ţi face griji. Hm? Cam şase săptămâni. Absolut sigur... Bani? Mulţumesc, Nick, dar îmi ajung. Nu, nu-ţi face griji – o să te chem eu dacă am nevoie de ceva. Mulţumesc, oricum. Da, o să vin eu pe acolo. Am trecut cu câteva zile în urmă. Unde l-ai găsit pe umflatul ăla care ţine chitara în locul meu? Face din greşeală ceea ce Spike Jones face cu intenţie. Nu, n-am vrut să-l lovesc. Am vrut să-l jupoi.

Râse.

— Glumesc. E bun, se descurcă. Bine, mulţumesc, Nick. La revedere.

Se întoarse în living şi se trânti pe canapea cu uşurinţa unei feline. Îşi cufundă voluptuos umerii în salteaua

spongioasă, apoi se rostogoli pe o parte şi luă o carte dintre cele patru aflate pe noptieră.

Erau singurele cărţi ce se găseau în tot apartamentul. Cunoştea de mult tendinţa cărţilor de-a invada spaţiul disponibil până la ultimul ungher, ca şi problemele create de bibliotecile arhipline. Soluţia pe care o adoptase era să scape şi de cărţi şi de bibliotecă şi să facă o înţelegere cu librarul ca să-i trimită câte patru cărţi pe zi, pe bază de închiriere. Le citea pe toate şi le înapoia fără greş în ziua următoare. Era o soluţie care îl satisfăcea pe deplin. Îşi amintea perfect fiecare cuvânt pe care-l citea, astfel încât n-avea ce face cu o bibliotecă.

Poseda două tablouri – un Markell, reprezentând siluete neregulate, meticulos disproporţionate, suprapuse într-o transparenţă aparentă, astfel încât nuanţa fiecăreia le influenţa pe ale celorlalte, iar culoarea fundalului influenţa ansamblul. Celălalt era un Mondrian, pictat cu precizie şi echilibrat, dând impresia a ceva ce nu izbutea să prindă contur.

Mai avea, de asemenea, kilometri întregi de benzi cu muzică de toate felurile. Mintea fabuloasă a lui Horty putea să reţină întreg conţinutul unei cărţi şi să-şi amintească oricare parte a ei. La fel se întâmpla şi cu muzica; dar a-ţi reaminti muzica înseamnă să o şi faci într-o oarecare măsură, şi între o minte care ascultă muzică şi una care o compune este o diferenţă categorică, iar Horty, datorită bibliotecii sale muzicale, le putea face pe amândouă.

Îi avea pe clasicii şi pe romanticii care fuseseră preferaţii Zenei – simfoniile, concertele, baladele şi piesele de virtuozitate care constituiseră iniţierea lui în muzică. Dar gusturile îi evoluaseră, incluzându-i acum pe Honneger şi Copland, Şostakovici şi Walton. Din domeniul muzicii populare descoperise acordurile sumbre ale lui Tatum şi pe incredibilul Thelonius Monk. Avea deopotrivă trompeta uneori inspirată a lui Dizzy Gillespie, tulburătoarele cadenţe năucitoare ale Ellei Fitzgerald, şi vocea desăvârşită a lui Pearl Bailey. Criteriul lui în privinţa tuturor acestora era omenescul şi formele pe care le lua omenescul. Trăia

înconjurat de cărţi care îl conduceau la alte cărţi şi de arta care îi oferea o varietate infinită de interpretări şi sugestii şi de muzica ce îl introducea în lumi aflate mai presus de lumea reală de zi cu zi. În pofida tuturor acestor avuţii, apartamentul lui Horty era mobilat cât se poate de simplu. Singurul obiect neobişnuit era combina, formată dintr-un ansamblu de elemente de înaltă calitate şi fidelitate, pe care Horty fusese nevoit să şi-o monteze datorită faptului că avea nevoie să perceapă cele mai mici nuanţe şi acorduri instrumentale. Altminteri, locuinţa lui nu se deosebea cu nimic de oricare alt apartament decorat cu grijă şi amenajat confortabil. Îi trecea prin minte uneori, la intervale destul de mari, că, ţinând seama de resursele de care dispunea, ar putea să se înconjoare de tot soiul de maşini automate de lux, cum erau fotoliile de masaj sau dispozitivele de uscare după duş, cu aer condiţionat. Nu se simţise însă niciodată tentat prea mult de asemenea lucruri. Mintea lui era exclusiv o maşină care acumula cunoştinţe. Capacităţile sale analitice erau fenomenale, însă nu era decât rareori tentat să le folosească din plin. Prin urmare, acumularea cunoştinţelor era suficientă; folosul pe care l-ar fi putut trage de pe urma lor îi era destul de indiferent şi nu-şi punea prea des la încercare încrederea desăvârşită şi cât se poate de justificată pe care o avea în propriile forţe.

Ajuns la jumătatea cărţii, se opri, cu o expresie de năuceală în ochi. Era ca şi cum la urechi i-ar fi ajuns un sunet deosebit – cu toate că tăcerea era deplină.

Închise cartea şi o puse la loc, apoi se ridică şi ascultă încet răsucindu-şi încet capul, ca şi cum ar fi încercat să localizeze sursa senzaţiei acesteia.

În clipa aceea, se făcu auzită soneria de la intrare.

Horty înţepeni. Nu era încremenirea înfiorată a unui animal speriat, mai degrabă o clipă de răgaz, acordată cu bună ştiinţă pentru a chibzui. Apoi se puse din nou în mişcare, străbătând camera cu pasul lui uşor şi ferm.

Ajuns la uşă se opri, cu privirile îndreptate spre partea de jos a acesteia. Faţa i se crispa, iar sprâncenele i se încruntară scurt. Deschise uşa larg.

Stătea în prag, nu foarte dreaptă, privindu-l fix cu ochii aceia ai ei. Capul îi era răsucit într-o parte şi lăsat puţin în jos. Era nevoită să-şi forţeze dureros ochii pentru ca să-i poată întâlni pe ai lui, dat fiind că avea doar un metru douăzeci înălţime.

Vorbi cu un glas slab, abia auzit:

— Horty?

El scoase un sunet aspru şi îngenunche, luând-o în braţe şi strângând-o cu blândeţe.

— Zee... Zee, ce s-a întâmplat? Faţa ta... Ce-ai păţit?

O ridică în braţe, trânti uşa şi o duse spre canapea, unde se aşeză, ţinând-o întinsă pe genunchi, cu capul odihnindu-i-se în scobitura caldă şi fermă a braţului drept. Ea îi zâmbi; nu-şi putea mişca gura decât pe jumătate. Apoi începu să plângă, iar propriile lui lacrimi îl împiedicară pe Horty să-i mai vadă faţa devastată.

Suspinele Zenei încetară destul de repede, ca şi cum ar fi fost prea obosită ca să mai poată plânge. Se uită la el studiindu-i faţa cu atenţie, trăsătură cu trăsătură, apoi ridică mâna şi îi atinse părul.

— Horty... şopti ea. Îmi plăceai atât de mult aşa cum erai...

— Sunt acelaşi, spuse el. Doar că am crescut şi sunt adult acum. Am o slujbă şi un apartament. Am vocea asta şi umerii ăştia şi cântăresc cu vreo patruzeci de kilograme în plus faţă de cât aveam acum trei ani.

Se aplecă şi o sărută scurt.

— Dar nu m-am schimbat, Zee. Nu m-am schimbat.

O mângâie uşor pe obraz.

— Te doare?

— Puţin.

Închise ochii şi-şi umezi buzele. Părea că nu poate să-şi atingă cu limba un colţ al gurii.

— Eu m-am schimbat.

— *Ai fost* schimbată, spuse el, cu vocea tremurândă. Canibalul a făcut, asta?

— Sigur că da. Ştiai, nu-i aşa?

— Nu foarte sigur. Mi s-a părut o dată că m-ai chemat. Sau poate că era el... oricum, venea de departe. În orice caz, nimeni altcineva n-ar fi... Ce s-a întâmplat? Vrei să-mi spui?

— Sigur că da. El... a aflat despre tine. Nu ştiu cum. Tatăl tău... Armand Bluett ăla... e judecător acum, sau aşa ceva. A venit să-l vadă pe Canibal. Credea că eşti o fată. O fată adultă, vreau să spun.

— Am fost, o bucăţică de vreme.

Zâmbi încordat.

— Oh. Oh, înţeleg atunci. Ai fost într-adevăr la bâlci în ziua aceea?

— La bâlci? Nu. Când, Zee? Adică, atunci când a descoperit adevărul despre mine?

— Da. Acum patru – ba nu, cinci zile. Deci n-ai fost acolo. Nu înţe...

Dădu din umeri.

— În fine, fapt e că o fată a venit să-l vadă pe Canibal şi judecătorul a urmărit-o şi a crezut că eşti tu. Canibalul a crezut şi el la fel. Drept care l-a trimis pe Havana s-o caute. Havana n-a reuşit însă s-o găsească.

— Iar Canibalul s-a luat de tine.

— Îhâm. N-am vrut să-i spun nimic, Horty. Şi nu i-am spus nimic. Cel puţin, la început. Am... am uitat ce-a fost apoi.

Închise ochii din nou. Horty fu cuprins de un tremur scurt, după care putu să respire iarăşi.

— Nu-mi... amintesc deloc, rosti ea cu greutate.

— Nu te mai sforţa. Nu mai vorbi, murmură el.

— Dar vreau. Trebuie. Nu trebuie să te găsească! zise ea. Chiar în clipa asta e pe urmele tale!

Horty închise ochii pe jumătate şi spuse:

— Bine.

Ea continua să-şi ţină ochii închişi. Vorbi din nou:

— A durat destul de mult. Îmi vorbea foarte liniştit. Mi-a dat nişte perne ca să stau mai comod şi nişte vin care avea un gust de toamnă. A vorbit despre bâlci şi despre Solum şi despre Gogol. A pomenit de Kiddo, după care mi-a spus de noile rulote şi de magazinul din bâlci şi de necazul cu sindicatul salahorilor. A zis ceva despre sindicatul muzicanţilor şi ceva despre muzică şi despre chitară şi pe urmă despre numărul pe care îl aveam noi doi. După care a luat-o de la capăt cu menajeriile, scamatorii şi prezentatorii, şi iarăşi de la capăt. Înţelegi? Doar ce te pomenea în treacăt şi vorbea mai departe şi tot aşa, întruna. Toată noaptea a făcut aşa, Horty, *toată noaptea*!

— Ssst…

— Nu voia să mă întrebe direct! Vorbea ţinându-şi capul întors şi pândindu-mă cu coada ochiului. Eu stăteam şi încercam să sorb din pahar şi am încercat să mănânc când Cooky a adus cina şi supeul şi apoi micul dejun şi mă străduiam să zâmbesc de fiecare dată când se oprea din vorbit pentru o clipă. Nu m-a atins deloc, nu m-a lovit şi nu m-a întrebat nimic!

— Dar până la urmă a făcut-o, rosti sugrumat Horty.

— Mult mai târziu. Nu-mi amintesc deloc… decât faţa lui aplecată asupra mea, ca o Lună, la un moment dat. Mă durea peste tot. El urla întruna: Cine-i Horty, unde-i Horty, cine-i Kiddo, de ce l-am ascuns pe Kiddo… Mă trezeam şi adormeam mereu… Nu-mi amintesc când am dormit, sau când am leşinat, sau ce-o mai fi fost. M-am trezit cu ochii plini de sânge care tocmai se usca, iar el vorbea de mecanici şi de generatoarele care alimentează reflectoarele. M-am trezit în braţele lui, în timp ce el îmi şoptea la ureche ceva despre Bunny şi Havana, cum că ei trebuie să fi ştiut cine era Horty. M-am trezit apoi la un moment dat pe jos. Genunchiul mă durea rău de tot. Era o lumină puternică. Am sărit în picioare, cu toată durerea şi m-am repezit la uşă, dar am căzut, genunchiul nu mai voia să mă ţină, era după-amiază şi el m-a prins şi m-a târât îndărăt şi m-a azvârlit pe jos şi mi-a pus din nou lumina în

ochi. Avea în mână un pahar fierbinte şi m-a pus să beau oţet. Limba mi s-a umflat şi…

— Ssst, Zena dragă, taci. Nu mai vorbi acum. Dar glasul slab şi inflexibil continuă să se facă auzit.

— Zăceam acolo, când Bunny a aruncat o privire înăuntru, iar Canibalul nu şi-a dat seama că ea a văzut ce făcea el acolo, iar Bunny a şters-o şi apoi Havana a intrat în rulotă şi l-a lovit pe Canibal cu o bucată de ţeavă, iar Canibalul i-a rupt gâtul şi acum e pe moarte şi eu…

Pleoapele lui Horty erau uscate. Întinse cu precauţie o mână şi o lovi uşor peste obrazul sănătos.

— Zena. *Opreşte-te!*

Ea scoase un strigăt puternic şi apoi urlă din plin:

— Nu mai *ştiu* nimic, *jur* că nu mai ştiu nimic!

Izbucni în suspine chinuite. Horty încercă să-i vorbească, dar nu reuşi să se facă auzit prin hohotele ei de plâns. Se ridică răsucindu-se, o aşeză cu grijă pe canapea, apoi se repezi să înmoaie un prosop în apă rece şi îi spălă faţa şi încheieturile, când încetă brusc să mai plângă şi se prăbuşi într-un somn adânc.

Horty rămase lângă ea, veghind-o, până când respiraţia domoală îl asigură că se liniştise. Îngenunche lângă canapea şi îşi puse capul lângă al ei, simţindu-i părul pe frunte. Încrucişându-şi braţele pe jumătate, se apucă de coate şi începu să tragă de ele, până când umerii şi pieptul începură să-l doară. Simţea nevoia să fie lângă ea şi nu voia să o deranjeze făcând vreo mişcare, dar trebuia să se elibereze de furia aceea cumplită care îl măcina, iar efortul depus astfel îl calma. Rămase îngenuncheat acolo, lângă ea, vreme îndelungată.

În dimineaţa următoare, la micul dejun, Zena fu din nou în stare să râdă. Horty nu se mişcase şi nici n-o atinsese, decât ca să-i scoată pantofii şi să o acopere cu o cuvertură. Spre dimineaţă, luase o pernă din dormitor şi o pusese pe podea, între canapea şi uşă şi se întinsese pe jos, ascultându-i respiraţia şi pândind, cu o atenţie de felină, orice zgomot de pe scară sau palier.

Când ea deschisese ochii, el se afla în picioare, aplecat asupra ei.

— Sunt Horty şi eşti în siguranţă, Zee, se grăbi el să spună. Panica crescândă din ochii ei pieri înainte de-a se naşte şi ea zâmbi.

În timp ce făcea baie, îi duse hainele la o spălătorie cu autoservire din cartier şi peste o jumătate de oră se întoarse cu ele spălate şi uscate. Mâncarea pe care o cumpărase pe drum se dovedi inutilă. Zena pregătise deja micul dejun: ouă prăjite cu şuncă. Îi luă din mâini cumpărăturile şi îl mustră.

— Scrumbie afumată, suc de papaia şi şuncă daneză. Horty, asta-i mâncare pentru *musafiri*!

El zâmbi, mai mult din pricina curajului şi a optimismului ei decât a protestelor. Se sprijini de perete, cu braţele încrucişate, uitându-se la Zena cum umbla prin bucătărie, înfăşurată din cap până în picioare în halatul lui de baie mult prea mare pentru ea, şi încercând să nu se gândească la faptul că ea îi spusese Canibalului despre el. Înţelese, totuşi, văzându-i şchiopătatul şi felul în care îi arăta faţa…

A fost un mic dejun vesel, în timpul căruia nu încetară să-şi amintească de trecut, întrebându-se întruna, fericiţi, „îţi aduci aminte când…”, ceea ce este, în ultimă instanţă, jocul cel mai pasionant de pe lume. Apoi se lăsă un interval de tăcere, în care se mulţumiră să comunice prin intermediul privirilor. Într-un târziu, Horty întrebă:

— Cum ai reuşit să fugi?

Chipul ei se întunecă. Se vedea că face eforturi ca să se controleze. Horty adăugă:

— Trebuie să-mi spui totul, Zee. Trebuie să-mi spui şi despre… mine, de asemenea.

— Ai descoperit deja destule şi singur, spuse ea.

Horty nu se lăsă abătut de la subiect.

— Cum ai reuşit să scapi?

Partea sănătoasă a feţei i se crispă. Îşi coborî privirile înspre mâini, şi le împreună, după care vorbi, încleştându-le cu putere.

— Am fost în comă câteva zile, din câte cred. Ieri m-am suit în cuşeta din rulota mea. Am ştiut atunci că i-am spus totul – în afară de faptul că ştiam unde te afli. El crede în continuare că eşti fata aceea. L-am auzit vorbind. Era la celălalt capăt al rulotei, în camera lui Bunny. Bunny era şi ea acolo şi plângea. L-am auzit pe Canibal ieşind şi luând-o cu el afară. Am aşteptat puţin, apoi m-am tras afară din pat şi m-am târât spre uşa lui Bunny. Am intrat. Havana era acolo, în pat, cu gâtul înfăşurat în ceva tare. Vorbitul îl făcea să sufere. A spus că Monetre îl îngrijeşte şi că i-a aranjat gâtul, imobilizându-i-l. A spus că tocmai a pus-o pe Bunny să facă ceva pentru el.

Zena îi aruncă o privire rapidă lui Horty.

— Poate s-o facă realmente, ştii doar. Are darul hipnozei. E în stare s-o oblige pe Bunny să facă orice.

— Ştiu.

O privi cu atenţie.

— De ce naiba nu s-a folosit de hipnoză ca să te facă să vorbeşti? exclamă el înfuriat.

Ea îşi atinse faţa cu vârful degetelor.

— N-are cum. El… puterea lui nu funcţionează asupra mea. Poate să intre în contact cu mine, dar nu mă poate forţa să fac nimic. Sunt prea…

— Prea cum?

— Prea om, răspunse ea.

Horty o lovi peste braţ şi îi zâmbi.

— Asta, cu siguranţă… Spune mai departe.

— M-am întors în compartimentul meu din rulotă şi am luat ceva bani şi alte câteva lucruri şi am plecat. Nu ştiu cum o să reacţioneze Canibalul când o să afle că am plecat. Am fost tot cât se poate de atentă, Horty. Am făcut autostopul vreo optzeci de kilometri şi apoi am luat un autobuz spre Eltonville – care se află la vreo cinci sute de kilometri de aici – şi de acolo am luat un tren. Dar ştiu bine că o să-mi dea de urmă mai devreme sau mai târziu. Nu renunţă niciodată.

— Aici eşti în siguranţă, spuse el cu un glas blând, din care răzbăteau reflexe tăioase.

— Dar nu e vorba de mine! Vai, Horty, nu-ţi dai seama? Pe tine te vrea!

— Dar ce vrea de la mine? Am părăsit bâlciul acum trei ani şi asta nu a părut să-l deranjeze prea mult.

Îi întâlni privirile şi observă că se uita la el stupefiată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu eşti deloc curios să afli despre tine, Horty?

— Despre mine? Ba da, sigur. Cred că oricine ar fi. Dar ce anume, de fapt?

Ea, tăcu câteva clipe, reflectând. Apoi întrebă pe neaşteptate:

— Ce ai făcut de când ai plecat de la bâlci?

— Ţi-am spus în scrisori.

— În linii mari, doar. Ţi-ai găsit o cameră mobilată unde ai stat o vreme, citind o mulţime şi încercând să te hotărăşti ce ar trebui să faci. Apoi te-ai hotărât să creşti. Cât a durat asta?

— Vreo opt luni. Am găsit apartamentul ăsta printr-un anunţ şi m-am mutat într-o noapte, astfel încât nu m-a văzut nimeni şi m-am transformat. Trebuia s-o fac, ca să-mi pot găsi mai uşor o slujbă. Am cântat o vreme prin baruri, trăind din ce-mi mai dădeau clienţii, după care mi-am cumpărat o chitară ca lumea şi m-am angajat la Happy Hours. Când s-a închis, m-am dus la Club Nemo, unde am şi rămas de atunci încoace, aşteptând un moment potrivit. Mi-ai spus că o să ştiu singur când va fi… şi aşa a fost…

— Ştiam, dădu ea din cap. Momentul potrivit pentru a înceta să mai fii pitic, pentru a începe să lucrezi, pentru a te ocupa de Armand Bluett – da, trebuia să-ţi dai seama negreşit.

— Da, sigur, spuse el, ca şi cum aspectul în chestiune nu merita vreun alt comentariu. Iar când mi-au trebuit bani, am scris tot felul de lucruri… nişte cântece şi aranjamente muzicale, articole şi chiar şi o povestire sau două. Povestirile nu erau prea grozave. E foarte uşor să pui nişte lucruri laolaltă, dar e extraordinar de greu să le inventezi. Hei, dar tu nici nu ştii ce i-am făcut lui Armand, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu, răspunse ea.

Se uită la mâna lui.

— Are o anumită legătură cu asta, aşa-i?

— Da, aşa-i.

Îşi privi la rândul lui mâna şi zâmbi.

— Ultima oară când mi-ai văzut-o aşa cum arată acum a fost la vreun an după ce venisem la bâlci. Vrei să-ţi spun ceva? Mi-am pierdut degetele astea cu exact trei săptămâni în urmă.

— Şi au crescut deja atât de mult?

— Nu mai durează atât de mult ca înainte, spuse el.

— La început mergea foarte încet, observă ea.

El o privi, părând că vrea să îi pună o întrebare, după care continuă.

— Într-o noapte a intrat la Club Nemo cu ea. Nici n-am visat vreodată că o să-i văd împreună – ştiu la ce te gândeşti! De câte ori mă gândeam la unul, îmi venea în minte şi celălalt! Erau ca binele şi răul, nedespărţiţi, în fine…

Bău din cafea.

— S-au aşezat la o masă de unde îi puteam auzi vorbind. El era lupul mieros şi ea era fecioara martirizată. Era de-a dreptul dezgustător. La un moment dat, s-a dus să-şi pudreze nasul, iar eu am făcut pe cavalerul salvator. Pur şi simplu m-am vârât în sufletul ei. Am dăscălit-o puţin şi i-am dat ceva bani de drum, iar ea a plecat, după ce i-a promis o întâlnire pentru noaptea următoare.

— Vrei să spui că a plecat pentru moment, numai în seara aceea.

— Da' de unde. A plecat de tot, cu trenul. Nu ştiu încotro a luat-o. Ei, şi am stat acolo cântând la chitară şi chibzuind. Spuneai că o să ştiu totdeauna când va veni vremea pentru a înfăptui ceva. Ei bine, în noaptea aceea am ştiut că a venit vremea să mă ocup de Armand Bluett. Mai exact, să încep să mă ocup. Pe vremuri, m-a făcut să-i îndur toate răutăţile timp de şase ani. Trebuia să-i ofer o porţie cel puţin similară. Aşa că mi-am făcut planul. Mi-a luat o noapte şi o zi cu totul, şi n-a fost prea uşor!

Se opri şi zâmbi fără veselie.

— Horty…

— O să-ţi spun totul, Zee. E foarte simplu. A avut întâlnirea pe care şi-o dorea. A dus-o pe fată într-un cotlon sibaritic şi împuţit pe care îl avea ascuns într-o mahala. A fost foarte uşor să-l mân pe caldarâmul presărat cu flori al viciului. În momentul culminant „cucerirea” lui i-a spus câteva lucruri bine alese despre cruzimea exercitată asupra copiilor şi l-a lăsat să rumege subiectul având în faţa ochilor trei degete retezate, în chip de suvenir.

Zena se uită din nou la mâna lui stângă.

— Uh! Ce pedeapsă! Dar, Horty… ai putut să te pregăteşti doar într-o zi şi o noapte?

— Nici nu ştii câte sunt în stare să fac, replică el.

Îşi suflecă mâneca.

— Uită-te puţin.

Ea îşi aţinti privirile asupra antebraţului brun şi acoperit de păr al mâinii drepte. Faţa lui Horty trăda o concentrare intensă. Nu se vedea niciun semn de tensiune; ochii îi erau calmi, iar sprâncenele perfect drepte, fără niciun rid între ele.

Pentru o clipă, braţul rămase neschimbat. Apoi, deodată, părul care îl acoperea începu să se mişte, contorsionându-se. Un fir se desprinse şi căzu, urmat de un altul, apoi de toate celelalte, ca o ploaie măruntă, picurând peste faţa de masă în carouri. Braţul rămânea nemişcat şi, aidoma sprâncenelor, nu dădea niciun semn de încordare. Acum pielea îi era netedă şi complet lipsită de păr, păstrându-şi aceeaşi culoare măslinie specifică atât lui Horty cât şi Zenei deopotrivă. O nouă schimbare începu însă să se profileze; pielea braţului devenea realmente tot mai palidă şi mai subţire. Carnea de pe dosul mâinii şi dintre degete se topea văzând cu ochii, până când mâna se subţie şi se alungi, pierzându-şi aspectul bărbătesc de până atunci.

— Ajunge, spuse Horty nepăsător şi zâmbi. Pot s-o fac la loc tot atât de repede. Cu excepţia părului, desigur. Asta mi-ar lua două sau trei zile.

— Ştiam de asta, rosti ea dintr-o răsuflare. Ştiam, dar n-am crezut până acum… Poţi să controlezi totul pe deplin?

— Da. Oh, bine, sunt şi lucruri pe care nu le pot face. Nu poţi distruge sau crea materia. Bănuiesc că m-aş putea micşora până la dimensiunile tale. Dar aş cântări şi atunci tot atât de mult ca acum, sau chiar mai mult. Şi nici n-aş putea deveni un uriaş de trei metri şi jumătate peste noapte; e imposibil să asimilez suficientă masă într-un timp atât de scurt. Dar treaba aia cu Armand Bluett a fost simplă. A cerut un efort serios, dar deloc complicat. Mi-am comprimat umerii şi braţele şi partea de jos a feţei. Ştii că în tot timpul ăsta m-au durut toţi dinţii? Mi-am făcut pielea să albească. Părul era o perucă, bineînţeles, iar în ce priveşte formele feminine, m-am folosit de înlocuitorii care se găsesc din belşug în comerţ.

— Cum poţi glumi cu asta?

Horty îi răspunse cu indiferenţă.

— Şi ce-ai vrea să fac – să scrâşnesc *tot timpul* din dinţi? Otrava asta trebuie dată afară din când în când, altfel te omoară. Nu, ce i-am făcut eu lui Armand Bluett a fost doar un început, prin care-l determin să se pedepsească singur. Nu i-am spus cine sunt, iar Kay a ieşit din scenă, astfel încât el nu mai ştie cine-i ea şi nici cine sunt eu şi probabil a ajuns să nu mai ştie nici cine-i el.

Horty râse, un râs neplăcut.

— Tot ce i-am făcut a fost să-i aduc aminte de trei degete zdrobite cu mult timp în urmă. Asta o să-l urmărească şi-n somn. Următorul lucru pe care i-l voi face va fi de acelaşi calibru – dar total diferit.

— Va trebui să-ţi schimbi într-o oarecare măsură planurile.

— De ce?

— Kay nu a ieşit din scenă. Abia acum încep să înţeleg. A venit la bâlci să-l vadă pe Canibal.

— *Kay?* De ce?

— Nu ştiu. Oricum, judecătorul a urmărit-o până acolo. Ea a plecat, dar Bluett şi Canibalul s-au întâlnit şi au stat de

vorbă. Ştiu totuşi ceva: Havana mi-a spus că judecătorul se teme de moarte de Kay Hallowell.

Horty dădu cu pumnul în masă.

— I-a văzut mâna intactă! O, dar asta-i minunat! Îţi poţi imagina ce efect a avut asupra lui?

— Horty, dragule, nu e deloc aşa de amuzant cum ţi se pare. Nu înţelegi că asta a declanşat tot ce se întâmplă acum? Că asta l-a făcut pe Canibal să presupună că acea Kiddo era ceva mai mult decât o pitică? Nu-ţi dai seama că el crede că tu şi Kay sunteţi una şi aceeaşi persoană, indiferent de părerea judecătorului?

— O, Doamne!

— Tu poţi să-ţi aminteşti tot ce auzi, spuse Zena. Dar nu eşti în stare să înţelegi lucrurile suficient de repede, dragule.

— Dar… dar… faptul că ai fost bătută în halul ăsta… e din vina mea, Zena! E ca şi cum aş fi făcut-o eu însumi, cu mâna mea!

Ea ocoli masa şi îl cuprinse cu braţele, lipindu-i capul de piept.

— Nu, dragule. Asta mi s-ar fi întâmplat oricum, mai devreme sau mai târziu. Dacă vrei să condamni pe cineva – pe lângă Canibal – eu sunt aceea. A fost vina mea că te-am luat cu noi acum doisprezece ani.

— De ce ai făcut-o? N-am reuşit să înţeleg niciodată.

— Ca să te pun la adăpost de Canibal.

— Ca să mă… dar m-ai adus chiar sub nasul lui!

— Da, era ultimul loc de pe lume unde nu i-ar fi dat niciodată prin cap să te caute.

— Vrei să zici că mă căuta de pe atunci?

— Te caută întruna încă de pe când aveai un an. Şi te va găsi pană la urmă. Te va găsi, Horty.

— Sper s-o facă, scrâşni el.

În clipa aceea se auzi soneria.

Se lăsă o tăcere îngheţată. Soneria se auzi din nou.

— Mă duc eu, spuse Zena, ridicându-se.

— Te duci pe dracu’, replică Horty aspru. Stai jos.

— E Canibalul, şopti ea, aşezându-se la loc.

Horty se ridică şi făcu câţiva paşi, până putu să vadă, prin fereastra camerei de zi, uşa de la intrare. Privind-o cu atenţie, răspunse:

— Nu e el. E… e… măi, să fie! Asta-i ziua întâlnirilor!

Se grăbi să deschidă uşa, dând-o de perete.

— Bunny!

— Sscu-zaţi… aici locu…

Bunny nu se schimbase prea mult. Arăta doar ceva mai rotofeie şi părea poate mai timidă.

— Vai, Bunny…

Zena sosi în goană, şchiopătând şi se împiedică în halatul de baie. Horty reuşi să o prindă înainte de-a cădea. Cele două femei se îmbrăţişară frenetic, scoţând exclamaţii care acopereau râsul uşurat al lui Horty.

— Dar, draga mea, cum de ne-ai găsit…

— Ce bine că…

— Credeam că erai…

— Păpuşico, n-am crezut niciodată că…

— *Gata!* strigă Horty. Bunny, haide să mănânci şi tu ceva.

Tresărind, ea îl privi cu ochii larg deschişi.

— Cum se simte Havana? întrebă el cu blândeţe.

Fără să-şi ia ochii de la el, Bunny bâjbâi spre Zena şi se prinse de ea.

— De unde îl cunoaşte pe Havana?

— Draga mea, spuse Zena. E *Horty*!

Bunny îi aruncă o privire ca de iepure speriat, îşi răsuci apoi gâtul pentru a privi în jur şi păru să priceapă deodată cuvintele Zenei.

— Ăsta? întrebă ea, arătând cu degetul. El?

Deschise ochii mari.

— Tot el e şi Kiddo, nu?

Horty rânji.

— Exact.

— A crescut, spuse Bunny prosteşte.

Zena şi Horty începură să râdă în hohote şi, aidoma lui Horty pe vremuri, Bunny îşi mută privirile de la unul la celălalt, simţind că râsul nu le era batjocoritor, astfel încât

sfârşi prin a li se alătura cu chicotele ei cristaline. Râzând încă, Horty se duse la bucătărie şi strigă de acolo:

— Îţi place să bei tot lapte praf cu o jumătate de linguriţă de zahăr, Bunny?

Atunci Bunny începu să plângă, suspinând fericită pe umărul Zenei.

— E Kiddo, el e, el e…

Horty puse ceaşca aburindă pe noptieră şi se aşeză lângă cele două fete.

— Bunny, cum Dumnezeu ai reuşit să mă găseşti?

— Nu te-am găsit pe tine, am găsit-o pe Zee. Zee, s-ar putea ca Havana să moară.

— Îmi… îmi aduc aminte, şopti Zena. Eşti sigură?

— Canibalul a făcut tot ce-a putut. A mai chemat chiar şi un alt doctor.

— *Nu mai spune!* De când a prins dragoste de doctori?

Bunny sorbi din cafea.

— Nici nu-ţi închipui cât s-a schimbat, Zee. Nici eu n-am putut s-o cred până n-am văzut – până n-a chemat un doctor, vreau să spun. Ştii despre mm-mine şi Havana. Aşa că poţi să-ţi închipui uşor ce părere am despre ce i-a făcut Canibalul. Acum însă parcă ar fi ieşit dintr-un nor care l-a învăluit ani în şir. S-a schimbat cu adevărat, Zee, şi vrea să te întorci, îi pare *atât* de rău de tot ce s-a întâmplat. E realmente distrus.

— Nu îndeajuns de mult, mormăi Horty.

— Vrea ca şi Horty să se întoarcă?

— Horty – aa, Kiddo.

Bunny se uită la el.

— Acum, n-ar mai putea urca pe scenă. Nu ştiu, Zee. Nu mi-a spus nimic.

Horty remarcă încruntătura mirată a Zenei. O apucă pe Bunny de braţ şi i-l strânse cu nerăbdare.

— Draga mea – ia-o de la început. Te-a trimis Canibalul?

— A, nu. Mă rog, nu chiar. S-a schimbat atât de mult, Zee. Văd că nu mă crezi… dar, în fine, o să te convingi singură. Are nevoie de tine şi m-am gândit să te caut şi să te aduc înapoi.

— De ce?

— Din cauza lui Havana! strigă Bunny. Canibalul ar putea să-l salveze, nu înţelegi? Dar acum e chinuit de gândul că te-a făcut să suferi.

Zena se uită la Horty tulburată. El se ridică în picioare.

— Mă duc să-ţi pregătesc ceva de mâncare, Bunny, spuse el.

Făcu o mişcare imperceptibilă din cap spre Zena; ea aprobă clipind din ochi şi se întoarse spre Bunny.

— Dar de unde ai ştiut unde mă aflu, draga mea?

Albinoasa Bunny se aplecă şi-i atinse obrazul Zenei.

— Biata de tine. Te doare rău?

Horty strigă din bucătărie:

— Zee! Unde ai pus piperul?

— Vin imediat, Bun, spuse Zena.

Se îndreptă şchiopătând spre bucătărie.

— Trebuie să fie pe... da, aici e. O, văd că n-ai prăjit pâinea. Lasă-mă pe mine, Horty.

Se apucară să trebăluiască alături, în faţa aragazului. Horty murmură abia auzit:

— Nu-mi place chestia asta, Zee.

Ea dădu din cap.

— E ceva în neregulă... am întrebat-o de câteva ori cum de ne-a găsit şi n-a vrut să răspundă.

Adăugă apoi cu glas tare:

— Vezi? *Aşa* se prăjeşte pâinea. Trebuie doar s-o păzeşti, să nu se ardă.

O clipă mai târziu, vorbi iarăşi încet:

— Horty, cum de-ai ştiut cine e la uşă?

— N-am ştiut, în fine, nu-i chiar aşa. Am ştiut cine *nu* era. Cunosc sute de oameni, şi am ştiut că nu era niciunul din ei.

Dădu din umeri.

— Aşa că nu mai rămânea decât Bunny. Înţelegi?

— Eu n-o pot face şi nici nu ştiu pe cineva care să facă aşa ceva. Poate doar cu excepţia Canibalului.

Se duse la chiuvetă şi zdrăngăni vasele cu putere.

— Poţi citi şi gândurile oamenilor? îl întrebă ea când se întoarse lângă el.

— Uneori, puţin. N-am încercat niciodată prea mult.

— Încearcă acum, spuse ea, arătând din cap spre camera de zi.

Chipul lui Horty căpătă din nou expresia aceea de concentrare calmă. În aceeaşi clipă, cineva trecu repede prin faţa uşii deschise de la bucătărie. Horty, care stătea cu spatele la ea, se răsuci şi se năpusti în cameră.

— Bunny!

Buzele de culoare roz ale lui Bunny se răsfrânseră, dezgolindu-i dinţii, ca la animale; porni în fugă spre uşa de la intrare, o deschise şi se făcu nevăzută. Zena ţipă:

— Poşeta! Mi-a luat poşeta!

Din două salturi uriaşe, Horty ajunse pe palier şi o prinse pe Bunny în capul scărilor. Ea scoase un strigăt ascuţit şi îşi înfipse dinţii în mâna lui. Horty o prinse cu braţul pe după gât şi-i apăsă bărbia de pieptul lui. Cum izbutise să-i apuce cu dinţii o parte din mână, nu mai putea acum să-i dea drumul, astfel încât mâna îi era căluş.

Intrând înapoi în casă, Horty trânti uşa şi îi tăcu vânt lui Bunny pe canapea ca unui balot. Fălcile îi rămăseseră încleştate, aşa că fu nevoit să se aplece şi să i le desfacă cu forţa. Ea rămase întinsă, cu ochii roşii şi strălucitori şi cu gura mânjită de sânge.

— Ei, ce crezi că a făcut-o să ajungă în halul ăsta? întrebă el, pe un ton neutru.

Zena îngenunche lângă Bunny şi îi atinse fruntea.

— Bunny. Bunny, te simţi bine?

Nu sosi niciun răspuns, deşi părea conştientă. Continua să-l fixeze pe Horty cu ochii ei tulburi, de culoarea rubinului, iar respiraţia îi era ritmică şi puternică, trimiţând cu gândul la o locomotivă care trage un marfar încărcat. Gura îi era întredeschisă şi ţeapănă.

— Nu i-am făcut nimic, spuse Horty. Am luat-o doar în braţe.

Zena îşi ridică poşeta de jos şi scotoci prin ea, apoi, părând satisfăcută, o puse pe măsuţa de cafea.

— Horty, ce ai făcut în bucătărie, adineaori?

— Am… un fel de…

Se încruntă.

— M-am gândit la faţa ei, şi am făcut-o într-un fel să se deschidă ca o uşă, sau – mă rog, să se împrăştie ca o ceaţă, astfel încât să mă pot uita înăuntru. N-am văzut nimic.

— Nimic? Chiar nimic?

— Tocmai atunci s-a mişcat, răspunse el cu simplitate.

Zena începu să-şi frământe mâinile împreunate.

— Mai încearcă o dată.

Horty se apropie de canapea. Ochii lui Bunny îl urmăreau, în timp ce el îşi încrucişa braţele. Faţa i se relaxa, iar ochii lui Bunny se închiseră imediat. Bărbia i se destinse. Zena lătră:

— Horty, fii atent!

Fără să se mişte, Horty dădu scurt din cap. Timp de o clipă nu se petrecu nimic. Apoi, Bunny fu străbătută de un tremur, întinse o mână şi îşi încleştă pumnul micuţ. Printre pleoape îi apărură lacrimi, şi corpul i se relaxă vizibil. Peste câteva secunde, începu să se mişte uşor, fără rost, ca şi cum nişte mâini neîndemânatice i-ar fi testat centrii motori. Deschise ochii în două rânduri; o dată se ridică pe jumătate, pentru ca apoi să se întindă la loc. La urmă, dădu drumul unui suspin prelung, înfiorat, de o tonalitate la fel de joasă ca şi glasul Zenei, şi rămase liniştită, întinsă, respirând adânc.

— A adormit, spuse Horty. S-a luptat cu mine, dar acum a adormit.

Îşi dădu drumul într-un scaun şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Zena îl privea cum se reface, la fel cum îşi refăcuse braţul albit adineaori. Se ridică vioi şi spuse, cu glasul din nou puternic:

— Era ceva mult mai puternic decât ea, Zee. Era plină ochi de ceva care nu era al ei.

— S-a dus acum cu totul?

— Sigur. Trezeşte-o şi ai să vezi.

— N-ai mai făcut niciodată până acum asta, Horty? Pari la fel de sigur de tine ca şi bătrânul Iwazian.

Iwazian era fotograful bâlciului. Era de-ajuns să ia o fotografie ca să ştie cât era de reuşită; nu avea nevoie să se uite niciodată la vreun clişeu.

— Tot spui lucruri din astea, zise Horty uşor enervat. Sunt lucruri pe care un om le poate face şi altele pe care nu le poate face. Când face ceva, ce rost are să te întrebi dacă l-a mai făcut sau nu? Nu crezi că el ştie oricum?

— Îmi pare rău, Horty. Văd că nu încetez să te subestimez.

Se aşeză lângă pitica albinoasă.

— Bunny, rosti ea încet. Bunny…

Bunny îşi întoarse capul, şi-l răsuci apoi la loc şi deschise ochii. Privirile îi păreau vagi, incapabile să se concentreze asupra vreunui punct. Şi le întoarse spre Zena, şi în ele îşi făcu loc o lucire de recunoaştere. Ocoli camera cu privirea şi scoase un strigăt de spaimă. Zena o apucă strâns.

— Totul e bine, draga mea, spuse ea. El e Kiddo, şi eu sunt aici, iar tu eşti bine acum.

— Dar cum… unde…

— Şşt… Spune-ne ce s-a întâmplat, îţi aminteşti de bâlci. De Havana?

— Havana e pe moarte.

— O să-ncercăm să-l ajutăm, Bunny. Îţi aminteşti cum ai ajuns aici?

— Aici?

Privi de jur împrejur, de parcă o parte a minţii ei se străduia să reia legătura cu celelalte.

— Canibalul mi-a spus să vin. Nu-i mai vedeam decât ochii. După un timp nu i-am mai văzut nici pe ei. Aveam în cap glasul lui, care îmi răsuna întruna. Nu-mi mai amintesc, spuse ea pe un ton jalnic. Havana e pe moarte.

Rostise ultima afirmaţie ca şi cum ar fi fost prima oară când o spunea.

— Poate că ar fi mai bine să nu-i mai punem întrebări acum, observă Zena.

— Greşeşti, replică Horty. Ar fi mai bine s-o facem, şi repede.

Se aplecă peste Bunny.

— Cum ai dat de mine?

— Nu-mi aduc aminte.

— După ce ai auzit vocea Canibalului vorbindu-ţi în cap, ce ai făcut?

— Eram într-un tren.

Răspunsurile îi erau destul de vagi; părea nu că ar refuza informaţiile care i se cereau, ci mai degrabă că este incapabilă să le dea. Trebuiau să i le scoată una câte una.

— Unde te-ai dus după ce ai coborât din tren?

— La un bar. Ăă... Club... Nemo. L-am întrebat pe cel de acolo unde îl pot găsi pe tipul care s-a rănit la mână.

Zena şi Horty schimbară o privire.

— Canibalul a spus că Zena se afla la tipul ăsta.

— A spus că tipul ăla e Kiddo? Sau Horty?

— Nu. N-a spus nimic. Mi-e foame.

— E-n regulă, Bunny. O să-ţi dăm un mic dejun zdravăn într-o clipă. Ce trebuia să faci după ce o găseai pe Zena? S-o aduci înapoi?

— Nu. Nu pe ea. Cristalele. Ea avea cristalele. Trebuiau să fie două. Mi-a spus că o s-o păţesc mult mai rău decât Zena dacă mă întorc fără ele. Dar mi-a zis că, dacă mă-ntorc numai cu unul, atunci mă omoară.

— Ce s-a putut schimba, spuse Zena, cu o groază amestecată cu dispreţ.

— De unde ştia unde mă aflu? întrebă Horty.

— Nu ştiu. Ah, ba da; fata aceea!

— Care fată?

— O fată blondă, i-a scris cuiva o scrisoare. Fratelui ei. Cineva a pus mâna pe scrisoare.

— Cine?

— Blue. Judecătorul Blue.

— Bluett?

— Da, judecătorul Bluett. A pus mâna pe scrisoarea aia şi a aflat că fata lucrează într-un magazin de discuri din oraş. Nu era decât un singur magazin de discuri. Au găsit-o uşor.

— *Au găsit-o?* Cine?

— Canibalul. Şi cu Blue ăla. Bluett.

Horty îşi strânse pumnii.

— Unde-i ea acum?

— Canibalul a adus-o la noi la bâlci. Acum pot să mănânc şi eu ceva?

Horty plecă aproape de îndată.

Îşi trase pe el un pardesiu, îşi luă portofelul şi cheile şi se îndreptă spre uşă. Zena strigă după el. Încordarea făcea ca vocea ei catifelată să sune răguşit. Îl apucă de braţ; el nici măcar nu încercă să se scuture, ci pur şi simplu îşi continuă drumul, trăgând-o în urma lui, de parcă n-ar fi fost decât un fum de ţigară plutind în aer, pe care l-ar fi luat după el. Ea se întoarse lângă masă, îşi apucă poşeta şi scoase din ea cele două nestemate strălucitoare.

— Horty! Aşteaptă, stai puţin!

Îi întinse nestematele

— Nu-ţi aminteşti, Horty? Ochii lui Junky, nestematele – sunt *totuna cu tine, Horty*!

El spuse doar:

— Dacă ai nevoie de ceva, întreabă de Nick, la Club Nemo. E un tip de încredere.

Şi, zicând acestea, deschise uşa.

Ea se năpusti şchiopătând după el şi îl prinse de pardesiu, dar îl scăpă imediat, lovindu-se de perete.

— Stai, stai. Trebuie să-ţi mai spun ceva! Nu eşti pregătit, tu pur şi simplu *nici nu ştii*!

Scoase un hohot:

— Horty, Canibalul…

Ajuns la jumătatea scărilor, el se întoarse:

— Ai grijă de Bunny, Zee. Să nu ieşi din casă pentru nimic în lume. Mă întorc repede.

Şi porni din nou în jos, făcându-se nevăzut.

Ţinându-se de perete, Zena se târî prin hol şi intră înapoi în apartament. Bunny şedea pe canapea, suspinând

de frică. Văzând însă chipul răvăşit al Zenei, se opri din plâns şi alergă spre ea. O ajută să se aşeze în fotoliu şi se ghemui la picioarele ei, ţinându-şi gambele cu braţele şi sprijinindu-şi bărbia de genunchii Zenei. Zena îşi pierduse cu desăvârşire culorile din obraji; pe faţa cenuşie, ochii uscaţi şi negri priveau nemişcaţi în pământ.

Nestematele îi căzură din mână şi se rostogoliră pe covor, strălucind, Bunny le ridică. Erau calde, probabil de la mâna Zenei. Şi totuşi, mâna ei mică era atât de rece… Erau tari la pipăit, dar Bunny simţi că, dacă le-ar strânge între degete, s-ar înmuia. Le puse în poala Zenei, fără să spună nimic, îşi dădea seama, cumva, că nu este momentul să vorbească.

Zena spuse ceva, dar nu se putu înţelege nimic; vocea nu îi era decât un murmur răguşit. Bunny scoase un sunet întrebător, abia auzit, iar Zena îşi drese glasul şi spuse:

— Cincisprezece ani.

Bunny aşteptă liniştită vreme de câteva minute, întrebându-se de ce oare Zena nu clipea deloc din ochi. Cu siguranţă că o usturau… Ridică mâna şi îi atinse pleoapele. Zena clipi şi se agită greoi.

— Cincisprezece ani am încercat întruna să fac în aşa fel ca asta să nu se întâmple. Am ştiut despre ce e vorba din clipa în care am văzut nestematele. Poate chiar dinainte… Dar am fost sigură când le-am văzut.

Închise ochii; glasul părea să-i capete astfel mai multă vigoare, ca şi cum privirea-i intensă ar fi epuizat-o.

— Eram singura care ştia. Canibalul nădăjduia doar. Nici chiar Horty nu ştia. Numai eu. Numai eu. Cincisprezece ani…

Bunny îi mângâie genunchiul. Trecu un timp îndelungat. La un moment dat, fu sigură că Zena adormise şi începu să se cufunde în propriile ei gânduri, când glasul adânc şi istovit se făcu din nou auzit.

— Sunt vii.

Bunny îşi ridică privirile; Zena îşi pusese mâna peste nestemate.

— Gândesc şi vorbesc. Se împerechează. Trăiesc. Astea două sunt Horty.

Se îndreptă şi îşi dădu părul pe spate.

— Aşa am aflat. Stăteam la masă, în seara aceea, când l-am găsit pe Horty, la restaurantul de pe autostradă. Un tip s-a strecurat în camion ca să ne jefuiască, ţii minte? Tipul a călcat pe cristalele astea, iar lui Horty i s-a făcut rău. Era înăuntru, cu uşa închisă şi destul de departe de camion, dar a ştiut. Bunny, îţi aminteşti?

— Îhâm. Havana vorbea deseori despre asta. Deşi nu cu tine. Am ştiut totdeauna când nu voiai să vorbeşti despre ceva, Zee.

— Acum vreau, spuse Zena istovită, umezindu-şi buzele. De când eşti la bâlci, Bunny?

— Cred că de vreo optsprezece ani.

— Eu sunt de douăzeci. Sau pe-aproape, oricum. Lucram cu Fraţii Kwell când Canibalul s-a asociat cu ei. Pe atunci avea deja o menajerie întreagă, îl avea pe Gogol, şi un pitic idiot şi un şarpe cu două capete şi o veveriţă fără blană. El, unul, făcea un număr de telepatie. Kwell i-a vândut partea aproape pe nimic. După două primăveri şi după ce i-a lovit o tornadă, Kwell se săturase de bâlci. Au fost nişte ani în care afacerile mergeau prost. Am rămas la bâlci mai mult pentru că eram deja de o bucată de vreme şi mă obişnuisem. Oricum, nicăieri în altă parte n-ar fi fost mai bine.

Oftă, privind înapoi peste cei douăzeci de ani.

— Canibalul era obsedat de ceea ce el numea un hobby. Nu oamenii anormali şi monştrii sunt hobby-ul lui. Şi nici bâlciul. Astea nu sunt decât efectele hobby-ului.

Luă nestematele şi le scutură ca pe nişte zaruri, făcându-le să sune.

— Astea-s hobby-ul lui. Lucrurile astea creează uneori fiinţe anormale. Când obţinea câte un nou monstru – cuvântul le şocă pe amândouă, făcându-le să tresară – îl păstra. S-a apucat de afacerea cu bâlciul ca să-i poată ţine cu el şi totodată ca să scoată bani de pe urma lor. Asta era. Îi păstra şi îi studia şi făcea mereu alţii, tot mai mulţi.

— Şi deci aşa apar de fapt monştrii?

— Nu! Nu toţi. Ştii despre glande şi mutaţii şi toate celelalte. Cristalele astea îi creează şi ele, asta-i tot. O fac – cred că o fac – cu intenţie.

— Nu înţeleg, Zee.

— Dumnezeu să te binecuvânteze! Nici eu nu înţeleg. Nici Canibalul nu înţelege, deşi cunoaşte o mulţime de lucruri despre ele. Poate să le vorbească, într-un anume fel.

— Cum?

— E ceva aidoma cu cititul gândurilor, îşi concentrează mintea asupra lor. Le… loveşte cu gândurile lui până când fac ce le cere el.

— Şi ce le cere să facă?

— O groază de lucruri. Dar toate au un singur numitor comun. Vrea un… un intermediar. Vrea ca ele să-i facă o fiinţă căreia să-i poată vorbi şi să-i dea ordine. Şi care apoi ar putea vorbi cu cristalele, obligându-le să execute tot ce le-ar cere el.

— Cred că nu-mi prea merge mintea, Zee.

— Nu, nu-i adevărat, scumpo. Bunny, Bunny, sunt atât de *fericită* că eşti aici!

O trase pe mica albinoasă lângă ea în fotoliu şi o strânse în braţe cu frenezie.

— Lasă-mă să-ţi spun, Bun. Trebuie să-ţi spun! Ani în şir n-am spus nimănui o vorbă…

— N-am să înţeleg nici măcar un cuvânt din zece, pun rămăşag.

— Ba o să înţelegi, mieluşico. Stai bine? Ei, deci aşa… vezi tu, cristalele astea-s un fel de animale, sau cam aşa ceva. Nu seamănă cu niciun alt animal care a existat vreodată pe Pământ. Oricum, nu cred că provin de pe Pământ. Canibalul mi-a spus că vede uneori o imagine cu stele albe şi galbene pe un cer negru, aşa cum se pare că arată spaţiul din afara Pământului. El crede că au fost aduse cumva aici.

— Ţi-a spus ţie asta? Vrei să zici că a vorbit cu tine despre ele?

— Ore-n şir. Cred că oricine simte până la urmă nevoia să stea de vorbă cu cineva. El a stat de vorbă cu mine. M-a ameninţat de nu ştiu câte ori că mă omoară dacă scap cuiva fie şi numai un cuvânt. Dar nu de asta am păstrat secretul. Vezi tu, Bunny, el era bun cu mine. E nebun şi crud, dar totdeauna s-a purtat frumos cu mine.

— Ştiu. Ne miram şi noi.

— Nu înţelegeam deloc de ce secretul ăsta ar fi putut interesa pe cineva. Cel puţin, nu la început, vreme de câţiva ani buni. Iar când am aflat ce încerca să facă el în realitate, nu mai *puteam* spune nimănui: nimeni nu m-ar fi crezut. Tot ce mai puteam face era să aflu cât mai multe şi să sper că-l voi putea opri la momentul oportun.

— Să-l opreşti de la ce, Zee?

— Păi… Uite ce e: lasă-mă să-ţi mai spun câte ceva despre cristale. Atunci o să înţelegi. Cristalele astea copiază lucrurile. De exemplu, dacă un asemenea cristal se află lângă o floare, el ar putea face o altă floare, aproape identică cu prima. La fel s-ar întâmpla cu un câine, ori cu o pasăre. Cel mai adesea, însă, copiile nu ies corecte. Aşa cum s-a întâmplat cu Gogol. Sau cu şarpele cu două capete.

— Gogol e unul dintr-ăştia?

Zena dădu din cap.

— Da. Omul-Peşte. Cred că urma să fie o fiinţă omenească. Dar a ieşit fără braţe, fără picioare, fără dinţi şi nu poate să transpire, astfel încât trebuie ţinut într-un bazin cu apă, altfel moare.

— Dar pentru ce fac cristalele aşa ceva?

Ea scutură din cap.

— Ăsta-i unul din lucrurile pe care Canibalul se străduieşte să le afle. Nu există nicio regulă în privinţa fiinţelor pe care le fac cristalele, Bunny. Adică, o copie poate să arate exact ca originalul, iar alta poate să iasă complet aiurea, iar alta poate fi atât de nereuşită, încât să nu trăiască deloc. Din acest motiv vrea el neapărat un intermediar – cineva în stare să comunice cu cristalele. El n-a fost niciodată capabil s-o facă, decât cu intermitenţă. Şi n-a fost capabil nici să le înţeleagă mai mult decât am

putea noi două să înţelegem chimia anorganică, sau principiul radarului, sau mai ştiu eu ce. Dar mai e ceva, şi mai de neînţeles: există mai multe tipuri de cristale; unele sunt mai complicate decât altele şi au capacităţi superioare. Poate că de fapt toate sunt la fel, doar că unele sunt mai vârstnice. Nu se ajută niciodată între ele; s-ar părea că n-au nimic de-a face unul cu celălalt.

Şi totuşi se înmulţesc. Canibalul nu ştia asta. Ştia doar că uneori, câte o pereche de cristale încetau să reacţioneze când le lovea. La început a crezut că muriseră. O dată chiar a disecat o asemenea pereche. Altă dată, i-a dat una bătrânului Worble.

— Mi-l amintesc! Fusese un om voinic, dar îmbătrânise, îl ajuta pe bucătar, şi mai făcea şi altele de felul ăsta. A murit.

— A murit – e un fel de-a spune, îţi aminteşti de lucrurile pe care le sculpta?

— O, da – păpuşi şi jucării şi tot felul de mărunţişuri din astea.

— Aşa-i. A făcut o dată un omuleţ pe arcuri şi le-a folosit pe astea drept ochi.

Aruncă cristalele în sus şi le prinse din nou.

— Dăruia totdeauna copiilor jucăriile pe care le făcea. Era un moşneag cumsecade. Ştiu ce s-a întâmplat cu omuleţul ăla pe arcuri. Canibalul nu a aflat niciodată, dar mie mi-a spus-o Horty. Într-un fel sau altul, a trecut din mână în mână şi până la urmă a ajuns într-un orfelinat – cel în care a stat Horty pe când era un prichindel, într-un interval de şase luni, cristalele au devenit o parte din el – sau el a devenit o parte din ele.

— Dar ce-a fost cu Worble?

— Oh, păi, peste vreun an, Canibalul a început să se întrebe dacă cristalele se împerechează şi ce se întâmplă în cazul acesta. Era speriat la gândul că dăduse de pomană două din ele, mari şi bine dezvoltate, care poate că nu muriseră de fapt. Când Worble i-a spus că le montase într-una din jucăriile pe care le făcea, care acum ajunsese mai mult ca sigur în mâinile vreunui copil, ce mai, Canibalul

bineînţeles că s-a înfuriat şi l-a lovit. L-a trântit cât colo. Bătrânul Worble nu s-a mai trezit niciodată, cu toate că a mai trăit două săptămâni. Nimeni nu mai ştie în afară de mine. S-a întâmplat afară, în spatele cortului în care se află bucătăria. Am văzut totul.

— N-am ştiut niciodată, suflă Bunny, cu ochii ei rubinii larg deschişi.

— Nimeni n-a ştiut, repetă Zena. Hai să bem nişte cafea – dar, scumpo! Tu nici nu ţi-ai luat micul dejun, biata de tine!

— O, Doamne, făcu Bunny, nu-i nimic. Spune mai departe.

— Hai la bucătărie, spuse Zena ridicându-se cu greu. Nu, n-ai de ce să te miri că sunt momente când Canibalul pare inuman. El... el *nu este* om.

— Dar ce este, atunci?

— O să ajung şi la asta. Cât despre cristale, Canibalul spune că poţi reda cel mai bine modul în care ele dau tot felul de lucruri – plante şi animale, şi aşa mai departe – asemuindu-l cu visul. Visezi şi tu uneori, aşa că ştii că în vis lucrurile sunt uneori exacte şi clare, iar alteori estompate sau deformate, ori disproporţionate, nu?

— Îhî. Unde sunt ouăle?

— Uite-le aici, dragă. Ei bine, cristalele visează uneori. Atunci când visele le sunt limpezi şi exacte, creează plante frumoase şi bune, şi şobolani sau păianjeni adevăraţi, sau păsări aşa ca în realitate. Totuşi, de cele mai multe ori nu se întâmplă aşa. Canibalul zice că astea-s vise erotice.

— Cum adică?

— Visează doar când sunt gata să se împerecheze. Dar unele sunt prea tinere, sau nedezvoltate, sau poate că nu găsesc la timp partenerul potrivit. Când însă visează în felul ăsta, ele modifică moleculele dintr-o plantă, transformând-o într-alta, sau fac dintr-o grămadă de mucegai o pasăre. Nimeni nu poate şti ce anume se hotărăsc ele să facă şi de ce.

— Dar de ce au nevoie să facă asemenea lucruri ca să se împerecheze?

— Canibalul nu crede că o fac neapărat ca să se poate acupla, răspunse Zena, cu un glas liniştit. Sparse cu îndemânare un ou, lovindu-l uşor de marginea tigăii. El numeşte asta un sub-produs. E ca şi cum ai fi îndrăgostită şi nu te-ai mai gândi la nimic în afară de cel pe care îl iubeşti şi ai compune un cântec. Poate că respectivul cântec n-ar avea nicio legătură cu iubitul tău, ci ar vorbi despre un pârâu, sau o floare, sau mai ştiu eu ce. Despre vânt, de pildă. Poate că n-ar fi nici măcar terminat. Ei, cântecul acesta ar fi un sub-produs. Ai înţeles?

— Aha. Deci cristalele fac lucruri – sau măcar le încropesc – aşa cum îşi face cântecele Tin Pan Alley.

— Cam aşa ceva.

Zena zâmbi. Era primul zâmbet după multă vreme.

— Stai jos, scumpo; aduc eu pâinea prăjită. Aşa. Atunci când două cristale se împerechează – asta-i părerea mea – se întâmplă ceva diferit. Ele fac o fiinţă completă. Dar nu o fac pornind de la orice fel de fiinţă, aşa cum procedează cristalele singure. Mai întâi par să moară amândouă deopotrivă. Vreme de câteva săptămâni, ele zac pur şi simplu aşa. După aceea, încep să viseze împreună acelaşi vis. Găsesc ceva aflat în apropierea lor, care este viu, şi îl creează din nou. Îl schimbă, celulă cu celulă. Tu nu poţi vedea schimbarea producându-se în fiinţa respectivă. Ar putea fi un câine, să zicem; ei bine, câinele va continua să mănânce şi să alerge de colo-colo, să urle la lună şi să hărţuiască pisicile. Dar într-o bună zi – nu ştiu cât de mult durează asta – el va fi complet înlocuit, schimbat până în cele mai infime detalii.

— Şi atunci?

— Atunci se poate schimba singur – dacă îi va trece vreodată prin cap să o facă. Poate deveni aproape orice ar vrea să fie.

Bunny se opri din mestecat, chibzuind, apoi înghiţi şi întrebă:

— În ce să se schimbe?

— Oh, păi ar putea să se mărească sau să se micşoreze. Sau să-i crească mai multe membre. Sau ar putea să

capete nişte forme ciudate: mic şi plat, sau rotund ca o minge. Dacă e rănit rău, pot să-i crească la loc alte membre noi. Şi ar putea face cu mintea nişte lucruri pe care nici nu ni le-am putea imagina. Bunny, tu ai citit vreodată despre lycantropi?

— Fiinţele acelea oribile care se transformă din lupi în oameni şi invers?

Zena sorbi din cafea.

— Îhâm. Mă rog, astea-s mai mult legende, în general, dar se poate să fi pornit de la cineva care a văzut o asemenea schimbare.

— Vrei să spui că cristalele astea vii sunt de mai mult timp pe Pământ?

— Doamne, sigur că da! Canibalul spune că apar întruna, fără încetare; trăiesc, se înmulţesc şi mor aici, la noi.

— Şi asta doar ca să facă monştri şi lycantropi, murmură Bunny uluită.

— Nu, draga mea! Crearea acestor fiinţe nu înseamnă nimic pentru ele. Cristalele îşi trăiesc viaţa lor proprie. Nici măcar Canibalul nu ştie ce fac ele, la ce se gândesc. Fiinţele pe care le creează sunt ca nişte lucruri pe care le faci când eşti distrat – ca mâzgălelile pe o foaie de hârtie, pe care o arunci după aceea la coş. Dar Canibalul crede că ar putea reuşi să le înţeleagă dacă va obţine un intermediar.

— Dar de ce ţine cu tot dinadinsul să înţeleagă o fiinţă atât de trăsnită?

Chipul micuţ al Zenei se întunecă.

— Când am descoperit asta, am început să-l ascult cu atenţie – şi să sper că într-o bună zi o să-l pot opri. Bunny, Canibalul îi urăşte pe oameni. Urăşte şi dispreţuieşte întreaga omenire.

— A, da, sigur că da, spuse Bunny.

— Chiar şi acum, fărâma de putere pe care o are asupra cristalelor a reuşit să le facă pe câteva din ele să-l asculte şi să îndeplinească ceea ce le cere. Bunny, a îngropat în mlaştini cristale în jurul cărora a pus ouă de ţânţari

purtători de malarie. A prins nişte şerpi veninoşi de coral din Florida şi i-a adus în California de Sud. Tot felul de lucruri din astea. Este unul din motivele pentru care păstrează bâlciul. Datorită lui, străbate tot cuprinsul ţării, parcurgând acelaşi drum an de an. Se întoarce mereu înapoi pe unde a fost, găsind cristalele acolo unde le-a lăsat şi măsurând întinderea răului pe care l-au făcut oamenilor. Şi găseşte mereu alte cristale. Le găseşte peste tot. Umblă prin păduri şi prerii, emiţând din când în când o… un fel de gând, aşa cum ştie el. Asta le provoacă o suferinţă pe care el o simte. Le vânează astfel, conducându-se după semnalele lor de durere, până când ajunge la ele. Dar, oricum, sunt peste tot, puzderie. Arată ca nişte pietricele sau ca nişte bulgări de pământ până ce nu le cureţi.

— Vai, ce… ce cumplit!

Ochii lui Bunny străluciră de lacrimi.

— Ar trebui… ucis!

— Nu ştiu dacă poate fi ucis.

— Vrei să spui că el e într-adevăr una din fiinţele acelea create de cristale?

— Chiar crezi că o fiinţă omenească ar fi în stare să se comporte ca el?

— Dar ce-ar face cu intermediarul acela, dacă l-ar obţine?

— L-ar instrui. Creaturile care sunt făcute de două cristale pot fi orice cred ele că sunt. Canibalul are de gând să-l convingă pe intermediar că nu este decât un servitor aflat la ordinele lui. Intermediarul l-ar crede pe deplin şi s-ar considera astfel. Prin el, Canibalul ar dobândi realmente putere asupra cristalelor. Probabil că le-ar putea face chiar să se împerecheze şi să viseze împreună orice fiinţă pe care ar dori-o el, oricât de oribilă. Ar putea împrăştia boli şi epidemii şi otrăvuri până ce nu va mai rămâne nicio fiinţă omenească pe tot Pământul! Iar cel mai rău lucru este că bietele cristale nici măcar nu par să vrea aşa ceva! Ele se mulţumesc să rămână în continuare ceea ce sunt, făcând o floare sau o pisică din când în când, rumegându-şi gândurile proprii şi trăindu-şi felul de viaţă care le este

specific, oricât de ciudat ni s-ar părea el nouă. Ele n-au nimic cu omenirea! Pur şi simplu nici nu le *pasă* de ea!

— Vai, Zee! Şi tu ai dus toată povara asta atâta amar de ani!

Bunny ocoli masa în fugă şi o sărută.

— Vai, scumpo, de ce n-ai spus nimănui nimic?

— N-am avut curajul, iubito. Ar fi crezut că mi-am ieşit din minţi. Şi pe deasupra, mai e şi Horty.

— Ce-i cu Horty?

— Horty era mic şi se afla într-un orfelinat atunci când jucăria aceea cu ochi de cristal a ajuns cumva acolo. Cristalele l-au ales pe el. Totul se potriveşte; mi-a spus că o dată, când omuleţul pe arcuri – pe care-l botezase Junky – i-a fost luat, era cât pe ce să moară. Medicii de acolo au crezut că e un soi de psihoză. Bineînţeles însă că nici vorbă nu putea fi de aşa ceva; copilul se afla într-o dependenţă ciudată faţă de perechea de cristale şi nu putea trăi departe de ele. Li s-a părut că era mai simplu să-i lase jucăria – care era urâtă, din câte mi-a spus Horty – decât să încerce să-i trateze psihoza, în orice caz, Junky l-a însoţit pe Horty atunci când a fost adoptat – din întâmplare, chiar de către Armand Bluett, judecătorul ăla.

— E un om îngrozitor! Pare aşa de moale şi de… *umed*!

— Canibalul a căutat o asemenea fiinţă făcută de două cristale vreme de douăzeci de ani şi mai bine, numai că fără s-o ştie. Păi, cristalul pe care l-a găsit prima dată făcea probabil parte dintr-o pereche, dar el nu şi-a dat seama. A continuat să nu-şi dea seama până când a descoperit ce era cu Horty. A bănuit tot timpul, dar nu a ştiut niciodată cu certitudine până acum. Eu am ştiut din noaptea în care l-am cules pe Horty. Canibalul ar fi dat tot ce avea pe lume în schimbul lui Horty – o fiinţă omenească plăsmuită de cristale. Ba nu; de fapt, Horty nu este o fiinţă omenească; a încetat să mai fie încă de la vârsta de un an. Dar cred că pricepi ce vreau să spun.

— Şi ăsta ar fi intermediarul pe care-l vrea Canibalul?

— Exact. Aşa că, atunci când am înţeles ce este Horty, am profitat de ocazie ca să-l ascund în ultimul loc de pe

lume la care s-ar fi gândit Pierre Monetre să-l caute – adică chiar sub nasul lui.

— Vai, Zee! Ce risc cumplit! N-ar fi avut cum să nu-l descopere până la urmă!

— Şansele erau foarte mici. Mie Canibalul nu-mi poate citi gândurile. Poate să mă îmboldească şi să mă cheme într-un fel ciudat, dar nu poate să-mi pătrundă în minte. Nu-mi poate face ce ţi-a făcut ţie Horty adineauri. Canibalul te-a hipnotizat ca să te silească să furi nestematele şi să i le aduci. Horty a intrat în mintea ta, până în străfunduri, şi ţi-a curăţat-o, dând afară totul.

— Îmi… îmi amintesc. A fost o adevărată nebunie.

— L-am luat pe Horty cu mine şi m-am ocupat de el fără răgaz. Am citit toate cărţile pe care am putut pune mâna şi l-am îndopat cu ele. Toate cărţile, Bunny, de orice fel – anatomie comparată, istorie, muzică, matematică, chimie – tot ce credeam că l-ar putea ajuta să cunoască ceea ce este omenesc. Un latin din Antichitate a spus: *Cogito ergo sum* – „Gândesc, deci exist”. Horty este esenţa acestei maxime. Pe vremea când era pitic, credea că este pitic, drept pentru care nu a crescut deloc şi nu s-a gândit niciodată că vocea ar trebui să i se schimbe. Nu i-a trecut o clipă prin cap să aplice ceea ce învăţase în propriul lui interes; mă lăsa totdeauna pe mine să hotărăsc în locul lui. Depozita tot ce învăţa într-un compartiment ermetic închis, şi nu s-a atins de el până când nu a hotărât că venise vremea să-l folosească. Are o memorie eidetică, ştii.

— Ce-i asta?

— Memorie fotografică, îşi aminteşte perfect tot ce a văzut sau a auzit sau a citit. Când degetele au început să-i crească la loc – erau zdrobite complet şi fără vreo speranţă de-a se mai reface – am păstrat un secret desăvârşit. Era singurul lucru care i-ar fi putut îngădui lui Canibal să descopere ce era Horty. Degetele oamenilor nu se pot regenera. Fiinţele create de un singur cristal nu pot s-o facă nici ele. Canibalul îşi petrecea ore în şir din noapte stând în cortul care adăposteşte menajeria şi încercând s-o forţeze pe veveriţa cheală să capete blană sau să-l facă pe Gogol,

Băiatul-Peşte, să capete bronhii, îmboldindu-i cu mintea. Dacă vreuna din ele ar fi fost o fiinţă creată de două cristale, s-ar fi reparat singură.

— Cred că înţeleg. Şi tu ai făcut totul ca să-l convingi pe Horty că este o fiinţă omenească?

— Aşa e. Trebuia să simtă înainte de toate că face parte din omenire. Din acest motiv l-am învăţat să cânte la chitară, după ce degetele i-au crescut la loc, astfel încât să poată învăţa muzica repede şi la perfecţie. Poţi învăţa mai multă teorie muzicală într-un an de chitară decât în trei de pian, iar muzica este una dintre cele mai omeneşti creaţii din câte există... A avut o încredere deplină în mine, pentru că nu l-am lăsat niciodată să gândească cu propria lui minte.

— Nu... nu te-am mai auzit nicicând vorbind ca acum, Zee. Vorbeşti ca din cărţi.

— A trebuit să joc şi eu un rol, scumpo, spuse încet Zena. La început, am fost nevoită să-l ţin pe Horty ascuns până când a învăţat tot ce i-am putut spune eu. Apoi am fost obligată să-mi imaginez o modalitate prin care să-l fac să-l împiedice pe Canibal să-şi atingă ţelurile, fără să rişte să devină sclavul lui.

— Dar cum ar putea să facă el aşa ceva?

— Bănuiesc că Monetre este creat de un singur cristal. Cred că, dacă Horty ar putea să înveţe numai să folosească biciul acela mental pe care îl posedă Canibal, atunci l-ar putea distruge cu el. Dacă l-aş ucide pe Canibal cu un glonte, acesta nu i-ar omorî şi cristalul. Poate că se va uni cu un altul mai târziu, şi-l va crea din nou, în întregime, de data aceasta posedând toată puterea pe care o are o fiinţă zămislită de două cristale.

— Zee, de unde ştii că el nu este creat de două cristale?

— Nu ştiu, răspunse Zena deprimată. Dacă este aşa, atunci pot doar să mă rog ca Horty să se preţuiască suficient de mult ca fiinţă omenească pentru a nu accepta să devină ceea ce Canibalul doreşte să facă din el. Ura lui faţă de Armand Bluett este un sentiment omenesc, ca şi

dragostea pentru Kay Hallowell. Cu aceste două lucruri l-am tot bătut la cap până ce au devenit o parte din el însuşi.

Bunny tăcuse încă dinainte de ţâşnirea acestui şuvoi de vorbe amare. Ştia că Zena îl iubea pe Horty; că era totuşi femeie suficient de mult pentru a simţi apariţia lui Kay Hallowell ca pe o ameninţare profundă; că luptase şi că izbutise să-şi stăpânească tentaţia de a-l îndepărta pe Horty de Kay; şi, mai mult decât orice, că avea de înfruntat groaza şi remuşcarea, acum că îndelungata ei strădanie ajunsese într-un punct critic.

Privi faţa mândră şi descompusă a Zenei, colţul buzelor ce-i atârna uşor într-o parte, capul înclinat într-un gest dureros, umerii drepţi ce i se profilau sub rochia grea, şi ştiu că nu avea să o uite niciodată. Umanitatea este un concept apropiat celor anormali, care, spre marea lor disperare, se află mereu doar în marginea ei şi care, zdrobiţi de neputinţă şi durere, îşi afirmă calitatea de membri, fără să înceteze vreodată să-şi întindă braţele diforme înspre ea. În mintea lui Bunny, silueta aceasta chinuită şi curajoasă se întipări ca o întruchipare a jertfei.

Ochii li se întâlniră şi Zena zâmbi cu greutate.

— Hei, Bunny.

Bunny deschise gura şi tuşi, sau poate că suspină. O cuprinse pe Zena cu braţele şi-şi cuibări bărbia în scobitura răcoroasă a gâtului ei măsliniu. Strânse cu putere din ochi ca pentru a-şi da drumul lacrimilor. Când îi deschise, putu să vadă din nou. Şi atunci îşi pierdu graiul.

Privind peste umărul Zenei, prin uşa de la bucătărie, văzu dincolo, în sufragerie, o siluetă uriaşă şi costelivă. Buza de jos i se bălăngăni peste bărbie în timp ce intrusul se apleca peste măsuţa de cafea. Mâinile fine apucară mai întâi o nestemată, apoi şi pe cealaltă. Se îndreptă din spate, îi aruncă o privire vag compătimitoare ce îi lumină o clipă faţa gri-verzuie şi ieşi în tăcere pe uşă

— Bunny, draga mea, mă doare!

Nestematele acestea sunt Horty, gândi Bunny. Acum o să-i spun că Solum le-a luat ca să i le ducă înapoi

Canibalului. Faţa şi vocea îi erau uscate şi albe, ca de cretă, atunci când rosti:

— Abia de-acum o să înceapă necazurile…

Horty urcă scările în goană şi năvăli în casă.

— Parcă aş umbla pe nisip mişcător, spuse el cu răsuflarea tăiată. Fiecare nenorocit de lucru pe care vreau să-l apuc îmi scapă printre degete. Orice aş face şi oriunde m-aş duce, este fie prea devreme, fie prea târziu, fie…

În acel moment o zări pe Zena în fotoliu, stând încremenită, cu ochii larg deschişi aţintiţi în gol, iar pe Bunny ghemuită la picioarele ei.

— Ce se întâmplă aici?

Îi răspunse Bunny:

— În timp ce eram în bucătărie, a venit Solum şi a luat nestematele şi noi n-am putut să-l împiedicăm, n-am putut face nimic, iar Zena n-a mai scos o vorbă de atunci şi sunt speriată şi nu ştiu ce să fac… Ooff! încheie ea izbucnind în plâns.

— Dumnezeule!

Din doi paşi străbătu încăperea, o ridică pe Bunny, ţinând-o strâns în braţe câteva clipe, după care îi dădu drumul şi îngenunche lângă Zena.

— Zee…

Ea nu făcu nicio mişcare. Ochii ei, cu pupilele dilatate, păreau două ferestre dând spre o noapte mult prea întunecoasă. Îi ridică bărbia şi o privi fix în ochi. Zena începu să tremure şi să strige, apoi porni să se zbată în braţele lui ca arsă.

— Nu, nu…

— Ah, Zee, îmi pare rău. N-am ştiut că o să te doară.

Se lăsă pe spate şi îşi ridică privirile, părând în cele din urmă să-l vadă.

— Horty, eşti teafăr…

— Desigur. Ce-a fost cu Solum?

— Are cristalele. Ochii lui Junky.

— De doisprezece ani le ţine departe de Canibal, şopti Bunny, iar acum…

— Crezi că Monetre l-a trimis pentru ele?

— Se poate. Cred că m-a urmărit şi a aşteptat până ce te-a văzut plecând. A intrat şi a ieşit atât de repede, că n-am putut decât să ne uităm la el.

— Ochii lui Junky…

Atunci îşi aminti. Copil fiind, aproape că murise atunci când Armand îi aruncase jucăria. La fel, când vagabondul acela o zdrobise cu piciorul, simţise o durere sfâşietoare, cu toate că se afla în restaurant, la vreo şaizeci de metri distanţă. Iar acum, Canibalul ar putea… Ah, nu. Era prea mult.

Deodată, Bunny se pocni cu palma peste gură.

— Horty, mi-a trecut acum prin cap că Solum n-a venit singur. Canibalul îşi dorea atât de mult nestematele… şi ştii cum procedează el când vrea ceva. Nu suportă să aştepte. Probabil că acum se află în oraş.

— Nu, rosti Zena, ridicându-se ţeapănă. Nu, Bunny. Dacă nu mă înşel, a fost în oraş, iar acum este în drum spre bâlci. Dacă îşi închipuie că fata aceea, Kay Hallowell, este Horty, atunci va dori să aibă nestematele acolo unde poate să se ocupe de ele şi s-o supravegheze şi pe ea în acelaşi timp. Pun pariu că în clipa asta goneşte înapoi spre bâlci.

Horty suspină.

— Ah, de n-aş fi plecat! Poate că aş fi reuşit să-l opresc pe Solum, şi chiar să ajung la Canibal şi… la naiba! Maşina lui Nick era în garaj; mai întâi a trebuit să-l găsesc pe Nick şi să îi cer să mi-o împrumute, apoi a trebuit să mut un camion parcat chiar în faţa garajului, apoi am constatat că nu avea apă în radiator şi… înţelegeţi voi. Oricum, am obţinut maşina. Este parcată jos, în faţă. Am de gând s-o şterg chiar acum. Cum până acolo sunt aproape cinci sute de kilometri, ar trebui să-l pot ajunge din urmă pe… apropo, când a fost Solum aici?

— Acum vreo oră. Dar n-ai cum să-i ajungi, Horty. Şi nici nu vreau să mă gândesc la ce o să ţi se întâmple când o să înceapă să se ocupe de nestematele acelea.

Horty îşi scoase nişte chei, le aruncă în aer, după care le prinse.

— Poate că o să reuşim totuşi, spuse el dintr-odată.

Se repezi la telefon. Ascultându-l cum vorbea precipitat în receptor, Zena se întoarse spre Bunny.

— Cu avionul. Bineînţeles că da.

Horty puse receptorul jos şi se uită la ceas.

— Dacă ajung la aeroport în douăsprezece minute, pot să prind avionul.

— Vrei să spui că putem să-l prindem.

— Nu, voi nu veniţi cu mine. De-acum încolo, afacerea mă priveşte strict personal. Voi, copii, aţi trecut prin suficiente necazuri.

Bunny îşi puse pardesiul.

— Mă întorc la Havana, spuse ea scurt, iar pe faţă i se citea o hotărâre de neclintit, în pofida trăsăturilor ei copilăreşti.

— Doar n-o să mă lăsaţi aici, spuse Zena categorică, luându-şi la rândul ei pardesiul. Hai să nu ne certăm, Horty. Am foarte multe lucruri să-ţi spun şi poate şi multe de făcut.

— Dar…

— Cred că are dreptate, spuse Bunny. Are o mulţime să-ţi spună.

*

Când ajunseră la aeroport, avionul înainta deja încet pe calea de rulare, îndreptându-se spre pistă. Horty porni în viteză după el, claxonând întruna, până ce acesta se opri, aşteptându-i. După ce s-au instalat pe locurile lor, Zena începu să vorbească cu o voce liniştită şi nu termină decât cu zece minute înainte de aterizare.

Horty căzu pe gânduri şi rosti după o vreme:

— Deci asta sunt.

— E o chestie să fii aşa ceva, remarcă Zena.

— Şi de ce nu mi-ai spus în toţi anii aceştia?

— Fiindcă erau prea multe lucruri pe care nu le ştiam. Pe care nu le ştiu nici acum… Nu ştiam cât ar fi putut scoate de la tine Canibalul dacă ar fi încercat s-o facă; nu ştiam cât timp le trebuia convingerilor pe care le aveai despre tine însuţi ca să se consolideze. Tot ce am încercat să fac a fost să te determin să accepţi fără discuţii că erai o fiinţă omenească, o parte din umanitate, şi să creşti cu această idee.

Se întoarse brusc spre ea.

— De ce am mâncat furnici?

Ea dădu din umeri.

— Nu ştiu. S-ar putea ca nici măcar două cristale să nu facă o treabă perfectă. Oricum, aveai o carenţă de acid formic. Ştiai că în franceză „furnică” se spune *fourmi*? Furnicile conţin o cantitate mare de acid formic. Unii copii mănâncă varul din tencuială pentru că au nevoie de calciu. Altora le plac prăjiturile arse pentru carbonul din ele. Dacă ai avut o carenţă, fii sigur că a fost serioasă.

Flapsurile se lăsară şi simţiră că avionul îşi încetineşte viteza.

— Am ajuns. Cât de departe e bâlciul de aici?

— La vreo şase kilometri. Putem lua un taxi.

— Zee, o să te las undeva în afara bâlciului. Ai trecut prin prea multe.

— Eu o să vin cu tine, spuse Bunny fermă. Dar, Zee… cred că are dreptate. Te rog să stai deoparte până ce… până ce se sfârşeşte totul.

— Ce ai de gând să faci?

El îşi desfăcu mâinile.

— Tot ce o să pot. S-o scot pe Kay de acolo. Să-l opresc pe Armand Bluett să-şi ducă la îndeplinire planurile ticăloase pe care le are în privinţa ei şi a moştenirii. Cât despre Canibal… nu ştiu, Zee. Voi acţiona funcţie de împrejurări. Dar numai *eu*. Tu ai făcut tot ce-ai putut. Hai să privim lucrurile în faţă: abia te poţi mişca. Ar trebui să stau tot timpul cu ochii pe tine.

— Are dreptate, Zee. Te rog… făcu Bunny.

— Bine, dar ai grijă, Horty, *te rog* să ai grijă!

*

E mai râu ca într-un coşmar, gândi Kay. Închisă într-o rulotă cu un nemernic înspăimântat şi cu un pitic pe moarte, fără a-i mai pune la socoteală pe nebunul şi pe monstrul acela, care se pot întoarce în orice clipă. Discuţii nebuneşti despre degete care lipsesc, despre nestemate vii şi ideea încă şi mai descreierată cum că ea nu este Kay, ci altceva sau altcineva.

Havana gemu. Ea stoarse prosopul şi-i tamponă din nou fruntea. Văzu din nou cum buzele îi tremură şi i se mişcă, dar din gât nu se auzi decât acelaşi bolborosit slab, ce se stinse repede.

— Vrea ceva, spuse ea. Ah, ce n-aş da să ştiu ce! I-aş aduce imediat orice ar vrea…

Armand Bluett stătea lângă fereastra deschisă, cu spatele lipit de perete, sprijinindu-şi cotul de pervaz. Kay bănuia că era o poziţie foarte incomodă şi că, probabil, îl dureau picioarele, dar nu vroia să se aşeze în ruptul capului, pentru ca nu cumva să se îndepărteze de fereastră. În felul acesta ar putea la o adică să strige după ajutor. Craiului ăstuia bătrân îi era dintr-odată teamă de ea. Încă o privea cu ochi umezi şi pofticioşi, dar era îngrozit. Oricum, dă-l încolo! Nu asta conta acum. Probabil că nimănui nu i-ar plăcea să-şi vadă identitatea pusă în dubiu, dar în cazul de faţă exista şi o latură bună. Orice putea să păstreze lăţimea rulotei între ea şi Armand Bluett era binevenit.

— Aş dori să-l laşi în pace pe monstrul ăla mic, rosti el scurt. Oricum, e pe ducă.

Ea îi aruncă o privire încărcată de ură, dar nu spuse nimic. Tăcerea se prelungi, întreruptă doar atunci când judecătorul îşi mişca picioarele amorţite. Într-un târziu. Bluett glăsui:

— Când domnul Monetre o să se întoarcă cu cristalele acelea, o să aflăm noi cine eşti. Şi să nu-mi spui iarăşi că nu ştii ce-i cu toată povestea asta, încheie el răstindu-se.

Ea oftă.

— Nu ştiu. Şi aş vrea să nu mai ţipi aşa. Nu-mi poţi smulge nişte informaţii pe care nu le deţin. Şi pe deasupra, omuleţul ăsta e bolnav.

Judecătorul fornăi şi se apropie şi mai mult de fereastră. Kay fu cât pe ce să se îndrepte spre el, mârâind ameninţător: probabil că judecătorul ar fi ieşit de-a dreptul prin perete. Dar chiar atunci, Havana gemu din nou.

— Ce e, dragă? Ce e?

Apoi se încordă. Simţi, în străfundurile minţii, o prezenţă asociată vag cu o muzică delicată şi lină şi deopotrivă cu o faţă plăcută, senină şi surâzătoare. Era ca şi cum i se pusese o întrebare căreia îi răspunse în tăcere: *Sunt aici. Sunt bine… cel puţin deocamdată.*

Se întoarse şi se uită la judecător, vrând să vadă dacă împărtăşeşte şi el strania experienţă. Bluett părea încordat. Stătea în picioare, cu un cot sprijinit de pervaz, şi-şi lustruia nervos unghiile pe reverul hainei.

Prin fereastră pătrunse o mână.

Era o mână mutilată. Se ivi în interiorul rulotei precum capul şi gâtul unei păsări de apă aflate în căutarea prăzii, trecu peste umărul lui Armand şi-şi răsfiră degetele sub ochii lui. Degetul mare şi arătătorul erau intacte. Degetul mijlociu era mai mic decât trebuie, iar celelalte două nu erau decât nişte cioturi acoperite de ţesut cicatriceal.

Sprâncenele lui Armand Bluett erau ca două semicercuri alungite şi zbârlite deasupra ochilor aproape ieşiţi din orbite, ce se făcuseră la fel de rotunzi ca şi gura-i larg deschisă. Buza superioară i se răsfrânse, acoperindu-i aproape cu totul nările. Scoase un sunet stins, urmat de un icnet ce se transformă într-un ţipăt, după care se prăbuşi.

Mâna dispăru pe unde venise. Se auzi zgomotul unor paşi repezi apropiindu-se de uşă, apoi un ciocănit şi o voce rostind:

— Kay! Kay Hallowel! Deschide!

Vocea îi tremură fără motiv.

— Ci… cine e? se bâlbâi ea.

— Horty.

Clanţa se agita violent.

— Grăbeşte-te, Canibalul trebuie să pice din moment în moment.

— Horty, eu… uşa e încuiată.

— Cheia trebuie să fie în buzunarul judecătorului. Grăbeşte-te.

Se apropie şovăind de trupul ce zăcea nemişcat pe spate, cu capul rezemat de perete şi cu ochii strâns închişi într-un efort violent de a se izola de lume. În buzunarul stâng al hainei găsi un breloc şi separat de el o cheie, pe care o luă. Se dovedi a fi cea bună.

Kay stătea în picioare, clipind din ochi în lumina soarelui.

— Horty!

— E-n regulă, spuse el intrând.

Îi atinse braţul şi zâmbi.

— N-ar trebui să scrii scrisori. Haide, Bunny.

— Credeau că eu ştiu unde te afli spuse Kay.

— Ei bine, acum ştii.

Se întoarse cu spatele la ea şi îl privi cu atenţie pe Armand Bluett.

— Ce privelişte! I-a fost rău de la stomac?

Bunny se năpustise spre pat şi îngenunchease lângă el.

— Havana… Vai, Havana…

Havana zăcea ţeapăn pe spate. Ochii îi erau sticloşi, iar buzele strâmbe şi uscate.

— Este… este… el… făcu Kay. Am făcut ce-am putut. Vrea ceva. Mi-e teamă că…

Se apropie de pat. Horty o urmă. Buzele palide şi umflate ale lui Havana se relaxară încet, apoi se încreţiră la loc, lăsând să scape un sunet slab.

— Aş *vrea* să ştiu ce doreşte! exclamă Kay.

Bunny nu spuse nimic. Îşi puse mâinile cu tandreţe pe obrajii lui fierbinţi, dar părând însă totodată că vrea să-i smulgă cuvintele nerostite. Horty se încruntă.

— Să văd dacă pot să aflu, spuse el.

Kay observă că faţa i se relaxează, devenind inexpresivă, apoi se aplecă peste Havana. Tăcerea deveni

dintr-odată atât de adâncă, încât zgomotele de afară părură că pătrund înăuntru ca o cascadă mugitoare.

O clipă mai târziu, Horty se întoarse spre Kay cu o figură schimonosită de durere.

— Ştiu ce vrea. Poate că nu mai avem timp; dar… trebuie să avem, spuse el cu hotărâre în glas. Mă duc în celălalt capăt al rulotei. Dacă se mişcă, adăugă el arătându-l pe judecător, pocneşte-l cu pantoful. De preferinţă, fără să te descalţi.

Ieşi din încăpere, masându-şi gâtul cu mâna într-un mod ciudat.

— Ce are de gând să facă?

Bunny, cu privirile aţintite pe chipul de muribund a lui Havana, răspunse:

— Nu ştiu. Ceva pentru Havana, probabil. Ai văzut cum arăta când a plecat? Nu pot crede că Havana o să… o să…

Dintr-un compartiment al rulotei se auzi răsunând o chitară. Cineva îşi acorda instrumentul. Nota „la” era prea joasă, şi se înălţă cu o fracţiune; nota „mi” era prea plată. Apoi se auzi melodia.

*

Undeva, o fată începuse să cânte la chitară *Stardust*. Vocea de soprană lirică, era plină şi limpede, pură ca a unui copil. Poate că asta şi era, de fapt. Sfârşitul fiecărei fraze era marcat de un *vibrato* uşor. Vocea rostea cuvintele, lungind măsura, iar chitara o acompania, creând ceva ce nu era nici improvizaţie, nici stilizare, ci doar un cântec liber ca respiraţia. Fără acorduri prea complicate, chitara puncta ici şi colo melodia în arabescuri rapide şi delicate.

Havana continua să-şi ţină ochii deschişi, fără să se mişte. Acum însă ochii încetaseră să-i mai fie sticloşi şi deveniseră umezi, iar după un timp începu să zâmbească. Kay îngenunche lângă Bunny, poate doar pentru a fi mai aproape… Continuând să zâmbească, Havana şopti:

— Kiddo.

Când acordurile încetară, faţa i se destinse şi rosti distinct:

— Hei.

Era un compliment exprimat printr-o singură silabă. După care, înainte ca Horty să se înapoieze, îşi dădu sufletul.

Odată aflat iarăşi în încăpere, Horty nici măcar nu se uită în direcţia patului. Părea că are probleme cu gâtul.

— Haideţi, spuse el răguşit. Trebuie să ieşim de aici.

O chemară pe Bunny şi se îndreptară spre uşă. Ea stătea însă lângă pat, ţinându-şi mâinile pe obrajii lui Havana, cu faţa ei blândă şi rotundă nemişcată.

— Bunny, hai odată. Dacă se întoarce Canibalul…

De afară se auzi zgomotul unor paşi, urmat de o bufnitură în peretele rulotei. Kay se răsuci şi se uită la fereastra dintr-odată întunecată de faţa mare şi tristă a lui Solum, ce o umplea aproape cu totul. Chiar atunci, Horty scoase un ţipăt ascuţit şi se prăbuşi zvârcolindu-se pe podea. Kay se întoarse cu faţa la uşa ce se deschidea.

— Frumos din partea voastră că m-aţi aşteptat, spuse Pierre Monetre, privind în jur.

Zena se ghemui pe marginea patului desfundat şi gemu. Horty şi Bunny plecaseră de aproape două ceasuri, lăsând-o în acest motel. În ora din urmă, deprimarea o copleşise cu totul, până ce devenise ca un fum înăbuşitor de tămâie, sau ca nişte haine de plumb ce-i acopereau membrele zdrobite. De două ori sărise în picioare şi începuse să se plimbe prin cameră nerăbdătoare, dar durerea din genunchi o silise să se întoarcă în pat, unde se apucase să lovească fără vlagă cu pumnii în pernă, după care zăcuse acolo inertă, copleşită de îndoielile ce păreau să se rotească fără încetare în jurul ei. Făcuse oare bine spunându-i lui Horty cine este el? N-ar fi trebuit să-l înveţe să fie mai crud şi mai aspru în general, nu numai pentru a se răzbuna pe Armand Bluett? Cât de adânc pătrunsese oare învăţătura ei în entitatea maleabilă care era Horty? Nu ar putea oare Monetre, cu forţa aceea feroce, stăpânitoare, să spulbere într-o clipă munca ei de doisprezece ani? Ştia atât de puţine şi simţea cu certitudine că era mult prea neînsemnată pentru a-şi fi asumat crearea unei... unei fiinţe omeneşti.

Dorea cu ardoare să poată pătrunde cu mintea în interiorul acelor cristale ciudate şi vii, aşa cum încercase Canibalul să o facă, dar întru totul, astfel încât să le poată descoperi mecanismele funcţionale şi să afle datele complete legate de o formă de viaţă atât de străină, încât părea să nu aibă nimic comun cu logica omenească. Cristalele aveau o vitalitate deosebită; creau, se înmulţeau, simţeau durerea; dar care era scopul vieţii lor? Dacă spargi unul dintre ele celorlalte nu pare să le pese. Şi de ce, de ce

oare plăsmuiau ele, visând, acele creaturi, într-un mod atât de laborios, celulă cu celulă, pentru a nu crea uneori decât o oroare, un monstru, o grozăvie neterminată şi nefuncţională, iar alteori, în schimb, doar pentru a copia la perfecţie o formă de viaţă, încât orice diferenţă între copie şi original dispărea; iar altă dată, ca în cazul lui Horty – pentru a crea ceva nou, care nu copiau nimic, ci era poate o medie, o fiinţă normală la suprafaţă şi total fluidă şi polimorfică în străfunduri? Care era legătura lor cu aceste creaţii? Cât timp îşi menţinea un cristal controlul asupra produsului său şi în ce condiţii l-ar putea lăsa să-şi urmeze calea? Iar când se întâmpla acel fenomen rar, prin intermediul căreia două cristale creau o fiinţă ca Horty – când anume urmau oare să-i dea drumul, lăsându-l să devină el însuşi… şi ce avea să se întâmple cu el atunci?

Poate că Monetre avusese dreptate atunci când descrisese fiinţele create de cristale drept rodul materializat al imaginaţiei lor nepământeşti, construit la întâmplare, modelat după sugestiile trunchiate provenite din defectele de memorie ale subiecţilor reali. Ştia – Canibalul o demonstrase fără putinţă de tăgadă – că pe Pământ există mii, poate chiar milioane de cristale ce-şi trăiesc existenţa lor ciudată, ignorându-i pe oameni la fel cum oamenii le ignoră pe ele, dat fiind că ciclurile biologice, scopurile şi intenţiile celor două specii sunt complet diferite. Şi totuşi… câţi oameni care nu erau pe de-a-ntregul oameni umblau pe faţa Pământului? Câţi copaci, iepuri, flori, amoebe, viermi, conifere, ţipari şi vulturi creşteau şi înfloreau, înotau şi vânau, ducându-şi viaţa printre prototipurile lor, fără ca nimeni să ştie că acestea reprezintă în realitate un vis nepământean şi că sunt lipsite de orice trecut, în afară de cel conţinut în visul care le crease?

„Cărţi”, pufni Zena. Toate cărţile acelea pe care le citise! Devorase tot ce i-ar fi putut aduce o lămurire cât de mică despre natura cristalelor visătoare. Şi pentru fiecare strop de informaţie pe care îl dobândise – şi pe care i-l oferise apoi lui Horty – în materie de psihologie, biologie,

anatomie comparată, filosofie, istorie, teosofie şi psihologie, primise totodată câte o porţie de certitudine trufaşă şi de supoziţii arogante conform cărora omenirea este culmea creaţiei. Răspunsurile acestea!... Cărţile au răspunsuri pentru toate. O nouă varietate de plantă denaturată apare, şi vreun isteţ şcolit îşi duce de îndată degetul la nas şi rosteşte verdictul: „Mutaţie!” Uneori, desigur că aceasta e explicaţia. Dar – chiar mereu? Ce ar mai fi putut spune despre tainicele cristale vii, visând într-un şanţ şi îndeplinind, printr-un soi de telechinezie stranie, un miracol al creaţiei?

Îl plăcea şi îl stima pe Charles Fort care refuzase să creadă că orice răspuns era şi singurul posibil.

Se uită din nou la ceas şi gemu. Măcar dacă ar şti, măcar dacă l-ar putea îndruma pe Horty... dacă ar putea primi şi ea sfaturi de undeva, de oriunde...

Mânerul uşii se răsuci. Zena împietri, privindu-l fix. Ceva greu se înghesuia în uşă. Nu se auzi nicio bătaie. Spaţiul dintre uşă şi cadru se lărgi în partea de sus. Apoi broasca cedă, iar Solum se năpusti în cameră.

Faţa lui gri-verzuie, descărnată şi buza inferioară, ce i se bălăbănea, îi scoteau în evidenţă mai mult ca de obicei ochii mici şi inflamaţi. Se dădu puţin înapoi, închise uşa, apoi traversă încăperea îndreptându-se spre ea, ţinându-şi braţele lungi departe de corp, de parcă ar fi vrut să împiedice orice mişcare pe care ar fi putut-o face.

Prezenţa lui o făcu să înţeleagă că se petrecuseră lucruri groaznice. Nimeni nu ştia unde se găseşte, cu excepţia lui Horty şi a lui Bunny, care o lăsaseră aici înainte de a traversa autostrada ce ducea la bâlci. Iar ultima veste pe care o avusese despre Solum era că se afla pe drum împreună cu Canibalul.

Deci, Canibalul se întorsese şi îi întâlnise pe Bunny sau pe Horty, sau pe amândoi şi, ceea ce era mai rău, reuşise să capete informaţiile pe care niciunul din ei nu i le-ar fi dat de bunăvoie. Se uită la el cu o privire neliniştită, în care resemnarea se învecina cu o teroare crescândă.

— Solum.

El îşi mişcă buzele şi îşi trecu limba peste dinţii ascuţiţi şi strălucitori. Se întinse spre ea, iar Zena se dădu înapoi.

Şi apoi, el căzu în genunchi. Cu gesturi încete, îi luă într-o mână piciorul mic şi se aplecă peste el, într-o atitudine care era, neîndoielnic, plină de un adânc respect.

Îi sărută scobitura gleznei, la fel de blând, şi începu să plângă. Dădu drumul piciorului şi se ghemui acolo, copleşit de hohote cutremurătoare şi tăcute.

— Dar, *Solum*… rosti ea, prosteşte. Întinse o mână şi îi atinse obrazul ud. El i-o apăsă şi mai tare. Zena îl privi cu o uimire totală. Odinioară se întrebase ce se întâmplă în mintea aflată îndărătul chipului acestuia hidos, zăvorâtă într-o lume tăcută, lipsită de rostire şi în care totul pătrundea prin ochii atenţi, fără ca vreodată nicio exprimare cât de mică, o concluzie sau vreo emoţie să iasă la iveală.

— Ce s-a întâmplat, Solum? şopti ea. Horty…

El îşi înălţă privirea şi dădu repede din cap. Zena se holbă la el.

— Solum… tu auzi?

El păru să ezite; apoi arătă înspre ureche şi îşi scutură capul, în semn că nu. Imediat după aceea, arătă spre frunte şi făcu semn că da.

— Ooo… suflă Zena.

Ani de-a rândul, în bâlci se discutase neîncetat pe tema surzeniei, reale sau false, a Omului cu Piele de Aligator. Se aduseseră argumente peste argumente, care puteau dovedi în egală măsură ambele ipoteze. Canibalul ştiuse adevărul, dar nu i-l spusese niciodată. Solum era… telepat! Se înroşi amintindu-şi dintr-odată de nenumăratele prilejuri în care angajaţii bâlciului îi aruncaseră, pe jumătate în glumă, tot soiul de insulte, şi, încă mai rău, de reacţiile îngrozite ale clienţilor.

— Dar… ce s-a întâmplat? L-ai văzut pe Horty? Sau pe Bunny?

Capul i se legănă de două ori.

— Unde sunt? Sunt teferi?

Arătă cu degetul mare în direcţia bâlciului şi scutură grav din cap.

— Ce… Canibalul i-a prins?

Da.

— Şi pe fată?

Da.

Sări jos din pat şi începu să se plimbe încolo şi încoace, fără să ia în seamă durerea.

— Te-a trimis aici ca să mă prinzi?

Da.

— Şi atunci de ce nu m-ai înşfăcat ca să mă duci înapoi?

Nu primi niciun răspuns; Solum făcu doar o mişcare vagă.

— Stai puţin. Ai luat nestematele atunci când ţi-a cerut-o…

Solum îşi ciocăni fruntea şi îşi întinse mâinile. Deodată, ea înţelese.

— Înseamnă că te-a hipnotizat.

Solum dădu încet din cap.

În clipa aceea, Zena înţelese că furtul nestematelor era un lucru complet lipsit de importanţă pentru el, dar că de data aceasta era cu totul altceva. Se petrecuse ceva care îl făcuse să se răzgândească, şi încă radical.

— Vai, ce mult aş vrea să poţi vorbi!

Solum făcu mişcări febrile şi circulare cu mâna dreaptă.

— O, dar *bineînţeles*, izbucni ea.

Şchiopătă până la biroul crăpat, unde îşi lăsase poşeta, şi scoase din ea stiloul şi, în lipsa oricărei alte hârtii, carnetul de cecuri.

— Uite, Solum. Spune-mi repede, grăbeşte-te!

Stiloul dispăru în mâinile lui uriaşe, care acoperiră cu totul carnetul îngust. Se apucă să scrie cu repeziciune, în timp ce Zena îşi frângea mâinile, nerăbdătoare. Apoi i-l întinse. Scrisul îi era delicat şi mărunt, ordonat şi elegant, ca de tipar.

Zena citi febrilă rândurile lapidare: „C. urăşte lumea. Şi eu la fel. Dar nu chiar atât de mult. C. are nevoie de ajutor, eu l-am ajutat. C. îl vrea pe Horty ca să poată face să sufere

cât mai multă lume. Nu mi-a păsat. Am continuat să-l ajut. Oamenii nu m-au plăcut niciodată.

Eu sunt puţin uman. Horty nu e deloc uman. Dar când Havana era pe moarte, a vrut s-o audă pe Kiddo cântând. Horty i-a citit în minte. A ştiut. Nu mai era timp. Era pericol. Horty ştia. Horty nu a fugit. Şi-a luat vocea lui Kiddo. A cântat pentru Havana. Apoi a fost prea târziu. C. a apărut. L-a prins. Horty a făcut asta pentru ca Havana să moară fericit. Asta nu l-a ajutat cu nimic pe Horty. Horty ştia asta; a făcut-o totuşi. Horty e dragoste. C. e ură. Horty mai uman decât mine. Mi-e ruşine. Tu l-ai făcut pe Horty. Acum eu te ajut pe tine.”

Zena citi, cu ochi din ce în ce mai strălucitori.

— Deci Havana a murit.

Solum făcu un gest semnificativ, răsucindu-şi capul cu mâinile, arătând apoi spre ceafă şi pocnindu-şi degetele cu zgomot. Îşi scutură apoi pumnul în direcţia bâlciului.

— Da. Canibalul l-a omorât... De unde ştii despre cântec?

Solum se lovi peste frunte.

— Aha. Ai aflat de la Bunny, şi de la fata aceea, Kay; din mintea lor.

Zena se aşeză pe pat, strângându-şi obrajii în mâini. Gândeşte-te, gândeşte-te... Ce n-ar fi dat pentru o lămurire sau un sfat despre fiinţele acestea nepământene! Canibalul îşi ieşise cu totul din minţi şi ajunsese inuman; era cu siguranţă o plăsmuire denaturată a cristalelor; trebuia să existe o cale de a-l opri. Dacă ar putea numai să stabilească contactul cu vreun cristal şi să-l întrebe ce e de făcut... desigur că trebuie să ştie. Dacă măcar l-ar avea pe „intermediar”, pe interpret, acela pe care Canibalul îl căutase în toţi anii aceştia...

Intermediarul!

„Sunt oarbă, oarbă cu desăvârşire! Şi proastă” gâfâi ea. În toţi anii din urmă, singurul ei ţel fusese să-l ţină pe Horty departe de cristale; nu trebuia să aibă nimic de-a face cu ele, ca nu cumva Canibalul să se folosească de el pentru a face rău omenirii, însă Horty era ce era: însăşi fiinţa pe care

Canibalul o voia; era cel ce putea lua legătura cu cristalele. Trebuia să existe un mijloc prin care cristalele să poată distruge ceea ce creaseră!

Îi vor dezvălui însă cristalele un asemenea lucru?

Nu va fi nevoie s-o facă, hotărî ea în aceeaşi clipă. Tot ce va avea Horty de făcut va fi să înţeleagă straniul mecanism mental al cristalelor, şi astfel va descoperi metoda.

Numai de i-ar putea-o spune! Horty învăţa repede, dar gândea încet, deoarece memoria eidetică este duşmanul gândirii sistematice. Probabil că până la urmă avea să se gândească şi singur la asta – dar până atunci ar putea ajunge sclavul Canibalului. Ce-ar putea ea să facă? Să-i scrie un bilet? S-ar putea ca el să nici nu mai fie în stare să-l citească! Doar dacă ar fi fost telepată… Telepată!

— Solum, spuse ea febrilă. Poţi să… vorbeşti, de aici – şi îşi atinse fruntea – la fel cum auzi?

El îşi scutură capul. În acelaşi timp însă culese carnetul pe care scrisese şi arătă un cuvânt anume.

— Horty! Poţi vorbi cu Horty?

Solum dădu din cap, apoi făcu mişcări din sprâncene, de parcă ar fi trimis ceva într-o direcţie anume.

— O, făcu ea. Nu poţi să-ţi proiectezi gândurile, dar el le poate citi dacă încearcă.

El dădu cu înverşunare din cap, în semn că „da”.

— Bine! exclamă Zena. Respiră adânc; în sfârşit, ştia cu exactitate ce trebuie să facă. Preţul însă… Dar preţul nu conta. Nu avea cum să conteze.

— Du-mă înapoi, acolo, Solum; m-ai prins. Sunt speriată şi înfuriată. Du-te la Horty. Te descurci tu cumva. Du-te la el şi gândeşte cu putere. Gândeşte aşa: *Întreabă cristalele cum poate fi ucisă o fiinţă plăsmuită din visele lor. Află asta de la cristale.* Ai priceput, Solum?

*

Zidul se înălţase cu ani în urmă, când Horty ajunsese la concluzia cât se poate de simplă că apelurile poruncitoare care îl treziseră în timpul nopţii erau destinate Zenei şi nu

lui. *Cogito ergo sum*; zidul, odată ridicat, rămăsese pe locul lui ani în şir, până ce Zena i-a sugerat să încerce să afle gândurile lui Bunny, care fusese hipnotizată. Atunci, zidul se dărâmase; iar acum, când îşi folosise noul simţ pentru a localiza rulota în care Kay era ţinută prizonieră şi pentru a afla ultima dorinţă a lui Havana, zidul era în continuare prăbuşit. Din acest motiv, mintea lui, dotată cu acea senzitivitate neobişnuită, era deschisă şi lipsită de apărare în clipa când Canibalul intrase în rulotă şi proiectase înspre el, cu precizia dată de o îndelungată experienţă, fascicolul acela concentrat de ură. Horty se prăbuşise, cuprins de o durere arzătoare.

În termeni obişnuiţi, era complet inconştient. Nu îl văzu pe Solum prinzând-o cu un braţ pe Kay, care leşinase, în timp ce cu celălalt se repezi s-o sprijine pe delicata şi blânda Bunny, care se zbătea şi se stropşea, abia ţinându-se pe picioare. Nu-şi amintea cum fusese transportat în rulota mare a lui Monetre şi nici de sosirea, câteva minute mai târziu, a unui Armand Bluett zdruncinat şi ameţit, turbat de furie. Nu era conştient nici de controlul hipnotic rapid pe care îl exercitase Monetre asupra lui Bunny, aflată pradă unui acces de nervi, nu auzi nici vocea ei plată şi calmă în timp ce-i dezvăluia locul unde se afla Zena, şi nici ordinul imperios adresat lui Solum de a se duce la motel şi de a o aduce aici. Nu auzi nici ordinul grosolan adresat lui Armand Bluett:

— Nu cred că mai am nevoie de tine şi de fată de-acum încolo. Căraţi-vă de aici.

Nu o văzu pe Kay repezindu-se dintr-odată spre uşă şi nici pe Armand Bluett ridicând pumnul şi trimiţând-o înapoi în colţ, cu o lovitură cruntă, în timp ce mârâia printre dinţi:

— Eu am nevoie de *tine* pentru ceva anume, draga mea, şi n-o să te las să dispari iarăşi.

Dar întunericul aşternut peste lumea obişnuită îi revelă o altă lume. Nu era ciudată; coexistase dintotdeauna cu cealaltă.

Horty o vedea abia acum, când cealaltă îi fusese spulberată din faţa ochilor.

Nimic din lumea aceasta nu împrăştia întunericul total al uitării. Cufundat în ea, Horty era imun la mirare şi chiar la curiozitate. Era o lume a impresiilor şi senzaţiilor pâlpâitoare; a plăcerii date de integrarea într-o gândire abstractă, a emoţiei provocate de întrepătrunderea a două probleme complexe, a unei concentrări intense focalizate în structuri ezoterice şi îndepărtate. Simţea cu tărie prezenţa unor entităţi, legătura dintre ele era inexistentă, cu excepţia rarelor apropieri, şi totuşi undeva, în depărtare, două din ele se contopiseră, ceea ce ştia că se întâmplă cu totul excepţional. Dar, în general, era lumea unor entităţi care se dezvoltau singure, fiecare evoluând după gustul ei. Percepea un sentiment de permanenţă şi de viaţă atât de îndelungată, încât moartea nu era un factor psihologic, ci doar o concluzie estetică. Aici nu existau foame, căutări, cooperare sau teamă; fiinţele acestea nu aveau nimic de-a face cu esenţa unei vieţi de acest fel. Învăţat încă din copilărie să accepte şi să creadă în ceea ce-l înconjura, nu cercetă deloc, nu făcu comparaţii şi nu se simţi deloc mirat şi cu atât mai puţin buimăcit.

Curând, simţi cum forţa care îl doborâse se apropie de el. Deşi acum părea mai degrabă că intenţionează să îl întărâte decât să-l străpungă şi să-l sfâşie. O respinse cu uşurinţă, sforţându-se să-şi recapete cunoştinţa, pentru a înfrunta ceea ce îl deranja.

*

Deschise ochii şi-şi simţi privirea ţintuită de a lui Pierre Monetre, care stătea la birou, în faţa lui. Horty era întins pe spate într-un fotoliu, cu capul proptit în unghiul dintre spătar şi o rezemătoare mică şi rotunjită. Canibalul încetase să mai emită unde psihice. Se mulţumea să îl observe şi să aştepte.

Horty închise ochii, oftă şi-şi mişcă buzele, aidoma cuiva care abia se trezeşte.

— Horty.

Vocea Canibalului era suavă şi prietenoasă.

— Băiete dragă, de când aştept clipa aceasta! E începutul unor lucruri mari pentru noi doi.

Horty îşi deschise din nou ochii şi se uită în jur. Bluett stătea în picioare, uitându-se încruntat la el, tremurând de teamă şi de furie deopotrivă. Kay Hallowell stătea ghemuită pe jos în colţul opus uşii de la intrare, iar Bunny stătea pe vine lângă ea, ţinând-o fără vlagă de braţ, plimbând prin încăpere o privire lipsită de orice expresie.

— Horty, repetă Canibalul insistent.

Horty îi întâlni din nou privirea. Fără niciun efort, bloca forţa hipnotică pe care Monetre o exercita asupra lui. Vocea suavă continuă mângâietor:

— În sfârşit, ai venit acasă, Horty, cu adevărat acasă. Mă aflu aici ca să te ajut. Tu aparţii acestui loc. Te înţeleg. Ştiu ceea ce doreşti. Te voi face fericit. Te voi învăţa ce este măreţia, Horty. Te voi apăra, Horty. Iar tu mă vei ajuta, adăugă el zâmbind. Nu-i aşa, Horty?

— N-ai decât să crăpi, îi replică Horty scurt.

Reacţia veni instantaneu – un impuls de ură violentă, ca o săgeată cu vârful ascuţit. Horty o pară pe loc şi aşteptă.

Ochii Canibalului se îngustară, sprâncenele i se ridicară.

— Eşti mai puternic decât mi-am închipuit. Bine. Te prefer puternic. *Dar* o să lucrezi cu mine, ştii asta.

Horty scutură din cap inexpresiv. Din nou şi apoi de încă două ori, Canibalul îl lovi, trimiţându-şi impulsurile la intervale neregulate. Dacă Horty s-ar fi apărat contracarând în felul unui spadasin sau boxer, Canibalul ar fi izbutit să-l înfrângă. Apărarea lui era însă ca un zid.

Canibalul se lăsă pe spate, relaxându-se. Se părea că impulsurile acelea îi consumau cantităţi enorme de energie.

— Foarte bine, spuse el liniştit. O să te obosim puţin.

Şi bătu cu degetele în masă, nepăsător.

Trecură clipe îndelungate. Pentru prima dată, Horty îşi dădu seama că este paralizat. Putea să respire cât se poate de uşor şi să-şi mişte, deşi cu dificultate, capul. Braţele şi picioarele îi erau însă grele ca plumbul şi amorţite. O durere vagă în ceafă îl făcu să înţeleagă, datorită cunoaşterii

aprofundate a anatomiei, că i se administrase, de către o mână experimentată, o injecţie în măduva spinării.

Kay se agită, tăcută. Bunny se uită la ea o clipă, cu aceeaşi privire goală a ochilor larg deschişi de pe chipul ei rotund şi drăgălaş. Bluett îşi mişcă picioarele înţepenite.

Uşa se dădu în lături bufnind. Solum intră, ţinând-o pe Zena în braţe. Era leşinată. Horty se sforţa frenetic să se mişte, fără să izbutească. Canibalul avu un zâmbet luminos şi făcu un semn din cap:

— La colţ cu ea, alături de restul gunoaielor, porunci el. S-ar putea să o folosim cumva. Ce zici, prietenul ăsta al nostru de aici ar putea fi mai cooperant dacă o crestăm niţeluş?

Solum avu un rânjet ca de lup.

— Dar desigur, spuse Canibalul gânditor. Nu e destul de mare ca să începem cu ea. Va trebui să fim atenţi. Câte puţin, şi nu prea des.

Dezminţindu-i tonul lenevos, ochii lui supravegheau cea mai mică tresărire de pe faţa lui Horty.

— Solum, bătrâne, băiatul ăsta al nostru, Horty, e un pic prea vioi. Ia presupune că l-ai pocni puţin. Dă-i una cu muchia palmei pe laterala gâtului, chiar la baza ţestei. Aşa cum ţi-am arătat eu, ştii.

Solum se apropie de Horty, călcând apăsat. Îi puse o mână pe umăr şi ţinti atent cu cealaltă. Mâna care i se sprijinea de umăr îl strânse uşor, o dată şi încă o dată. Ochii arzători ai lui Solum se îndreptară în jos, căutându-i pe ai lui Horty. Horty îl privea pe Canibal. Ştia că lovitura majoră avea să vină de-acolo.

Mâna lui Solum se lăsă în jos. În fracţiunea de secundă ce urmă loviturii, trăsnetul psihic al Canibalului se sfărâmă de bariera lui Horty. Pe Horty îl încercă o vagă surprindere; Solum lovise foarte uşor. Îşi aruncă instantaneu privirea de sus. Solum, cu spatele la Canibal, îşi duse mâna la frunte, mişcându-şi buzele febril. Horty îl ignoră. Nu avea timp de mirări inutile. O auzi pe Zena scâncind.

— Dă-te din calea mea, Solum!

Solum se mişcă, fără nicio tragere de inimă.

— O să ai ocazia să continui imediat, spuse Canibalul.

Trase sertarul din faţa lui şi scoase două obiecte.

— Horty, ştii ce sunt astea?

Horty mormăi şi dădu din cap afirmativ.

Fuseseră ochii lui Junky.

Canibalul râse satisfăcut.

— Dacă le strivesc, mori. Ştii asta, nu?

— Atunci însă n-o să-ţi mai fiu de prea mult ajutor, nu?

— Aşa-i. Am vrut doar să-ţi comunic că le am la îndemână.

Cu gesturi ceremonioase, aprinse o mică spirtieră.

— Nici nu trebuie să le distrug. Fiinţele create de un singur cristal reacţionează superb la foc. Tu ar trebui să reacţionezi de două ori mai bine.

Vocea i se schimbă brusc.

— Horty, băiete, dragul meu băiat, nu mă forţa să mă port aşa cu tine.

— Dă-i înainte!

— Loveşte-l din nou, Solum.

Acum, vocea-i suna mai spart.

Solum se năpusti asupra lui. Horty avu timp să zărească faţa lacomă a lui Armand şi mişcarea uşoară a limbii peste buzele-i umede. De data aceasta, lovitura a fost mai grea, deşi totuşi surprinzător de uşoară faţă de cât se aştepta – şi totodată mai puţin puternică decât părea. Capul lui Horty se răsuci sub efectul impactului, după care îi căzu în piept, cu ochii închişi. Canibalul nu-i mai aruncă nicio săgeată, aparent într-o încercare de a-l forţa să-şi consume total muniţia, în timp ce el şi-o economisea pe-a lui.

— Prea tare, idiotule!

Kay gemu din colţul în care zăcea:

— Ajunge, ajunge…

— Aha, făcu Canibalul şi se întoarse spre ea, făcând scaunul să scârţâie. Domnişoara Hallowell! Oare cât de mult ţine tânărul ăsta la tine? Ad-o aici, Bluett.

Judecătorul se conformă şi, aruncându-i fetei o privire pofticioasă, spuse:

— Să-mi păstrezi şi mie ceva, Pierre.

— Fac ce-mi place! rosti Canibal scurt.

— Bine, bine, făcu judecătorul speriat. Se înapoie în colţ.

Kay stătea în picioare în faţa biroului, tremurând din toate încheieturile, ţinându-se însă cât se poate de dreaptă.

— Va trebui să dai socoteală poliţiei, ameninţă ea.

— Nu-ţi face probleme, o să aibă grijă judecătorul de poliţie. Aşază-te draga mea.

Văzând-o că nu se urneşte din loc, urlă:

— *Stai jos!*

Kay se supuse, aşezându-se pe scaunul aflat în capătul biroului lung. Canibalul se întinse spre ea, o prinse de încheietura mâinii şi o trase spre el.

— Judecătorul zice că îţi place să ţi se taie degetele.

— Nu ştiu ce vrei să s-spui. Lasă-mă să pl…

În acest timp, Solum îngenunchease lângă Horty şi îl pălmuia uşor pe obraji, răsucindu-i capul într-o parte şi într-alta, Horty, deşi perfect conştient, se supunea răbdător. Kay ţipă.

— Noroc cu bâlciul ăsta simpatic şi zgomotos, spuse Canibalul zâmbind. N-are niciun rost să ţipi, domnişoară Hallowell.

Scoase din sertar o foarfecă uriaşă. Ea urlă din nou. O puse jos şi ridică spirtiera, trecând uşor flacăra peste cristalele ce pâlpâiau în faţa lui. Printr-un noroc neobişnuit, sau poate datorită a ceva mai subtil, Horty întredeschise chiar în clipa aceea ochii şi-l privi printre gene. Când flacăra palidă atinse cristalele, îşi dădu capul pe spate, schimonosindu-şi faţa…

O făcuse însă cu un scop anume, în realitate, nu simţise nimic.

Se uită la Zena. Avea faţa încordată, de parcă tot sufletul i se adunase în ochi, încercând să-i spună ceva…

Îşi deschise mintea înspre ea. Canibalul îi văzu ochii deschizându-se şi azvârli spre el un nou impuls înspăimântător. Horty îşi zăvori la loc în ultimul moment mintea dezgolită; o parte a impulsului izbuti totuşi să răzbată şi îl lovi în miezul fiinţei.

Pentru prima oară îşi văzu în întregime incapacitatea de-a înţelege cu exactitate tot ce se întâmplă. Făcu un efort cumplit; Zena încerca să-i spună ceva. O singură clipă i-ar fi fost de-ajuns ca să-i poată primi mesajul… dar era pierdut dacă s-ar fi expus unui şoc similar cu primul. Era altceva, ceva în legătură cu… Solum!

Mâna care îi strânsese umărul, vrând parcă să-i semnaleze ceva şi ochii aprinşi, arzând de ceva nerostit…

— Mai loveşte-l o dată, Solum! porunci Canibalul, şi apucă foarfeca. Kay ţipă din nou.

Solum se aplecă iarăşi peste el; pentru a doua oară, mâna lui apăsă pe ascuns umărul lui Horty şi i-l strânse febril. Horty îl privi pe omul verde adânc în ochi şi se deschise mesajului ce aştepta, înregistrat acolo.

ÎNTREABĂ CRISTALELE. Întreabă cristalele cum poţi să ucizi o creatură de-a lor. Află asta de la cristale.

— Ce mai aştepţi, Solum?

Kay ţipa întruna. Horty îşi închise ochii şi mintea. Cristalele… nu cele aflate pe masă; ci… ci… *toate* cristalele, care trăiesc în… în…

Mâna grea a lui Solum îi ateriză pe ceafă. Se lăsă copleşit de şocul loviturii, alunecând undeva, în jos, mereu mai jos, spre locul lipsit de lumină, umplut de senzaţii pâlpâitoare şi structurale. Oprindu-se acolo, îşi forţă mintea, trimiţând-o frenetic pretutindeni şi întrebând de jur împrejur. Era ignorat complet, cu o indiferenţă maiestuoasă. Dar, pe de altă parte, nici nu i se opunea vreo rezistenţă cât de neînsemnată. Lucrul pe care îl dorea se afla acolo; nu trebuia decât să-l înţeleagă. Şi ştia acum că nu avea să fie nici ajutat, dar nici împiedicat să o facă.

Recunoscu acum că lumea cristalelor nu era mai presus de cea obişnuită. Era doar… diferită. Cristalele, aceste abstracţiuni independente ale ego-ului, îşi urmau propriile gusturi, ducându-şi viaţa total nepământeană şi gândind cu o logică şi în conformitate cu nişte valori de neconceput pentru o fiinţă omenească.

Cum, prin însăşi natura lui, era lipsit de prejudecăţi, putea înţelege o parte din ea, deşi, fiind ancorat mult prea

puternic în matricea umană, nu era capabil să se contopească pe deplin cu aceste fiinţe de neimaginat. Înţelese aproape imediat că teoria lui Monetre despre visele cristalelor era şi nu era adevărată, la fel ca şi aceea, extrem de comodă, conform căreia în jurul nucleului unui atom gravitează particule orbitale. Teoria era valabilă în cazurile simple. Crearea fiinţelor vii de către cristale era o funcţie având un scop, dar acest scop n-ar putea fi niciodată explicat în termeni omeneşti. Horty căpătă certitudinea că funcţia respectivă nu avea nicio importanţă pentru cristale. Ele şi-o îndeplineau, fără ca ea să le servească mai mult decât îi serveşte omului apendicele. Iar soarta fiinţelor create de ele le preocupa la fel de mult cum îl preocupă pe un om ceea ce se întâmplă cu o moleculă de CO_2 pe care o elimină în timpul respiraţiei.

Oricum, maşinăria prin care se realiza creaţia se afla acolo, în faţa lui Horty. Deşi scopul ei îl depăşea, putea afla modul de operare. Studiindu-l cu mintea lui lacomă, eidetică, află... nişte lucruri. Două lucruri. Primul se referea la ochii lui Junky, iar celălalt...

Era un lucru ce trebuia făcut. Era ca şi cum ai opri un bolovan din rostogolire, blocându-l cu un altul ce se rostogoleşte în drumul lui. Era ca şi cum ai scoate o piesă esenţială dintr-un motor electric, sau ca şi cum ai tăia tendoanele picioarelor din spate ale unui cal în galop. Era ceva ce trebuia făcut cu mintea, cu un efort imens, şi care punea capăt unui anumit fel de viaţă.

Înţelegând acestea, se retrase, fără a fi remarcat sau ignorat de fiinţele ciudate din jurul lui. Lăsă lumina să-l pătrundă din nou. Reveni în lumea normală şi simţi pentru prima dată o mirare reală. Gâtul îl ustura din pricina loviturii lui Solum, care tocmai îşi retrăgea mâna. Acelaşi ţipăt care izbucnise în clipa când el se prăbuşise în lumea de dincolo se termina acum, când revenise. Bunny privea fix, ca drogată, clipind încet din ochi; Zena stătea în continuare ghemuită, cu o expresie chinuită de concentrare pe faţa ei ascuţită.

Canibalul îşi trimise săgeata. Horty o pară şi începu să râdă.

*

Pierre Monetre se ridică, cu faţa înnegrită de furie. Încheietura mâinii lui Kay îi alunecă printre degete. Fata se năpusti spre uşă. Armand Bluett îi bară calea. Ea făcu câţiva paşi înapoi, reveni în colţul unde stătea Zena şi se prăbuşi, plângând în hohote.

Acum, că învăţase un anumit lucru, Horty ştia ce are de făcut. Îl cumpăni în minte şi îşi dădu pe loc seama că trebuia să procedeze cu atenţie. Asta presupunea că trebuie să-şi adune puterile mentale, să le dea o formă, o direcţie şi să le declanşeze. Se concentră asupra lui însuşi şi se puse pe treabă.

— N-ar fi trebuit să râzi, îi spuse Canibalul răguşit.

Culese de pe masă cele două cristale şi le puse într-o scrumieră de metal. Luă spirtiera şi îi potrivi meticulos flacăra.

Mintea lui Horty lucra intens. Dar o parte din minte se ocupa cu altceva. Poţi ucide făpturile create de cristale, spunea partea aceea. De asemenea, şi pe Canibal, dar… ceea ce vei face e ceva măreţ. Asta i-ar putea ucide pe ceilalţi… care ceilalţi? Moppet? Şarpele cu două capete? Gogol? *Solum?*

Solum… respingătorul, mutul, sclavul Solum care, în ultimul moment, se ridicase împotriva Canibalului şi-l ajutase pe Horty. Purtase mesajul Zenei – care era totodată propriul lui verdict de condamnare la moarte.

Se uită la omul cu piele verzuie care se dădea cu un pas înapoi, păstrând încă mesajul în ochii măriţi şi neliniştiţi, neştiind că Horty îl citise şi că i se conformase cu câteva secunde mai devreme. Biată creatură nenorocită, prinsă în cursă…

Dar era mesajul Zenei, care i-a fost întotdeauna arbitru şi călăuză, iar asta însemna că Zena luase hotărârea ţinând cont de preţul ce urma să fie plătit. Poate că era mai bine aşa. Poate că Solum va izbuti, într-un fel de neînţeles

pentru lumea aceasta, să se bucure de pacea pe care n-a cunoscut-o niciodată în timpul vieţii.

Forţa aceea stranie creştea neîncetat înăuntrul lui, metabolismul ei polimorfic se revărsa în arsenalul minţii, îşi simţea forţa amorţită de drog scurgându-i-se prin mâini şi prin gambe.

— Ia să vedem, şi asta o să te gâdile? mârâi Canibalul.

Începu să plimbe flacăra peste cristalele strălucitoare. Horty stătea ţeapăn, aşteptând, ştiind că această presiune crescândă îi scăpase acum de sub control şi că se va elibera atunci când va atinge punctul critic. Îşi ţinea privirile aţintite pe faţa stacojie de furie a celuilalt.

— Mă întreb, făcu Canibalul, cum îşi împart două cristale treaba atunci când visează împreună?

Coborî flacăra spirtierei ca pe un scalpel şi o trecu peste unul din cristale.

— Ia să vedem…

Se întâmplă chiar în acel moment; Horty însuşi fu luat prin surprindere. Forţa al cărei secret îl aflase de la cristale ţâşni din el. Nu s-a auzit niciun sunet. A fost doar ca şi cum în cap îi izbucnise o monstruoasă flacără albăstruie; iar după ce se stinse, nu mai văzu nimic pentru o vreme. Auzi un strigăt sufocat, zgomotul provocat de căderea unui corp. Apoi, încet, genunchii, şoldul, capul unui alt trup care se prăbuşea pe podea. După care se abandonă durerii, căci mintea îi era ca un câmp devastat de foc; totul era calcinat, ars şi învăluit în fum, iar din loc în loc se înălţau flăcări pâlpâitoare şi fierbinţi.

Încet, peste el se aşternu întunericul, ici şi colo cu câte o străfulgerare de durere încăpăţânată. Vederea începea să-i revină. Se lăsă pe spate, stors de puteri.

Solum se rostogolise pe podea chiar lângă el. Kay Hallowell stătea cu spatele lipit de perete, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Zena era sprijinită de ea, iar ochii îi erau închişi. Bunny continua să stea pe jos, cu privirea holbată, legănându-se uşor. Lângă uşă, Armand Bluett zăcea întins pe jos. Imbecilul ăsta, îşi zise Horty, chiar şi mort seamănă cu un tip încorsetat din epoca victoriană. Se uită spre birou.

Canibalul stătea pe scaun, palid şi buimăcit, dar ţinându-se totuşi drept.

— Se pare că ai făcut o greşeală, îi spuse el.

Horty îl privea prosteşte, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Credeam că talentul cu care eşti înzestrat, vorbi Canibalul, te face să deosebeşti o făptură plăsmuită de cristale de o fiinţă omenească.

Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap să mă asigur, ţipă el în tăcere. O să învăţ oare vreodată să mă îndoiesc? Zena o făcea totdeauna în locul meu.

— Mă dezamăgeşti. Şi eu am mereu aceeaşi problemă, dar media mea e mai ridicată, în opt cazuri din zece, reuşesc să le identific. Admit, totuşi, că *ăsta* a fost o surpriză pentru mine, spuse el arătându-l nepăsător cu degetul pe Armand Bluett. Încă un atac de cord aici, în bâlci. Nu e nicio deosebire între o fiinţă plăsmuită de cristale şi un om atunci când ambii sunt morţi. Asta doar dacă nu ştii ce să cauţi.

Vocea îi suferi brusc o schimbare alarmantă de intonaţie.

— *Ai încercat să mă ucizi…*

Se apropie de scaunul pe care stătea Horty şi se uită în jos la Solum.

— Va trebui să învăţ să mă descurc fără bătrânul Solum. Ce neplăcut! Era foarte util.

Lovi indiferent cu piciorul corpul inert al uriaşului, apoi se răsuci brusc şi-i dădu lui Horty o palmă usturătoare peste gură.

— O să faci de două ori mai mult decât a făcut el şi o să te consideri fericit! urlă Canibalul. O să sari în picioare de cum o să pocnesc din degete! continuă el, frecându-şi mâinile.

— Aah…

Era Kay. Se mişcase puţin. Capul Zenei îi căzuse inert în poală. Se apucă să-i frecţioneze încheieturile micuţe.

— Nu-ţi pierde vremea, îi spuse Canibalul nepăsător. E moartă.

Horty simţi furnicături în vârfurile degetelor, mai ales în cioturile de la mâna stângă ce începeau să i se refacă. *E moartă. E moartă.*

De pe birou, Canibalul luă unul din cristale şi-l aruncă puţin în aer, uitându-se la Zena.

— Încântătoare, micuţa. Perfidă ca un şarpe, bineînţeles, dar reuşită. Mi-ar plăcea să ştiu unde şi-a găsit modelul cristalul care a făcut-o. O treabă făcută ca lumea, aşa cum n-o să mai întâlneşti.

Îşi frecă iarăşi palmele.

— Ăsta-i un fleac pe lângă ce avem noi de făcut de-acum încolo, nu, Horty? continuă el aşezându-se şi mângâind cristalul. Relaxează-te băiete, relaxează-te, a fost o explozie infernală. Mi-ar plăcea să învăţ şi eu o şmecherie ca asta. Crezi că aş putea?… Dar mai bine te las pe tine s-o faci. Pare prea obositoare.

Horty îşi încordă muşchii fără să se mişte. Forţele îi reveneau, deşi aceasta nu îl ajuta prea mult. Drogul administrat l-ar fi paralizat chiar dacă ar fi avut o forţă de două ori mai mare.

E moartă. E moartă, se gândi el. Zena dorise să fie o fiinţă omenească vie, reală şi normală… E adevărat că toţi cei ieşiţi din comun îşi doresc acest lucru, dar Zena cu atât mai mult, pentru că nu era o fiinţă omenească. De aceea nu-l lăsase niciodată să-i citească gândurile. Nu voia să ştie nimeni. Dorea atât de *mult* să fie o fiinţă omenească! Dar ştiuse. Probabil că ştiuse atunci când trimisese mesajul prin Solum. Ştia că forţa aceea o va ucide şi pe ea. Era mai umană decât orice altă femeie.

Acum o să mă mişc, gândi el.

— O să stai aici fără mâncare şi apă până o să putrezeşti, i se adresă Canibalul glumeţ, sau cel puţin până or să-ţi slăbească puterile suficient de mult ca să mă laşi să pătrund în mintea ta încăpăţânată şi să-ţi spulber orice speranţă prostească de-a mai fi independent. Îmi aparţii, şi încă de trei ori.

Mângâie cristalele cu tandreţe.

— Stai acolo unde eşti! mormăi el, întorcându-se spre Kay Hallowell care voia să se ridice. Luată prin surprindere şi zdrobită cum era, fata se prăbuşi la loc. Monetre se ridică şi se apropie de ea.

— Acum, să văd ce fac cu tine. Hmm…

Horty închise ochii şi, cu toată energia ce-i renăştea, începu să chibzuiască. Ce drog folosise oare Monetre? Cu siguranţă vreun derivat al cocainei – benzocaină, monocaină… Fu cuprins de ameţeală şi de o greaţă uşoară. Ce drog produce acest efect, ce drog poate fi atât de toxic? Într-un colţ al minţii îi apărură paginile unui dicţionar de farmacologie pe care îl răsfoise odinioară.

Gândeşte-te!

Vreo douăsprezece droguri puteau avea efectul respectiv. Dar cu siguranţă că Monetre îl alesese pe cel care îi convenea mai bine, capabil adică să provoace nu numai o simplă imobilizare, ci şi o stimulare psihică a pacientului.

Gata! Ştiu! Vechiul drog de nădejde – clorhidrat de cocaină. Antidotul… epinefrin.

Acum, ar trebui să fiu o farmacie, îşi spuse el înverşunat. Epinefrin…

Adrenalină! Era destul de aproape şi foarte uşor de procurat în aceste împrejurări. Trebuia doar să-şi deschidă ochii şi să se uite la Canibal. Buzele îi schimonosiră. Ameţeala îi dispăru. Inima îi zvâcni violent, dar şi-o controla. Corpul i se încordă, parcă împotriva voinţei lui, gata să intre în acţiune. Picioarele începură să-l furnice aproape insuportabil.

— Ai putea suferi şi tu un atac de cord, îi spuse Canibalul gânditor lui Kay. Puţină *curara*… ba nu. Ajunge judecătorul pentru o singură zi.

Urmărindu-l din ochi pe Monetre, care stătea cu spatele la el, Horty îşi îndoi braţele şi-şi apăsă coatele de coaste, până ce-şi simţi muşchii pectorali gata să pocnească. Încercă să se ridice, o dată şi încă o dată, şi aproape că leşină, însă dorinţa de libertate şi ura se contopiră,

grăbindu-i revenirea forţelor. Se ridică, ţinându-şi pumnii strânşi şi încercând să respire cât mai încet.

— Ei bine, o să ne ocupăm şi de tine cumva, i se adresă Canibalul peste umăr fetei speriate, în timp ce se întorcea la birou. Şi asta curând… *Ooh!* icni el când se pomeni faţă în faţă cu Horty.

Mâna Canibalului înşfăcă repede nestematele.

— Dacă te mai apropii cu un centimetru doar, scrâşni el, le zdrobesc. O să te prăbuşeşti ca un sac cu cartofi putrezi. Stai pe loc, acum!

— Zena e moartă cu adevărat?

— De-a binelea, fiule. Îmi pare rău. Adică îmi pare rău că totul a durat atât de puţin. Merita un tratament mai artistic. *Stai pe loc!*

Ţinea ambele cristale într-o mână, ca pe nişte nuci, gata să le spargă.

— Mai bine te-ai întoarce şi te-ai aşeza pe scaunul acela comod.

Privirile li se întâlniră şi se înfruntară. De două ori la rând, Canibalul îi trimise un fascicul ascuţit de ură. Horty nici măcar nu clipi.

— Minunată apărare, spuse Canibalul cu admiraţie în glas. Acum du-te şi *aşază-te*!

Strânse şi mai tare cristalele.

— Cunosc o metodă de a ucide şi oameni, spuse Horty înaintând.

Canibalul se dădu brusc înapoi. Horty ocoli biroul şi mai făcu un pas înspre el.

— Tu ai vrut-o! spuse Canibalul răsuflând din greu şi strângându-şi pumnul osos.

Se auzi un zgomot slab de sticlă spartă.

— I-am zis metoda Havana, continuă Horty cu o voce înăbuşită, în amintirea unui prieten de-al meu.

Canibalul se lipise cu spatele de perete. Era livid, iar ochii i se măriseră de spaimă. Se holbă la cristalul rămas intact în palmă şi, scoţând un strigăt ca de pasăre de pradă, îi dădu drumul pe jos şi-l strivi cu piciorul. În clipa următoare, mâinile lui Horty îl prinseră de gât şi i-l răsuciră.

Se rostogoliră pe jos. Horty îi cuprinse pieptul cu picioarele, îi apucă din nou capul şi i-l suci cu toată forţa. Se auzi un zgomot ca de macaroane uscate, rupte în două, şi Canibalul se prăbuşi.

Întunericul coborî asupra lui, învăluindu-l. Se îndepărtă împleticindu-se de silueta inertă şi îşi apropie faţa de a lui Bunny. Bunny se uita în jos şi dincolo de el, iar ochii nu-i mai erau nici absenţi, nici holbaţi. Buzele răsfrânte îi dezgoleau dinţii, iar gâtul îi era ţeapăn, cu tendoanele încordate. Bunny cea blândă... Se uita la cadavrul lui Monetre şi râdea...

Horty zăcea nemişcat. Era obosit, groaznic de obosit... până şi respiraţia îi cerea un efort cumplit, îşi ridică bărbia, ca să poată trage mai uşor aerul în piept. Perna aceasta era atât de moale, atât de caldă... Simţea pe pleoape atingerea uşoară a unui păr mătăsos. Nu era o pernă, ci un braţ rotund, îndoit sub capul lui. Simţi pe buze o răsuflare parfumată. Era mare acum; devenise o fată normală, aşa cum îşi dorise dintotdeauna să fie. Îi sărută buzele.

— Zee. Zena mea cea mare, murmură el.

— Kay. Sunt eu, Kay, dragul meu. Cât ai fost de curajos, bietul de tine...

Deschise ochii şi o privi; pentru o clipă, avu privirea unui copil obosit şi mirat.

— Zee?

— E-n ordine. Totul e-n ordine acum, spuse ea liniştitor. Sunt Kay Hallowell. Totul e-n ordine.

— Kay... făcu el, ridicându-se în capul oaselor.

Îl văzu pe Armand Bluett, mort. La fel şi pe Canibal. Şi apoi... Scoase un sunet răguşit şi sări în picioare, clătinându-se. Se năpusti, o ridică pe Zena de lângă perete şi o aşeză cu grijă pe masă. Avea loc din belşug... Horty o sărută pe păr. Îi împreună mâinile şi o strigă pe nume de două ori, liniştit, de parcă ea s-ar fi ascuns prin apropiere şi ar fi vrut să-l necăjească.

— Horty.

Nu făcu nicio mişcare. Cu spatele la ea, îi spuse cu voce răguşită:

— Kay, unde-i Bunny?

— S-a dus să stea cu Havana. Horty…

— Du-te şi tu. Du-te. Du-te…

După o clipă de ezitare, Kay părăsi încăperea în fugă.

*

Horty percepu un geamăt răsunându-i în cap. Îşi ridică privirile. În faţa lui, Solum stătea în picioare, tăcut. Geamătul se făcu din nou auzit în mintea lui Horty.

— Am crezut că ai murit, spuse Horty cu răsuflarea tăiată.

Şi eu am crezut că ai murit, sosi răspunsul tăcut şi uimit. *Canibalul ţi-a strivit nestematele.*

— Am terminat cu ele. Am terminat-o de ani de zile. Am crescut… sunt complet… terminat, şi asta de la unsprezece ani. Am aflat asta chiar atunci, când m-ai trimis să… să vorbesc cu cristalele. Până atunci n-am ştiut-o. Şi nici Zena. În tot acest timp, ea a fost… ah, Zee, Zee!

După o clipă, îşi înălţă privirile şi se uită la omul cu piele verzuie.

— Şi tu? îl întrebă el.

Eu nu sunt plăsmuit de cristale, Horty. Sunt om. S-a întâmplat să fiu un telepat care recepţionează mesaje. Adineauri, mi-ai provocat o zguduire neplăcută chiar în punctul meu cel mai sensibil. Nu te învinovăţesc nici pe tine şi nici pe Canibal că m-aţi crezut mort. Chiar şi eu am crezut aşa o vreme. Dar Zena…

Rămaseră amândoi în picioare, nemişcaţi, contemplând corpul delicat şi crispat. Fiecare îşi păstră gândurile pentru sine.

După o vreme, Horty rupse tăcerea.

— Ce facem cu judecătorul?

S-a lăsat întunericul, aşa că o să-l pun pe aleea principală. Or să creadă că a avut un atac de cord.

— Şi cu Canibalul?

În mlaştină. O să-l car eu acolo după miezul nopţii.

— Îmi eşti de mare ajutor, Solum. Mă simt puţin… pierdut. Şi cred că aş fi fost de-a binelea, fără tine.

Nu-mi mulţumi. Nu sunt îndeajuns de inteligent ca să mă fi gândit la aşa ceva. Zena a făcut totul. Mi-a spus exact cum să procedez. Ştia ce avea să se întâmple. Ştia, de asemenea, că sunt om. Ştia totul. A făcut totul.

— Da, Solum, da. Ce facem cu fata? Cu Kay?

De unde să ştiu?

— Cred că ar fi mai bine să se întoarcă acolo unde lucra. La Eltonville. Aş vrea să poată uita întreaga poveste.

Asta se poate.

— Ea… ah, bineînţeles. Pot să fac asta. Solum, ea…

Ştiu. Te iubeşte. Te iubeşte, ca şi cum ai fi o fiinţă omenească. Crede că eşti om. Nu înţelege nimic din toate astea.

— Da. Aş vrea… Nu contează. Nu, de fapt, nu. Nu e… genul meu. Solum… Zena… m-a iubit.

Da. Aşa-i… Şi ce ai de gând să faci?

— Eu? Nu ştiu. Să plec de aici, cred. Să cânt undeva la chitară.

Ce crezi că ar vrea ea să faci?

— Eu…

Canibalul a făcut mult rău. Ea voia să-l oprească. Ei bine, acum l-ai oprit tu. Dar poate că ei i-ar plăcea să îndrepţi o parte din răul pe care l-a făcut, împrăştiindu-l peste tot pe unde am umblat cu camioanele noastre… Antrax în Kentucky, buruieni otrăvitoare de dalac în păşunile din Wisconsin, vipere în Arizona, poliomielită în Munţii Stâncoşi şi tifos exantematic în Munţii Alleghani; închipuie-ţi că a răspândit până şi muşte ţeţe în Florida cu ajutorul cristalelor lui infernale! Ştiu unde se află o parte din ele, dar tu le-ai putea găsi mult mai repede pe celelalte, mai repede chiar decât el.

— Doamne… şi provoacă mutaţii, şi apoi bolile, şerpii…

Deci?

— Şi cum o să-mi câştig existenţa? Cine o să conducă… Solum! De ce te uiţi aşa la Canibal? Ce-ţi trece prin cap? Tu… crezi că eu…

Deci?

— Era cu vreo zece centimetri mai înalt… avea mâini lungi… o faţă îngustă… într-adevăr, nu văd de ce nu s-ar putea, Solum. Aş putea juca rolul lui pentru o vreme… cel puţin până ce „Pierre Monetre” îşi va încheia socotelile şi-i va lăsa conducerea trupei lui „Sam Horton”. Solum, nu eşti prost deloc.

Ea mi-a spus să-ţi dau ideea asta, dacă nu te vei gândi singur.

— Ea… Ah, Zee, Zee… Solum, dacă nu te deranjează, aş vrea să stau puţin cu ea.

Bine. O să car leşurile astea de aici. Mai întâi pe Bluett. O să-l duc la cortul de prim-ajutor. Nimeni nu-i pune vreodată întrebări lui Solum.

Horty atinse părul Zenei. Îşi plimbă privirea prin rulotă şi şi-o aţinti asupra Canibalului. Brusc, se îndreptă spre el şi-l întoarse cu faţa în jos.

— Nu-mi place să fiu privit aşa, murmură el.

Apoi se aşeză la biroul pe care zăcea trupul Zenei. Îşi trase scaunul mai aproape, îşi încrucişă braţele şi-şi puse obrazul pe ele. Nu o atinse pe Zena, nici măcar nu o privi, dar era cu ea, aproape, foarte aproape. Îi vorbi cu blândeţe, la fel cum vorbeau ei odinioară, de parcă ar fi fost vie.

— Te doare, Zee? Arăţi de parcă te-ar durea. Ţi-aduci aminte cum ne jucam închipuindu-ne că e un pisoi pe covor? Vezi, e un covor moale, iar pisoiul îşi înfige ghearele în el şi se întinde. Se afundă cu partea dinainte în covor, iar spatele îi rămâne în sus, şi cască: *aaah!* Apoi îşi lasă un umăr în jos şi pur şi simplu *se revarsă* cât e de lat. Dacă-i ridici o labă cu degetul, e moale ca un ciucure, şi cade la loc în covorul moale şi pufos – buf! Şi dacă te gândeşti la scena asta, înainte de a o vedea în întregime, şi la locul unde blana lui e puţin zburlită, şi la linia aceea mică şi rozalie de pe marginea boticului, căci pisoiul e prea leneş şi somnoros ca să-şi închidă gura – atunci, pur şi simplu nu te mai *poate* durea nimic.

Acum…

Te-a durut să fii diferită de… de ceilalţi, nu, Zee? Mă întreb dacă ştii că toţi oamenii simt de fapt acelaşi lucru.

Cei ieşiţi din comun, piticii, îl simt mai mult decât oricine. Iar tu – şi mai mult decât ei. Acum ştiu, da, acum ştiu de ce îţi doreai întruna să fii înaltă. Te prefăceai că eşti o fiinţă omenească şi că sufereai de o boală omenească; în felul acesta, îţi ascundeai ţie însăţi faptul că nu erai deloc o fiinţă omenească. De aceea ai încercat atât de mult să faci din mine cel mai reuşit exemplar uman pe care ţi l-ai imaginat; pentru că tu însăţi trebuie să fi fost aproape o fiinţă omenească pentru ca să poţi face tot ce ai făcut pentru omenire. Am impresia că tu credeai, credeai cu adevărat că eşti femeie – până astăzi, când a trebuit să înfrunţi realitatea.

Aşa că ai înfruntat-o, şi ai murit.

Râdeai, îţi plăcea muzica, plângeai, aveai pasiuni, exact ca o femeie adevărată. Ştiai să dăruieşti şi să iubeşti.

Zena, Zena, cristalul care te-a făcut a avut un vis într-adevăr frumos!

Dar de ce nu şi-a terminat visul?

De ce nu duc la bun sfârşit ceea ce încep? De ce aceste schiţe în loc de picturi, aceste acorduri fără final, aceste piese întrerupte la al doilea act, odată cu atingerea punctului culminant?

Stai! Sst, Zee! Să nu spui nimic…

Oare trebuie să existe o pictură pentru fiecare schiţă? Trebuie să compui o simfonie pentru fiecare temă? Stai, Zee… Tocmai mi-a trecut ceva important prin minte…

Direct de la tine mi-a venit. Ţi-aduci aminte tot ce m-ai învăţat – cărţile, muzica, pictura? Când am părăsit bâlciul, îl ştiam pe Ceaikovski şi pe Django Rheinhardt[7]; citisem *Tom Jones – povestea unui copil găsit*[8] şi *1984*. Plecând de aici, m-am folosit de tot ce m-ai învăţat. Am descoperit noi frumuseţi. Acum îi ştiu pe Bartok şi pe Gian-Carlo Menotti[9] şi am citit *Critica raţiunii pure* şi *Grădina infantei*. Înţelegi

[7] Jean Baptiste Rheinhardt, supranumit Django (1910-1953), chitarist şi compozitor de jazz (n.tr.).

[8] Roman al scriitorului englez Henry Fielding (n.tr.).

[9] Compozitor italian contemporan de muzică de operă (n.tr.).

ce vreau să spun, scumpo? Am descoperit noi frumuseţi… la care nici n-am visat înainte.

Zena, nu ştiu ce loc ocupă arta în viaţa cristalelor, dar ştiu sigur că au o artă. Când sunt tinere – când se dezvoltă încă – ele îşi încearcă talentele copiind. Iar când se împerechează – dacă se poate spune aşa – fac ceva nou. În loc să copieze, iau o fiinţă vie, celulă cu celulă, şi o clădesc ca pe o imagine a frumuseţii, aşa cum gândesc ele.

Am să le-arăt un nou fel de frumuseţe. Am să le dau o nouă perspectivă; să le pun să facă ceva ce n-au visat niciodată înainte.

Horty se ridică şi se îndreptă spre uşă. Coborî obloanele şi le încuie, apoi trase repede zăvorul. Revenind la birou, se aşeză şi scotoci prin sertare. Din cel de jos din stânga scoase o cutie solidă din lemn de mahon, pe care o descuie cu cheile Canibalului şi luă din ea tăviţa cu cristale. Le aruncă o privire curioasă, ţinându-le la lumina lămpii de birou, apoi, ignorând etichetele pe care le aveau, le aşeză lângă trupul Zenei şi făcu din ele o grămăjoară. Apoi se aşeză alături, sprijinindu-şi capul în palme. Era foarte întuneric în afara snopului de lumină proiectat de lampa de birou, căci prin ferestrele ovale, cu draperii, intra foarte puţină lumină.

Horty se aplecă în faţă şi sărută cotul neted şi rece al Zenei.

— Acum, să stai aici, şopti el. Mă întorc repede, draga mea.

Îşi coborî capul în piept şi închise ochii, lăsându-şi mintea să se cufunde în întuneric. Pierdu noţiunea locului unde se afla şi se desprinse, rătăcitor în lumea tenebrelor.

Din nou, vederea îi fu înlocuită de un cu totul alt simţ şi din nou se pomeni conştient de prezenţele din jurul lui. De data aceasta însă, în mod inexplicabil, atmosfera de grup lipsea, cu excepţia unei… ba nu, a trei perechi aflate ceva mai departe. Celelalte erau singure şi izolate, urmându-şi separat volutele ezoterice ale gândirii… De fapt, nu era vorba de gândire, ci de un proces foarte asemănător. Horty simţi cât se poate de clar diferenţele dintre ele. Un cristal

exprima grandoare concentrată, demnitate şi linişte. Aura altuia era dinamică şi mândră, în timp ce un al treilea îşi ascundea cu grijă ideile ciudate, secrete şi vibrânde, care îl fermecau pe Horty, deşi ştia că nu le-ar înţelege niciodată.

Lucrul cel mai ciudat era că el, un străin, nu se simţea deloc străin printre ele. Pretutindeni în lume, de fiecare dată când intră într-un club sau într-o sală de spectacole ori la un ştrand, străinii sunt, într-o anumită măsură, conştienţi de statutul lor de neapartenenţă la grup. Horty însă nu simţea nici urmă de aşa ceva. Era la fel de adevărat, pe de altă parte, că nu se simţea nici inclus şi nici ignorat. Ştia că ele îi remarcaseră prezenţa, iar cristalele ştiau, la rândul lor, că el le observa. Putea să o simtă. Era sigur că nimeni din cei aflaţi acolo, în lumea aceea, nu ar încerca să intre în legătură cu el, oricât de mult ar fi stat, dar nici nu ar evita un eventual dialog.

Într-o străfulgerare, înţelese. Viaţa de pe Pământ merge mai departe în totalitatea ei datorită unei singure porunci: supravieţuirea! Mintea omenească nu poate concepe un alt fundament al vieţii.

Şi cristalele aveau unul – dar cu totul diferit.

Horty aproape că îl înţelese, deşi nu întru totul. Era un concept la fel de simplu ca şi cel al supravieţuirii, dar atât de îndepărtat de tot ce auzise sau citise vreodată, încât nu izbuti să îl descifreze. Din acest motiv, era sigur că mesajul lui va fi considerat la fel de complex şi de straniu.

Astfel încât... le vorbi. Mesajul nu poate fi redat în cuvinte. În realitate, nici nu folosi cuvinte; ceea ce avea de spus ieşi din el într-un şuvoi de impresii întruchipate sub forma unui elan afectiv unic. Conţinând fiecare gând ce-i dormita în minte de douăzeci de ani, întreg ansamblul cărţilor şi a muzicii asimilate, laolaltă cu toate temerile, bucuriile şi nedumeririle pe care le trăise şi cu motivaţiile, mesajul acesta transmis instantaneu, ca într-o străfulgerare, se răspândi printre cristale, trecând de la unul la celălalt într-o clipită.

*

Mesajul vorbea despre dinţii ei albi şi perfecţi şi despre dicţia ei muzicală; despre ziua când a făcut ca Huddie să fie dat afară, despre linia ovală a obrazului ei şi expresia profundă ce i se citea în ochi, ca şi despre corpul ei, citând o mie şi una de standarde umane din care reieşea cât este de frumoasă; despre cântecul elocvent al chitarei ei de copil şi vocea ei generoasă, despre pericolul pe care îl înfruntase pentru a apăra specia din care fusese exclusă în clipa creării sale de către un cristal. Descria nuditatea ei firească; evoca lacrimile amare pe care încerca să şi le ascundă cu un hohot de râs cristalin; vorbea despre durerea şi moartea ei de la urmă.

Toate acestea conţineau o definiţie implicită a umanităţii, din care se desprindea totodată principiul supravieţuirii, sub forma unei etici extraordinare: *porunca primordială se adresează speciei, următoarea cere supravieţuirea grupului. Pe treapta cea mai de jos stă supravieţuirea sinelui.* Întreg binele şi răul, sistemele morale în totalitatea lor şi toate progresele depind de această ierarhizare a comenzii de bază. Supravieţuirea individului cu preţul pieirii grupului pune în primejdie însăşi specia, iar supravieţuirea grupului cu preţul pieirii speciei înseamnă de-a dreptul sinucidere. În asta stă esenţa binelui şi a răului şi deopotrivă izvorul din care dreptatea îşi trage seva pentru întreaga omenire.

Şi gândul i se-ntoarse la Zena, exclusa. Îşi dăduse viaţa pentru o castă străină şi o făcuse în numele celei mai nobile etici, ceea ce putea să însemne că „dreptate” şi „milă” sunt nişte termeni relativi; dar nimic nu putea schimba faptul că moartea ei, survenită chiar atunci când îşi câştigase dreptul de a supravieţui, fusese, din punct de vedere estetic, o greşeală.

*

Acestea toate, împovărate de termeni confuzi, incapabili să exprime altfel decât parţial sensul esenţial al mesajului, erau conţinute în singura frază pe care o transmisese.

Horty aşteptă.

Dar nu se întâmplă nimic. Nu percepu niciun răspuns şi niciun semn de recunoaştere… Absolut nimic.

*

Se întoarse înapoi de unde plecase. Simţi lemnul biroului sub braţe şi braţele apăsându-l pe obraji. Îşi înălţă capul şi clipi din ochi, orbit de lumina lămpii. Îşi mişcă picioarele şi constată că nu îi erau deloc înţepenite. Cândva, va trebui să cerceteze fenomenul percepţiei anormale a timpului din acea atmosferă încărcată de gânduri străine.

Abia atunci realiză că eşuase.

Scoase un strigăt răguşit şi întinse braţele spre Zena. Continua să zacă acolo, nemişcată şi moartă. O atinse. Era ţeapănă. Rigiditatea cadaverică îi accentuase zâmbetul asimetric, rezultat al loviturii date de Canibal. Arăta curajoasă, tristă şi măcinată de regrete. Horty simţi că ochii îl ard.

— Uite, o să sapi o groapă, mormăi el, şi o s-o arunci acolo, şi o s-o acoperi. Şi după aceea, ce naiba o să mai faci cu restul vieţii tale?

Simţi prezenţa cuiva la uşă. Îşi scoase batista şi-şi şterse ochii. Continuau să îi ardă. Răsturnă lampa şi se duse la uşă. Era Solum.

Horty ieşi afară, închise uşa după el şi se aşeză pe treaptă.

E chiar aşa rău?

— Cred că da, spuse Horty. Pur şi simplu n-am crezut până acum cu adevărat că o să rămână moartă.

Făcu o pauză, apoi continuă cu un glas aspru:

— Spune şi tu ceva, Solum. Orice.

Am pierdut cam o treime din cei cu defecte. Pe toţi cei care s-au aflat pe o rază de şaizeci de metri de suflul tău.

— Odihnească-se în pace, spuse Horty, privindu-l cu atenţie pe omul cu piele verzuie. Şi dacă spun asta, Solum, crede-mă că o şi gândesc cu adevărat. N-a fost o vorbă goală.

Ştiu.

Se lăsă tăcerea.

— Nu m-am mai simţit aşa de când am fost dat afară de la şcoală pentru că am mâncat furnici.

De ce făceai asta?

— Întreabă-mi cristalele. Când creează o fiinţă nouă, ele îi provoacă cumva o carenţă importantă de acid formic. Nu ştiu de ce. Nu puteam să mă abţin. Adulmecă în jur. Le simt şi acum, spuse el.

Apoi se apleacă şi adulmecă din nou.

— Ai un foc?

Solum îi întinse bricheta aprinsă.

— Exact cum mi-am închipuit, spuse Horty. Am călcat drept într-un muşuroi de furnici.

Luă cu mâna puţin pământ din muşuroi şi-l cernu în palmă.

— Furnici negre. Cele mici şi maronii sunt mult mai bune.

Încet şi aproape în silă, îşi răsturnă palma, debarasându-se de ţărână. Se şterse pe mâini.

Vino la cantină, Horty.

— Mda, făcu el ridicându-se.

Pe faţă i se întipări o expresie de perplexitate crescândă.

— Nu, Solum. Ia-o tu înainte. Eu mai am ceva de făcut.

Solum îşi scutură capul cu tristeţe şi se îndepărtă. Horty se înapoie în rulotă şi se îndreptă bâjbâind spre peretele din spate, acolo unde Canibalul îşi montase nişte rafturi pentru substanţele lui de laborator.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva, murmură el, aprinzând lumina. Să vedem… muriatic, sulfuric, azotic, acetic… ah, uite.

Luă de pe etajeră sticla de acid formic şi o deschise. Găsi un tampon de vată, îl înmuie în acid şi-l atinse de limbă.

— Oh, ce bun e! murmură el. Ce-o fi asta? O iau de la capăt?

Duse din nou tamponul la buze.

— Miroase *atât* de frumos! Ce-i asta? Poţi să-mi dai şi mie?

Horty sări ca ars, muşcându-şi limba şi se răsuci.

Ea intră în conul de lumină al lămpii, căscând.

— În ce locuri trăsnite mă găsesc şi eu să dorm… Horty! Ce s-a întâmplat? Ce… Plângi? îl întrebă Zena.

— Eu? Da’ de unde! răspunse el.

O luă în braţe şi izbucni într-un hohot de plâns. Ea îl mângâie pe frunte, adulmecând întruna acidul.

După o vreme, când el se calmă, iar ea luase o doză bună de acid, îl întrebă:

— Ce-i, Horty?

— Am o mulţime să-ţi spun, răspunse el cu blândeţe. Mai ales despre o fetiţă care era socotită drept o străină indezirabilă, până ce a salvat o ţară. S-a constituit atunci un fel de comitet cetăţenesc internaţional care s-a ocupat să le obţină, atât ei, cât şi soţului ei, acte de cetăţenie. E o poveste grozavă. O operă de artă…

Fragment dintr-o scrisoare:

… sunt tot în spital, ca să-mi mai vin în puteri, micul meu Bobby. Cred că am avut o depresie nervoasă. Nu-mi aduc aminte de nimic. Mi s-a spus că într-o seară, după încheierea programului, am ieşit din magazin şi că patru zile mai târziu am fost găsită rătăcind de colo colo. Nu mi se întâmplase nimic, dar chiar nimic, Bob. Este atât de straniu să te uiţi în spate şi să vezi că în viaţa ta a apărut… o gaură neagră. Oricum, mă simt bine.

Acum, iată şi nişte vesti bune. Bătrânul crai Bluett a făcut un atac de cord şi a murit în timp ce se afla la bâlci.

Hartford mă primeşte înapoi oricând vreau. Şi încă ceva: ţii minte episodul nebunesc cu tânărul chitarist care mi-a împrumutat trei sute de dolari în noaptea aceea cumplită? Mi-a trimis un bilet prin Hartford în care spune că a moştenit o afacere în valoare de vreo două milioane şi că pot să păstrez banii. Pur şi simplu, nu ştiu ce să fac. Nimeni nu ştie unde se află acum şi nici altceva despre el. A plecat definitiv din oraş. Un vecin de-al lui mi-a spus că avea două fiice. Oricum, când a plecat era însoţit de două fete. Aşa că banii se află la bancă, iar moştenirea tatălui nostru – la loc sigur.

Deci, să nu-ţi faci griji, mai ales în ce mă priveşte. Cât despre aceste patru zile, să ştii că n-au lăsat nicio urmă asupra mea, cu excepţia unei mici vânătăi pe obraz, dar asta nu contează. Uneori, când mă trezesc, am un sentiment ciudat, aproape palpabil – un fel de amintire vagă despre cineva iubit, care a fost foarte, foarte bun cu

mine. Dar poate că nu este decât o închipuire, iar tu probabil că râzi acum de mine…

Galeria fantastică

Deşi mai puţin cunoscut decât Isaac Asimov, Arthur C. Clarke sau Robert A. Heinlein, Theodore Sturgeon (1918–1985) este un scriitor mult mai important pentru dezvoltarea literaturii SF. A fost distins cu premiile Hugo, Nebula, International Fantasy Awards şi World Fantasy Life Achievement Award. *Nestemate visătoare*, primul său roman, vorbeşte cu sensibilitate despre drama singurătăţii, despre teamă, ură şi nedreptate.

Horty Bluett, un băieţel de opt ani, nu a avut niciodată parte de iubire. Părinţii lui adoptivi sunt violenţi, colegii de clasă – plini de răutate. Fuge de acasă şi este primit de un circ itinerant, unde, printre mâncători de flăcări, pitici şi ciudăţenii ale naturii, îşi găseşte locul. Dar nu şi liniştea: când directorul caravanei află că lui Horty i-au crescut la loc cele trei degete retezate într-un accident, viaţa băiatului este din nou în pericol.

„Îl privesc pe Sturgeon cu o invidie secretă, care sporeşte mereu."

Ray Bradbury

ISBN: 973-7786-75-0

